Françoise Rey

Femeia de hârtie

De origine italiană după mamă, FRANÇOISE REY s-a născut în 1951 într-un sătuc din Isère, Franţa. Şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa la Grenoble, a studiat literele şi a devenit profesoară de liceu mai întâi în Vendée, apoi în Beaujolais. În 1989, a publicat Femeia de hârtie, roman întâmpinat elogios de critică şi care, în scurtă vreme, a cunoscut un mare succes atât în Franţa, cât şi în străinătate. La rencontre (1993), Nopţi de cerneală (1994, Editura Nemira, 2009) şi Legourgandin (1996) au consacrat-o drept „specialista romanului erotic de moravuri”.

Căsătorită, mamă a trei copii, Françoise Rey predă în prezent la un mic liceu de ţară, unde continuă să se dedice adevăratei sale pasiuni – profesoratul.

Françoise Rey

Femeia de hârtie

Traducere din limba franceză
Diana Mor Araşu

NEMIRA

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REY, FRANÇOISE

Femeia de hârtie / Françoise Rey: trad.: Diana Morăraşu.
— Bucureşti: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978 – 606 – 8134 – 42 – 0
I. Morăraşu, Diana (trad.) 821.133.1 – 31 = 135.1
Françoise Rey
LA FEMME DE PAPIER
Published originally under the title „La femme de papier” e Françoise Rey
© Nemira, 2010
Redactor: Nicoleta GHEMENT Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.
Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.
ISBN 978 – 606 – 8134 – 42 – 0
La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

AVERTISMENT CĂTRE CITITOR

Cititorule.

Se întâmplă adesea să deschizi o carte şi, încă de la primele pagini, să dai peste un bărbat şi o femeie care încă nu se cunosc, pe care îi descoperi separat şi, încetul cu încetul, îi vezi cunoscându-se, plăcându-se, iubindu-se. La fel de banal este, cred eu, ca după câteva capitole de intrare în atmosferă să se ajungă la episoade mai intime şi mai savuroase. Aşa se termină de cele mai multe ori poveştile sau, cel puţin într-un anumit stadiu al maturităţii lor, trec prin comuniunea carnală a eroilor, iar unii scriitori excelează în acest gen de apoteoză savant pregătită.

Cartea aceasta se sustrage, fie şi numai prin arhitectura ei, regulilor clasice ale naraţiunii. Femeia care scrie visează sau îşi aminteşte de iubitul care poate a fost al ei, de întâlnirile pe care poate le-au avut. Dar calea ei spirituală este alta decât parcursurile obişnuite şi o duce, încetul cu încetul, către o descoperire surprinzătoare, cea a pădurii care ascundea arborii, pe cât de adevărat e că sexul duce la toate, inclusiv la iubire…

Nu ne vom mira, aşadar, dacă la capătul acestui itinerar răsturnat vom afla o dedicaţie care, într-o altă carte, ar fi trebuit să figureze pe pagina de gardă…

1

La vremea aceea eram o amantă timorată, iar tu, un amant convenţional, prea adeseori grăbit, prea adeseori pătruns de acest rol pe care îl credeai privilegiul tău: cel al distribuitorului de plăceri mereu reînnoite.

Altceva căutam eu: aveam chef de seducţie tandră, nu de asalturi frenetice. Dinamismul tău arzător mă obosea. Rezerva mea te dezamăgea.

Ne-am întâlnit, apoi ne-am aparţinut unul altuia, banal. Ne pregăteam să ne părăsim şi mai banal încă, dacă întreruperea unor relaţii episodice destul de puţin armonioase, după cum deja am spus, poate fi numită „a se părăsi”…

Ce impuls bizar – tristeţea bruscă şi, fără îndoială, deja clarvăzătoare de a te pierde fără a fi încercat nimic sau poate orgoliul de a-ţi demonstra, măcar pe hârtie, că sunt în stare să fac dovadă de îndrăzneală? –, ce impuls bizar şi impudic, aşadar, m-a împins să îţi dedic, apoi să îţi scriu această primă scrisoare?

Iubirea mea interzisă.

Tovarăşul meu de plăcere.

Prietenul clipelor mele de veselie.

Vino, te conduc într-o divagaţie de femeie blândă şi

visătoare, cu inima tandră şi pântecele pustiit. Te iau cu mine pentru că mă vei inspira, dar şi pentru că pari interesat de propunere. Mă pregătesc să fiu lizibilă, dar dacă nu voi mai fi deloc astfel, să nu fii supărat pe mine, va fi numai şi numai din vina ta…

Dă-mi mâna, mâna ta pătrată, mai mare decât a mea, dar şi mai caldă, mâna care nu a avut niciodată răbdare să înveţe să fie îndeajuns de blândă… Urmează-mă în camera asta călduţă, intimă, aproape obscură, în care ne poartă incomprehensibilul hazard pe amândoi, fără a avea de dat socoteală nimănui, fără grija timpului care trece. Dar şi fără prejudecăţi; căci aşa cum ţi-ai fi putut deja imagina, nu suntem aici pentru ceea ce ne reuneşte de obicei şi ne ţine loc de complicitate! Dovada sunt chiar eu, care, iată, m-am abandonat voluptăţii pe un fotoliu ameţitor de moale, unul dintre acele fotolii minunate atât de mari pentru o persoană, dar înguste pentru două. Şi dau un telefon. Nu ştiu cui, care îmi spune nu ştiu ce, nu are nicio importanţă, spun din când în când „mda!”, pentru că vocea interlocutorului meu are un puternic efect soporific, iar tu eşti acolo, aşezat la picioarele mele, şi mă mângâi peste ciorapi, foarte neglijent, cu vârful degetelor, ca şi cum te-ai gândi la altceva. E mai curând o atingere uşoară, decât o mângâiere, dar, Dumnezeule, cât de bine este, aş sta ceasuri întregi să îţi ascult degetele care redesenează, printre nodurile nailonului complice, gleznele mele, pulpele, genunchii… Şi ce să mai vorbesc despre scobitura din spatele genunchilor!… Cred că am gemut la telefon!…

Ce abile sunt mâinile tale, în seara asta! Ce bine rătăcesc pe mine! Uite una, care se aventurează mai sus, sub fustă… Nu… Coboară din nou… Ajunge la talpă, nici acum nu e rău deloc, o simt mişcându-se la celălalt capăt al meu. Putem juisa prin tălpi? Ah! Încă o mână. Asta e mai îndrăzneaţă, deşi nu pare, se strecoară încetişor între coapsele mele. Aş vrea să îi urez bun venit, să

depărtez puţin picioarele, dar fusta e prea strâmtă. E un supliciu delicios să vrei să te deschizi şi să fii împiedicată. Obstacolul sfârşeşte prin a deveni la fel de excitant ca şi mângâierea, şi totuşi, mângâierea devine din ce în ce mai precisă… Nu îndrăznesc să mă mişc pentru a-mi scoate fusta, pentru că e posibil să stric totul… Dar nici nu îndrăznesc să îmi condamn tot trupul la nemişcare. Începe să se zvârcolească într-un mod pe care l-aş califica drept indecent, căci capul mi-e în continuare rece, cu toate că celelalte au început să mi se încingă. Şi rămân acolo, ascultând acest telefon care nu mai tace, privindu-mi fusta întinsă la extrem (va crăpa, asta e sigur!), pentru că genunchii mei au o curioasă nevoie de a se separa. Cât despre mâinile tale, care şi-au înţeles de mult puterile, profită în mod clar de situaţie… Vezi, mă faci să îmi curbez şalele, iar fesele mele se contractă într-un mod caraghios. Lucrurile încep să devină critice.

Acum un sfert de oră, ignoram cu desăvârşire că aveam un sex. Ei bine, acum nu-l mai pot uita. E cald, acolo, în chiloţel, şi mi se pare că zvâcneşte în toate direcţiile. Ca o gură care suge, ca un animal viu care respiră, ca o inimă care bate. Am un motoraş în partea de jos a abdomenului, care pompează de capul lui. E vibrant, e umed, solicită o atingere mai directă, o mângâiere mai concretă. Sunt obnubilată de forma mea, care capătă viaţă sub degetele tale. Devin brusc conştientă de vidul meu, de orificiile mele, de toate cutele mele…

Cum mi-aş mai putea petrece cea mai mare parte a timpului fără a-mi da seama că acolo, jos, sunt străbătută de un hăţiş voluptuos care nu cere decât să se deschidă, o fantă umedă, foarte lungă, de la pântece până la fundul care aşteaptă, bineînţeles, să participe la sărbătoare? îl simt şi pe el palpitând, în acelaşi timp cu cealaltă gaură; se înţeleg bine cele două în privinţa porcăriilor, te asigur. Nu mai am nimic de spus, bat la unison, se crispează şi

se dilată împreună, o sarabandă infernală, spune şi tu, ar trebui să fac ceva…

Nu contează că fusta mea e şifonată. De bine, de rău, o ridic cu o singură mână (cealaltă e în continuare pe receptor!). Ah! Am o curea caraghioasă de pliuri în jurul taliei, dar picioarele libere. În timp ce îmi ridicam fesele pentru a mă elibera de strânsoare, mi-ai apucat ciorapul. Foarte bine! Ştii să profiţi de ocazii! Respir mai bine… E un fel de-a spune, căci în acelaşi timp răsuflarea mea îşi ia o serie de libertăţi. Acum nu mai controlez nimic, nici bazinul, care îşi continuă mişcările de du-te-vino cu o splendidă lipsă de pudoare, nici plămânii care încep să îşi facă de cap. E cu adevărat un moment adecvat pentru a vorbi la telefon. Dumnezeule! E drept că există încă chilotul! De ce m-oi fi îmbrăcat aşa de bine de dimineaţă? Totuşi, nu pare a te deranja prea mult, te joci cu elasticul în jurul picioarelor. Ţi-ai strecurat cele două arătătoare sub danteluţă şi urmăreşti cu vârful degetelor drumul jalonat. Ah! Apreciez în cel mai înalt grad această simetrie! Porneşti de la scobitura vintrelor, îţi simt unghiile alunecând peste firele mele de păr, şi ajungi pe sub fese. Apoi urci iar. Dacă ai fi întins puţin degetele, mi-ai fi putut atinge fofoloanca. Sunt sigură că te-ar înşfăca, e dezlănţuită rău. Sau poate anusul? Dar nu vrei, e clar că nu te interesează, în ciuda tuturor avansurilor pe care ţi le face corpul meu, rămâi stăpân pe situaţie, pe cadenţă şi pe mişcare.

Probabil voi fi bâiguit lucruri de neînţeles la telefon, căci mi se cere să repet. Nu, opreşte-te, chiar nu mai ştiu ce să spun, ar trebui să mă redresez, să mă ghemuiesc în fundul fotoliului, să încrucişez cu demnitate picioarele. În loc de asta, am venit într-atât în întâmpinarea mâinilor tale, încât m-am sprijinit de vârful feselor, la marginea fotoliului, cu bustul pe jumătate ascuns în întunecimile lui, şi cu picioarele! Oh! Ce oroare! Nu puteam consimţi mai mult, nu mă puteam oferi mai evident… Muream de ruşine măsurând spaţiul dintre picioarele mele, acolo

unde tu te-ai cuibărit în mod inteligent. Şi cel mai oribil amănunt, tălpile mele nici măcar nu atingeau pământul, ci erau întinse, crispate pe vârfuri. Ştiam din instinct că aşa participă la ofranda mea şi că astfel sunt şi mai deschisă încă.

Nu! Ce spectacol trebuie să dau! E enervant de excitant… Din fericire, mai am pe mine chilotul, care îmi mai ascunde ceva din secrete. Dar nu pentru multă vreme, de altminteri, căci tu te distrezi trăgând de partea dintre picioare când la dreapta, când la stânga. E un gest care îmi alungă şi ultima rămăşiţă de pudoare şi care îmi pune pisicuţa pe jar. Dar scoate, scoate-mi slipul ăla şi uită-te la mine! Uită-te la mine, cea care palpită, cea care nu mai poate… Nu vezi? Ce vezi? Vezi gura asta care te cheamă, care te cere cu impetuozitate? Ştii, se mişcă singură, nu e eu, eu nu mai sunt deloc! În străfundurile pântecelui meu există ceva care împinge şi care aspiră şi care se enervează! Nu, nu pune degetul acolo! E un punct prea sensibil, nu vei şti să îl atingi cum trebuie, e un clitoris exploziv, îl simt cum se sumeţeşte puternic, dacă ai să-l atingi voi juisa şi mă voi simţi pustiită pentru că tu nu te-ai deşertat în mine.

Ştiu ce îmi trebuie! Mădularul tău, repede! Şi când te gândeşti că nici prin gând nu îmi mai trecea că tipul ăsta avea şi o sulă! Ce ţi-e şi cu uitările astea! Doar când mă gândesc la ea pisicuţa mi se strânge, se face mică, smintită… Vino, vino! Arată-mi-o, descheie-te! Nu, nu-i momentul să mă tachinezi, ai să mă faci să plâng de spaimă! Ah, şi nenorocitul ăsta de telefon! Te dai îndărăt cu maliţiozitate şi îmi scapi. Dar am şi picioare. Dacă îmi plasez piciorul între ale tale şi îţi mângâi testiculele, nu te mai îndepărtezi, nu? Prin pantalon, îţi simt mădularul vârtos… Ce extraordinar poate fi un picior, pricepe o groază de lucruri… Aha! Am agăţat un nasture de la nădragi. Nu, nu voi lăsa telefonul, am senzaţia că dacă închid se risipeşte tot farmecul… Al meu eşti! Nasturii, fermoarul, mai merge cu o mână, dar restul!… Dar ai să

mă ajuţi tu… Nu ai chef să mi-o tragi? Spune? Uite!

Asta e, mâna mea dreaptă a lăsat pantalonul pentru a se deda unei exhibiţii imposibile. Situaţia e prea urgentă ca să mai am timpul sau puterea de a-mi scoate de tot chilotul. Dar cum nu e prea strâmt, îţi aranjez eu o cale de trecere, nu vrei? Pe-o parte. La dreapta sau la stânga, ai vreo preferinţă? Spune? Aha, pari a capitula, ţi-ai lăsat în jos pantalonul, slipul, eşti tot în genunchi în faţa mea. Uau! Ce nostim e mădularul tău! E drept că sunt îndrăgostită de el. Am chef de el, un chef nebun. Am să ţi-l înfulec, am să ţi-l storc, am să-l înghit cu totul… Aş vrea să-l ating, dar dacă întind mâna, ar trebui să las chilotul, iar calea de trecere s-ar închide. Aha, am să sprijin telefonul de umăr. Aşa, voi avea o mână pentru chilot, una pentru mătărânga ta. O înşfac, nu mai e aşa de sălbatică… Apropie-te, apropie-te! Te distrează să mă faci să tânjesc, e foarte rău. Nu te joci în halul ăsta cu o femeie excitată, udă toată, care se dăruieşte atât de deschis!… Îţi simt mădularul care se mişcă în mâna mea. Mi-e o foame teribilă, mi se pare că sunt mică de tot, flămândă, iar biberonul e acolo, la nici zece centimetri. Sunt deopotrivă un animăluţ inocent sfâşiat de o dorinţă nevinovată şi o bacantă depravată şi lubrică.

Trupul meu, care e pe punctul de a-şi pierde puterile, se dedă la obscenităţi de nerostit şi mă trimite la plimbare dacă încerc să îl controlez. Piciorul meu drept celebrează anarhia aşezându-se pe braţul fotoliului, stângul va face la fel pe celălalt braţ, numai că e puţin cam departe. Dar poate la o a doua încercare… Degetele mele, care îndepărtează chilotul, se aventurează la intrarea în fofoloancă; îţi croiesc un drum regesc: e neted şi fin, bine lubrifiat, şi reacţionează rapid, te rog, crede-mă. Şi mădularul tău are chef, în sfârşit iată-l… atenţie, încet, până la capăt, te rog! L-ai pus, cald, între buzele mele, şi acum te distrezi în faţa mea, cea care te cheamă. Încă puţin, vino! Şi cum pan a avea de gând să te retragi, înaintez cu vioiciune în

întâmpinarea ta şi îţi înghit sexul pe jumătate, cu un strigăt de bucurie care ţâşneşte din toată fiinţa mea. Dar tu eşti în continuare foarte stoic şi menţii o cadenţă fermă şi lentă, foarte regulată, insuportabilă.

Mi-a scăpat telefonul. Mâna mea stângă ţi-a înşfăcat mătărânga de la rădăcină pentru a-i aprecia mai bine rigiditatea şi mişcările, pentru a le însoţi, pentru a le încuraja, pentru a le accelera, pentru a le frâna, nici nu mai ştiu pentru ce. Dreapta, pe care de atâta amar de vreme mi-am reţinut-o, a zburat şi s-a lipit de detonator: un clitoris excitat care stătea să urle. O mare, un ocean de plăcere îşi izbeşte valurile enorme în fofează mea, în întregul meu sex, şi nimic nu ar putea schimba ritmul acestui flux şi reflux, chiar dacă implor „mai tare!" sau „mai repede!". Îţi simt mădularul care mă inundă şi apoi se retrage. Îi cunosc forma, volumul, îi recunosc prin milioane de terminaţii nervoase capul fin, rotund, dar şi fanta, apoi banta prepuţului care îl dezgoleşte, lungimea sa. Ştiu că ai să te retragi până ce aproape vei ieşi din mine, iar eu voi fi alarmată, îngrijorată până la durere, şi după aceea vei reveni, mai puternic, mai gros, mai semeţ. E un balet extraordinar, pe o muzică pe care amândoi o auzim, şi întregul meu trup e transportat de această armonie. Ia te uită! Tot căutând, piciorul meu stâng a găsit celălalt mâner. Am impresia că sunt răşchirată până în adâncul sufletului. Sunt a ta în întregime, dacă m-ai lăsa acum, aş muri. Simţi cum îţi aparţin? Cu o mână înfiptă în părul tău, cu cealaltă, fanatică, pe clitorisul meu, cu totul abandonată posedării de către tine, cu toate mucoasele mele dornice şi primitoare, supuse legii tale, nu doresc altceva decât mădularul tău care mă regulează, îl doresc cu pasiune. Ia-mă, ia-mă, ia-mă cu totul, regulează-mă şi priveşte-mă, ascultă-mă cum mă dau ţie... E ceva ce vine din străfunduri, de departe, de foarte departe: eram o femelă a cavernelor şi tu mă aveai deja, iar eu îmi arcuiam fesele sub penetrarea mădularului tău enorm. Ai toate

puterile asupra mea, trage-mi-o, trage-mi-o, regulează-mă, pune-mi-o, înşurubează-te în mine, ai să mă ucizi şi ai să mă redai lumii, din nou…

A fost un orgasm demn de o epocă preistorică… Fără îndoială, am urlat lucrurile pe care îţi place să le auzi, iar animalul pe care l-ai dezlănţuit în mine urla fără voia lui, şi curvă în care îmi place să mă transform uneori ştia foarte bine ce spunea.

A fost bine, foarte bine, mulţumesc. Şi tu? Ah! Asta e deja o altă poveste! Data viitoare, îţi jur că te voi stoarce până la măduvă, te voi face să-ţi scuipi sămânţa şi, cine ştie, poate te voi face chiar să ţipi!…

Nu e interzis să visezi…

2

Ţi-am dat această primă misivă în mână, fără a o încredinţa poştei, ca şi cum astfel mi-aş fi asumat pe deplin responsabilitatea. Mi-ai înapoiat-o peste câteva ore, cu ochii în flăcări. Ţi-am susţinut eroic privirea: răsplata mea a fost interesul pe care l-am citit în ea…

— E un mod de utilizare? m-ai întrebat politicos. Şi în acea clipă am ştiut că de acum înainte îmi va fi uşor să domesticesc bunele tale intenţii…

— Incomplet… am răspuns.

— Atunci, aştept cu nerăbdare urmarea! ai spus. Între noi s-a născut astfel un nou raport, mult mai pasionant… Curiozitatea ta mă flata. Mi-am propus să nu o dezamăgesc.

Era o zi miraculoasă, când mă gândeam la tine fără a îndrăzni prea mult să te aştept. Miraculoasă, pentru că ai nimerit exact la picioarele patului meu, tocmai când o lungă reverie se cocea sub soarele fantasmelor mele. Puloverul tău verde a făcut camera, pe care o dimineaţă ploioasă o lăsase în penumbră, să strălucească. Licărirea ochilor tăi, mai galbenă ca niciodată, m-a luminat toată.

Te-am dorit imediat… Te-ai dezbrăcat şi mă întrebam dacă voi avea puterea de a te aştepta, dorinţa

de tine mă făcea să freamăt sub cearşafuri. Când mi te-ai alăturat, îţi era puţin frig, ţi s-a părut că eram încinsă şi chiar aşa era, ardeam. Ce fină era pielea ta, ce trup înnebunitor aveai!… Mi-ai întors spatele; pântecele meu se desfăta lipindu-se de fesele tale, mângâindu-te astfel, apăsându-şi de spatele tău sânii excitaţi, pubisul, coapsele. Mi-am strecurat picioarele printre ale tale, le-am înnodat în jurul tău, iar sexul meu, care se desfăcuse în îmbrăţişare, se zdrobea de pielea ta. Braţele mele ţi-au înconjurat talia şi, pe pântecele tău, mâinile mele s-au dedat unor nerăbdătoare căutări. Ţi-am găsit mădularul, fără a vedea din tine altceva decât grumazul gros, spatele tău atent şi acest fund insolent care uneori mă făcea să regret că sunt femeie.

Vergeaua ta, captivă între degetele mele, palpita puţin, dar deloc rebelă, deloc vindicativă, aşa cum învăţasem să o cunosc. Şi mâinile mele se mirau de această nouă langoare, iar corpul meu se enerva, pufnind dezamăgit… M-ai auzit gândind, ai spus ceva despre oboseală, poate despre o gripă. Cuvântul m-a provocat: dintr-odată, mi-a venit cheful să te fac să arzi tot…

Fie ca toate curvele din lumea asta să mă inspire! Oare voi fi capabilă să găsesc cuvintele, gesturile, ritmurile care te vor transforma într-un mascul gâfâind, înnebunit de dorinţă? Voi şti să inventez mângâierile, să regăsesc arta de a iubi a curtezanelor de odinioară, care îi purtau pe bărbaţi până în al nouălea cer? Această pasivitate atât de tandră, de neobişnuită, pe care am căutat-o de atâtea ori zadarnic la tine şi pe care, iată, mi-o oferi astăzi, este o provocare, o lovitură de bici pentru vanitatea mea feminină, pentru dorinţa mea. O contradicţie! Nu te mai vreau indolent şi abandonat, te visez puternic, sălbatic, solicitant, cu un mădular precum o coloană, iar eu voi fi adoratoarea acestui monument şi mă voi lăsa trasă în ţeapă închizând ochii, ruptă în două şi copleşită, martirizată, fermecată, sfâşiată între durere şi juisare. Sunt în străfundurile religiilor falice: mă voi

face preoteasă, voi celebra cultul tău cu mâinile mele, cu gura mea, cu găoaza şi cu fundul meu, cu întregul meu trup. Vreau să te aduc la o măciucă formidabilă, care îşi aminteşte de zoologiile mitice, în care om şi cal erau una.

Ai înţeles cât de hotărâtă sunt? Te laşi de bunăvoie în seama atingerilor mele, iar curiozitatea pe care o citesc în ochii tăi mă încurajează. Ştii că am hotărât să fac din tine cel mai puternic bărbat din univers? Uită-te bine, uită-te cum creşte între picioarele tale această măciucă monstruoasă care te va face egalul faunului, al satirului, al zeului pe care pădurea mitică îl ascundea în hăţişurile ei: când ieşea din tufişuri, măciuca îl preceda de la o asemenea distanţă, încât semăna spaimă în pântecele femeilor şi dorinţa sub tunicile bărbaţilor.

Te-am mângâiat îndelung, doar aveam în faţa mea o eternitate; sunt prima femeie din lume, cea mai frumoasă, cea mai abilă, prima curvă, iar această poveste a şarpelui, care se tot vehiculează, a fost falsificată în mod caraghios, crede-mă. Să-ţi spun ce s-a petrecut de fapt: erai acolo, în faţa mea, primul şi unicul meu bărbat, oglinda mea, dublul meu, cu o mică diferenţă. Când am atins diferenţa aceea a ta, ea s-a emoţionat. Am vrut s-o încânt, am flatat-o îndelung cu o mână, apoi cu amândouă. Am tras-o, am palpat-o, am masat-o, am zguduit-o; cu cât se umfla mai mult, cu atât mă fascina mai tare. Eu am inventat şarpele!… Şi iată-ne aici, câteva secole mai târziu, pentru un remake, atât de asemănător cu versiunea originală.

Sunt în genunchi între picioarele tale, servitoarea ta, umila ta sclavă şi totuşi amanta ta, iar mâinile mele îşi amintesc de veacuri întregi de îndemânare, de aducere de plăceri. Se plimbă peste tine, se separă, se unesc… Cu câte o palmă pe fiecare dintre coapsele tale, urcă amândouă cu aceeaşi viteză şi se regăsesc sub testiculele tale, subliniindu-le forma rotundă şi cuprinzându-le într-un gest de rugăminte şi ofrandă; testiculele tale par a fi făcute pentru a se odihni în

căuşul palmelor mele. Cu toate că „a odihni” nu pare un termen prea adecvat, căci le simt mişcându-se în palmele mele, întărindu-se puţin, ca şi cum s-ar coace sub efectul unei alchimii puternice. Şi mădularul, pe care îl prefir printre degete, se întăreşte. Îl las pentru a coborî puţin pe coapsele tale, pe care le strâng puţin, apoi mă întorc la el, ocolind puţin prin crăpătura intimă care îţi desparte coapsele, îl prind, îl strâng cu putere, mă distrez cu mişcările lunecoase care, în mod vizibil, îl străbat. Dar îl vreau mai gros, mai rigid, mai imperios. În gând, chem în ajutor toate gheişele Japoniei lubrice, toate maseuzele unui Orient legendar, chem micile curve chinezoaice cu degete atât de fine, fetele de la Hamburg, Amsterdam, din Berlin, sugativele, muistele cu gesturi lipsite de scrupule, cu orduri demonice, paraşutele din Saigon care se lasă luate pe la spate, toate vicioasele, toate coardele a căror meserie e bărbatul, apelez la ştiinţa lor, la arta lor, la cunoaşterea lor… Ce a făcut Calypso, nimfa buclată, de a reuşit să îl reţină pe Ulise atâta vreme pe insula ei, punându-i coaiele pe jar? Era magiciană, cunoştea incantaţii şi formule. Pe altarul ei, eroul abstinenţei era prizonier, îmbătat de pioşenia care, graţie ei, ţâşnea din străfundurile pântecelui lui. Pentru tine mă voi preschimba în Calypso, te voi face să uiţi totul, în afară de teribila ameţeală a unui mădular enorm, cât pe ce să plesnească de umflat, care se zbate să-şi găsească eliberarea.

Şi tu te zvârcoleşti, vrei să penetrezi, dar am început şi eu să învăţ tehnica de a face un pas în spate de fiecare dată. Ţi-am luat-o în gură, dar abia te mai ţii, te agasez cu limba şi cu buzele, iar mâinile mele te zgâlţâie în timp ce te sug.

Te voi mulge, Ulise, Tristan cel care a băut poţiunea magică şi va rămâne în erecţie până la moarte… Am să te aspir, să te storc, dar nu încă… îmi placi mai mult, şi mai înnebunit, şi mai încins! Fie să se deştepte în tine rutul smintit al maimuţelor uriaşe ale Africii, al coloşilor negri,

al tuturor giganţilor creaţiei… Vezi elasticul ăsta de pe măsuţa de toaletă? Am să-ţi leg cu el mădularul, am să ţi-l sugrum, până ce congestia va deveni insuportabilă, până ce vergeaua ta va fi gata să explodeze. De trei ori, de la rădăcină, te simţi strâns? Priveşte: nu îţi mai aparţine, dansează singură un dans smintit. Ce umflată e! E prima dată când te văd umed. Uită-te, e ca un fruct enorm plin de sucul care se scurge la soare. Ai o vergea vegetală: o rădăcină formidabilă, torturată, noduroasă, stacojie, obscenă şi delectabilă. Ce erect eşti aşa! În ambele sensuri ale cuvântului. Dar eu sunt mai avidă de plăcerea ta decât de a mea. Mă cauţi, ai vrea să te urci pe mine, să mi-o tragi, iar mădularul tău, bolnav de dorinţă, îşi face de cap pe pântecele meu. Nu! Eu te voi călări, eu voi face dragoste cu tine, eu te voi regula. Te predai, nu mai poţi din cauza acestui falus gigantic care nu cere decât să se strecoare nu contează unde, într-o gaură, de care să se frece, în care să explodeze. Nu mă voi atinge nici măcar o clipă. Sunt perfect stăpână pe situaţie: mă cufund încet în ţăruşul tău, foarte încet, apoi urc la fel de lent. Am arcuri de oţel în coapse şi un aspirator în fofează. Nu te mişca! Aş putea să te regulez aşa o oră întreagă, dacă vrei. NU te mişca, îţi spun. Simte totul cât mai bine: scula ta înfundată până la rădăcina părului în pisicuţa mea, suptă, aspirată, apoi eliberată foarte încet, foarte, foarte încet. O oră, dacă vrei…

Nu, în doar câteva secunde ai abandonat lupta. Ai cabrat şalele, ai închis ochii. În clipa aceea, am fost atât de mândră, încât am uitat să îmi duc degetul la clitoris…

Ai fost puţin dezamăgit, considerând că ai trăit un fel de înfrângere, neglijând să celebrezi victoria mea… Bărbat odios, iubirea mea dragă, când vei pricepe oare că această capitulare a ta mi-a fost mai dragă decât vârtoşenia mădularului, şi că păstrez în mine amintirea plăcerii tale ca pe aceea a unei emoţionante mărturisiri?

3

Foarte interesant, foarte, foarte interesant… Aveai zâmbetul acela al tău de puştan ironic şi un soi de nerăbdare a întregului tău corp mare, pe care păreai a face un efort considerabil pentru a-l constrânge la nemişcare.

— Atunci? Pe când?…

Întrebarea asta eliptică şi scânteia din privirea ta maliţioasă, dar şi focul pe care-l simţeam clocotind în tine mi-au smuls un hohot de râs.

— Aşteaptă, mai aşteaptă!…

În chiar acea seară, ţi-am scris a treia mea scrisoare.

Dragul meu omuleţ pervers.

Ce te-ar mai putea interesa la o femeie pe care ai dezbrăcat-o, a cărei pudoare a capitulat sub privirile tale, care a gemut sub mângâierile tale, a ţipat în îmbrăţişările tale? Dincolo de toate gingăşiile, de toate sărutările, de toate ofrandele ei, de toate cuvintele pe care ea va fi îndrăznind să le rostească, de toate gesturile pe care va fi îndrăznit să le săvârşească, ce-i mai rămâne unei amante cuminţi ca să îşi atragă şi mai mult amantul?

Rămâne un secret la care, fireşte, el râvneşte: ceea ce ea nu a avut niciodată curajul nici să spună, nici să facă, ceea ce îi sclipeşte fugitiv pe sub pleoapele pe care, la apropierea plăcerii, le ţine cu obstinaţie închise, ceea ce, în ceasurile de delir şi de febră, îi bântuie capul de femeie cumsecade, de altminteri raţională…

Vrei imagini, cuvinte, poveşti care te vor excita cu atât mai mult cu cât le cunoşti autoarea; şi cum eu nici nu am altă pretenţie în afara acesteia (nici nu trebuie să am), iată:

Va veni o zi în care tandra noastră complicitate, pasiunea noastră comună pentru ciudăţenii şi fantezie şi poate şi câteva pahare de şampanie ne vor duce mai departe decât aş putea eu să bănuiesc, pe tine, cel care

mi-a explicat de câteva ori că „accesoriile” în materie de amor nu te-au excitat niciodată şi pe mine, cea a cărei rezervă (îţi interzic să zâmbeşti) s-a opus oricărei provocări…

În acea zi anume mă întorceam din G., unde, ca de fiecare dată când mă duceam acasă, jefuisem dulapurile bunicilor mele. De data asta adusesem o pradă mai neobişnuită, lenjerie Belle Époque. Cum îţi enumerăm eu conţinutul valizei, tu ţi-ai exprimat regretul că nu includea faimosul portjartier care înnebunise bărbaţii anilor cincizeci. Pentru că tocmai îţi manifestaseşi, pentru întâia oară, un vag interes pentru un obiect

„Libertin”, mi-am propus să îţi demonstrez că bunicile noastre, la vremea lor, nu aveau niciun motiv să invidieze creaturile marca „Paris-Hollywood” care îi aduceau la erecţie pe taţii noştri.

Pentru început, ele purtau, direct pe piele, o „cămăşuţă de zi”, o tunică micuţă, prea scurtă pentru a ascunde esenţialul, ale cărei breteluţe păreau făcute pentru a aluneca nonşalant pe umeri. Cea pe care am tras-o pe mine a sfârşit prin a-mi enerva sfârcurile cu dantela decolteului. Pantalonul, la o primă vedere, părea mai decent, pentru că ascundea coapsele şi se încheia deasupra genunchilor cu două şnururi foarte pudice. Corsetul, extrem de rigid, şi pe care te-am rugat să mi-l legi strâns la spate, îmi evidenţia talia, dar respecta, sau mai curând accentua, curbura şoldurilor, oricum avântată prin chiar natura ei, şi mă făcea să semăn cu o femeie din alte vremuri, rătăcită în secolul XX. Cât despre piept, rigiditatea armăturii, subliniată de un dublu şir de şnururi, îi exagera rotunjimea şi aroganţa, şi cred că ai vrut imediat să muşti merele astea oferite în coşuleţul lor de dantele. Astfel împopoţonată, puteam trece lesne drept una dintre acele gravuri ştrengăreşti de la începutul veacului, care au făcut atâţia venerabili muşchetari să tremure de dorinţă. Cât despre tine, tu păreai amuzat, poate puţin îmblânzit, dar deloc

tremurător… Atunci ţi-am arătat obscenitatea care se ascundea în chiloţeii mei. Am pus piciorul pe un scaun şi ţi-am spus: „Priveşte!” În albeaţa lenjeriei, firele mele de păr pubian păreau şi mai negre. Am îndepărtat cu o mână fanta binevoitoare a veşmântului pentru a-ţi permite să vezi bine totul şi, cu vârful degetelor, am îndepărtat şi fanta mai intimă, din partea de jos a pântecelui meu. Iar tu, deja încins, ai contemplat acest joc telescopic al fisurilor, al albului din jurul negrului, şi al negrului servind drept lăcaş trandafirului, mai viu, mai sidefiu, mai palpitant. Degetele mele se distrau cu rolul lor de ghid turistic, îţi deschideau cale de trecere în interiorul acestui fruct delicat şi zemos, primitor ca o piersică dată în pârg sub razele soarelui, vibrant ca o cochilie al cărui secret a fost străpuns.

Te-ai ridicat; aveai un aer ciudat… M-ai prins de umeri şi m-ai întors către oglinda dulapului. „Uită-te şi tu!” De multă vreme te obişnuisem cu supunerea mea, aşa că m-am uitat. Ce delicioasă ameţeală să te surprinzi aşa, în plin desfrâu! Stau în picioare în faţa oglinzii şi „veşmintele” mele mai mult mă dezbracă, decât mă îmbracă! Sfârcurile sânilor mei, de un roşu ceva mai întunecat, sumeţite, punctează un dublu feston de broderie şi, în despicătura pantalonului, pe care piciorul meu ridicat pe scaun o poate lărgi după bunul lui plac, se întrezăreşte un animăluţ ciudat, pe jumătate blană, pe jumătate carne vie. Eşti în spatele meu, mă priveşti privindu-mă, iar lucirea din ochii tăi are ceva care aproape că mă înspăimântă…

M-am întors de la dublul nostru reflex pentru a căuta în tine dovada acestei emoţii care îţi colorează în galben pupilele de diavol lubric. Mădularul tău nu e încă dezlănţuit, dar îţi umflă în mod elocvent partea din faţă a pantalonului. Ce repede îţi arunci hainele de pe tine! Iată-te gol, cu o vergea sălbatică în partea de jos a abdomenului, care ne barează imaginea în oglindă ca un arogant semn de exclamare. Mă prinzi cu hotărâre în

braţe, te aşezi pe scaun şi mă atragi spre tine cu spatele.

— Deschide-te bine şi spune-mi ce vezi.

Asemenea vocii, gestul care mă trage în ţeapă ta vârtoasă e la fel de imperios. Picioarele tale, pe care se odihnesc coapsele mele, se desfac. Ce văd? Oh! Oare îmi voi putea găsi cuvintele?… Văd o femeie crăcănată, cu fofează larg deschisă, îţi văd testiculele sub fundul meu, şi mădularul tău înfundat în pizda mea atât de umedă, că la fiecare mişcare se aude un fel de clipocit, îmi văd mâinile înnebunite care încearcă să mă deschidă şi mai tare, le văd pe ale tale conducându-mi-le spre testicule şi cerând mângâierea, îmi văd dansul dezlănţuit care te înghite şi te rejectează cu o cadenţă de piston bine uns, îţi văd mătărânga dură, groasă, apoi n-o mai văd, o văd, n-o văd, o văd, n-o mai văd… Cine a inventat oglinzile? Cine a avut primul ideea de a se descoperi, de a juisa în faţa propriei imagini, de a se regula în faţa oglinzii, de a se regula cu propriul reflex? De la Narcis încoace, psihopaţi există în toate bordelurile lumii, iar astăzi le înţeleg motivaţia, savurând dubla plăcere a actorului şi a voyeurului, juisarea tulburătoare care mă încearcă privind filmul porcos a cărui vedetă sunt chiar eu, împreună cu tine. Expresia care îmi inundă obrazul e şi mai înnebunitoare decât jocul fofezei mele care îţi suge mătărânga. Da, eu sunt, eu sunt creatura asta concentrată la limita durerii, năucită de plăcerea care o invadează, extaziată, delirantă, cu ochii ăştia înnebuniţi, rugători, cu pletele astea vâlvoi, de parcă ar fi scăpat dintr-o furtună, cu gura asta care imploră, care spune „da” şi „nu”, şi „încă”, al meu este capul ăsta de iapă muşcată de armăsar, şi care întinde grumazul aşa cum iapa întinde crupa?…

Desfătarea mă face să mă înalţ o ultimă dată, cu şalele bine sumeţite, cu coapsele încordate la limită, în fofează mea nu mai e acum decât vârful sulei tale, care îmi dă un ultim frison… Când eram pe punctul de a suspina uşurată pentru a marca finalul rundei, te-am

simţit, la fel de rebel, căutând o intrare mai secretă în mine. Nici nu am vreme să protestez cu adevărat, că deja mi-ai găsit anusul pe care îl pedepseşti cu capul ciocanului tău care este un băgăcios extraordinar şi se vârâ deja peste tot. Îmi îndepărtez fesele cu ambele mâini şi îţi croieşti drum, smulgându-mi un ţipăt. Gata, ai intrat. Stau să explodez de plină ce sunt, durerea şi voluptatea se confundă şi, împotriva vrerii mele, mă zvârcolesc în suliţa ta. Plăcerea care nu fusese desăvârşită îşi reia drepturile: sunt plină de tine, cu senzaţia asta sfâşietoare de a trebui să te resping, şi care mă face să te împing, şi să te doresc mai adânc, mai departe, şi care mă face să strâng fundul şi să mă înfig, cât mai mult cu putinţă, în suliţa ta. Pântecele meu e locuit de un demon, sunt a ta mai intim decât oricând, îţi dau totul din mine, iată că am ajuns la această dementă în care se amestecă aur cu noroi, iubire cu rahat. Singur ai ales această cale a corpului meu care nu e decât o cloacă, ai vrut de la mine darul pudorii mele, cel al secretelor mele, şi dărâmarea ultimei bariere, aşa că hai, pompează-mă şi pe la spate, şi iartă-mă dacă mă copleşesc divagaţii delectabile în care pornografia se îmbină cu scatologia. M-a apucat un chef nebun, divin, să mă cac, şi poate tocmai asta înseamnă a juisa, o continenţă reţinută, hotărâtă, organizată până la explozie.

Oglinda e tot acolo, aşa că îmi fac curaj şi ridic privirea asupra imaginii mele trase în ţeapă, asupra golului din fofează mea. Degetele mele febrile nu vor putea umple golul imens pe care l-ai săpat acolo, străpungându-mă prin altă parte. Mai curând decât metoda, instinctul şi nevoia sunt cele care m-au făcut să găsesc această lumânare pe măsuţa de toaletă. Tu nu ai văzut nimic, tu stai în continuare pe scaun, iar spatele meu îţi ascunde oglinda. Nu eşti preocupat decât de anusul meu care te aspiră şi de comentariile pe care mi le soliciţi. Aşa că îţi voi spune: sunt pe punctul de a-mi

regula pizda cu lumânarea asta care a picat la ţanc şi sunt pe punctul de a răsturna sensul ridicolei expresii „a ţine lumânarea”, şi care înseamnă a asista fără a participa. O pot simultan ţine, şi, pentru Dumnezeu, te asigur că o ţin bine! dar şi participa! Urmăresc din priviri, fascinată, ritmul incredibil al acestei scule din ceară pe care pizda mea o înghite şi o scuipă, şi simt în străfundurile mele, printr-un perete despărţitor elastic şi vibrant, şocul lumânării mele cu mădularul tău. Ah! Nu de flacără duc lipsă, crede-mă! Ba aş putea spune că şocul ăsta a fost cel care m-a dinamitat…

Explozia a fost dantescă. Cred că şi în ceea ce te priveşte a fost destul de reuşită…

Spune-mi, crezi că dacă bunicile mele m-ar putea vedea de pe undeva, le-ar face plăcere să îşi recunoască desuurile?

4

Imediat după aceea lucrurile au început să se precipite. Fiecare dintre întâlnirile noastre a devenit un fel de operă de artă pe care şi unul, şi celălalt ne străduiam să o rafinăm.

Din scrisorile mele, tu ai reţinut ce recompensă îţi pot aduce răbdarea şi perseverenţa. Iar eu m-am convertit la plăceri de o sfântă violenţă, bine orchestrată, consimţită şi uneori aşteptată…

Înaintam unul în întâmpinarea celuilalt cu o curiozitate infinită a gesturilor, a cuvintelor, a situaţiilor care ne rămâneau încă de descoperit, cu o pasiune febrilă de colecţionari, cu înţelepciunea ambiguă de a ne limita preocupările comune la descoperirea voluptăţii.

De acum încolo, ne plăceam suficient de mult pentru a trăi împreună o istorie frenetică, stranie, onirică…

A venit ziua în care nu ţi-am mai putut refuza nimic. Pentru că ea manifestase deja un interes mai mult decât măgulitor pentru tine, şi pentru că nici nu te lăsa indiferent, m-am trezit, în acea faimoasă zi de miercuri,

singură cu ea, aşteptându-te. Era pentru prima dată când conjugam verbul „a aştepta”, un verb atât de familiar totuşi, la persoana întâi plural. Acceptasem din complezenţă, din laşitate, din curiozitate, dar şi din prudenţă. Căci ştiam că într-una din zile oricum vei face dragoste cu ea.

Paradoxal, gelozia m-a determinat să aprob, ba chiar să organizez această întâlnire în trei. Toţi geloşii din lume îţi vor spune acelaşi lucru: cea mai mare parte a suferinţelor lor sunt pricinuite de imaginaţie. Aşa că preferam să văd, chiar să acţionez, decât să îmi imaginez. Nu respingeam deloc ideea de a participa, spunându-mi că nu vei şti niciodată cui îi vei datora plăcerea, ei sau mie. Îndoiala asta era deja o consolare. Am hotărât aşadar să fiu mai mult decât tolerantă, să fiu eficientă.

Când rememorez acea zi, mă încearcă o adevărată delectare când îmi amintesc jena voastră. Cu mine, ea a fost la început tăcută, apoi aproape ostilă. Când ai apărut tu, a devenit de-a dreptul confuză. Tu însuţi, foarte încurcat, vorbeai mult, cu gesturi ample, grimase şi râsete, şi îmi plăcea modul tău de a fi timid pe care îl cunoşteam bine, dar care nu o încuraja deloc pe ea. O clipă, m-am simţit tentată să mă las în voia unei inerţii diabolice, pentru a vedea… Dar apoi mi-am spus nu! Ar fi fost o dovadă de neîndemânare din partea mea să te dezamăgesc, când era atât de uşor să te uimesc. Am avut curtenia de a-ţi lăsa onoarea loviturii de deschidere. Te-ai aşezat pe canapea, ne-ai prins pe amândouă de talie, de o parte şi de alta, şi ai spus:

— Sunt un bărbat-obiect, folosiţi-vă de mine cum credeţi de cuviinţă.

Eram de-a dreapta ta, dar ea era cea care îţi auzea bătăile inimii. Aerul ei languros mă agasa. Aş fi dorit-o mai latină, mai brună, mai pletoasă, mai pasionată, mai directă. Totuşi, când curvuliţa asta ţi-a pus mâna pe mădular, m-a încercat pentru o clipă dureroasa tentaţie

de a o pălmui…

…Dar în nici câteva minute, emulaţia ne ţinea loc de complicitate: nu avea la dispoziţie decât mâna stângă, iar eu – dreapta. Doar noi două am venit de hac pantalonului, apoi slipului tău şi, sinceră să fiu, nu mai ştiu care dintre noi a pus stăpânire pe scula ta pe care mângâierile noastre îngemănate păreau a o fi emoţionat cu adevărat…

A început un mic joc: ea te-a prins între buze, apoi s-a retras. Am imitat-o, incitată de privirea pe care mi-a aruncat-o. Apoi a fost rândul ei, şi iar al meu. Manejul a durat îndelung: te-ai abandonat fără ruşine, ba chiar, cum ţi-ai pus mâinile pe capetele noastre, ne orchestrai într-un mod foarte ritmat acest du-te-vino. Mă încerca o dublă plăcere, pe undeva extrem de ambiguă: cea de a te suge, dar şi cea de a mânca după ea. Sexul tău nu era ca de obicei. Avea aceeaşi formă şi consistenţă, aceeaşi putere evocatoare, aceleaşi tresăriri sub gâdilăturile limbii mele, dar avea un alt gust, o altă manieră de a mi se strecura printre buze. Linsă, dorită de o altă femeie, scula ta devenea simbolul unei mize, dar şi liniuţa de unire, magică şi voluptuoasă, între gurile noastre, între saliva noastră. Am sorbit, ea şi cu mine, din acelaşi fruct, şi brusc am devenit conştientă că juisarea se înmulţea cu trei: cea pe care ţi-o procuram, cea pe care noi o resimţeam şi cea pe care o ofeream Celeilalte, Celei de-a Doua, Rivalei; de câte ori o scăpa din mână, ea vedea cum i se întoarce îndărăt o măciucă mai groasă, mai excitată de gura concurentei…

Dintr-odată, mi s-a părut mai importantă plăcerea ei decât a mea: i-am cedat locul, pe care l-a acceptat imediat. S-a strecurat singurică între picioarele tale unde a îngenuncheat, rămânând totuşi suficient de accesibilă pentru a o putea mângâia pe sub fustă. Ce înseamnă o convenţie tacită! Şi ce bine se pot înţelege uneori femeile, care ştiu să se urască alteori atât de pătimaş! Când am început să le ating, coapsele ei erau de o fineţe

suavă. Iubisem odinioară o femeie, şi mi-era tare dragă amintirea îmbrăţişărilor în care ne-am contopit. Mâinile mele au început să îşi amintească, pe măsură ce redescopereau, rotunjimile feminine, atracţiile lor, elasticitatea pielii mătăsoase şi catifelate, căldura suplă şi îmbătătoare a ţesuturilor delicate, umezeala tulburătoare a unei anumite văi…

Ea a rămas în genunchi, cu spatele întors la mine, dar uşurându-mi sarcina prin sute de amabilităţi, depărtându-şi coapsele, cambrându-şi şalele, oferindu-se complet mângâierilor mele în timp ce le practica pe ale ei, căci te sugea în continuare, iar tu aveai la picioarele tale două sclave cumva legate una de cealaltă, una dedicată slujirii mădularului tău, iar cealaltă, mai umilă, supusă celei dintâi.

Am început să o scap de haine. Fusta a cedat fără probleme: s-a răsucit ca să pot ajunge la chilot. Era cald, avea picioarele goale, purta nişte sandale încântătoare care îi luminau cu o notă vie partea de jos a corpului, complet dezgolită. Avea mai ales un fund foarte excitant, rotund şi mobil, obraznic. M-am lipit de ea pe la spate şi am luat-o de talie. Ce fierbinte era! A răspuns presiunii mele întinzând fesele şi mâinile mele au început un delicios balet pe trupul ei, a cărui coregrafie se datora mai curând intuiţiei decât tehnicii. Au alunecat pe sub tricoul pe care îl purta direct pe piele, fără sutien, i-au găsit pieptul, l-au cuprins, l-au evaluat, i-au adus omagiile cuvenite. Sânii erau umflaţi, ascuţiţi, şi atât de fremătători! îi simţeam sfârcurile întărindu-se sub degetele mele, zvâcnind regulat; am început să le ating încet, cu palmele larg deschise. Plăcerea a fost împărtăşită întru totul, această mângâiere cu podul palmelor a devenit atât de sugestivă, de tulburătoare, încât mi-am descoperit brusc o imensă sete de ea. Alunecam peste ea ca peste o chitară, un instrument sensibil care vibrează genial sub degetele unui muzician îndrăgostit. I-am părăsit sânii pentru a-i găsi şoldurile,

pentru a-i apuca fesele. Mă abandonam de la o rotunjime la alta… Ah! Da, mai mult din intuiţie decât din tehnică, dar mai mult decât de intuiţie, gesturile îmi erau dictate de dorinţa mea, o dorinţă nebună de a o poseda, de a o copleşi, de a o seduce, de a o face să juiseze. O doream, o doream intens, voiam s-o iau, s-o regulez, s-o mănânc şi s-o beau, să-i descopăr cele mai intime gusturi şi mirosuri, să-i stârnesc în pântece o furtună de plăceri. Am devenit rivala ta când ea a încetat să mai fie a mea, şi am încercat să depăşesc în farmec şi talent această sculă imensă care creştea mereu şi pe care ea o venera în continuare, în genunchi în faţa ta. Tu îi umpleai gura, eu îi gâdilam fofoloanca. Şi te rog să mă crezi că munca mea de apropiere, savantul dozaj de violenţă şi blândeţe nu rămâneau fără efect. Se umecta sub degetele mele ca o fântână şi, încetul cu încetul, genunchii i s-au desfăcut pentru a-mi facilita investigaţiile. O atingeam cu amândouă mâinile, complet, cu conştiinciozitate. O despicam cum despici un fruct zemos în plină vară, rătăceam de la un capăt la altul al fantei ei, îi simţeam chiar şi anusul care mă chema, palpitând sub degetele mele. S-a ridicat puţin, nu mai stătea în genunchi, ci era ghemuită, aşa că mi-a fost uşor să o penetrez foarte profund, simetric. Am introdus simultan cele două arătătoare în fofează ei şi au alunecat ca unse, şi cele două degete mari în fundul ei, care se dăruia atât de imperios. Era fierbinte şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, arzătoare, delicioasă, excitată la maximum. M-am distrat ciupind şi lovind uşor în peretele despărţitor care îmi separa degetele. Am alunecat în fundul ei cu fermitate, cu regularitate, i-am lărgit vaginul cu mişcări circulare foarte lente, foarte blânde.

Mâinile mele erau de o inteligenţă nebună, o transportau cu totul, apoi, pe măsură ce plăcerea o inunda, se lăsa tot mai grea peste încheieturile mele. În acel moment eram mai puternică decât Atlas însuşi, iar povara pe care o purtam pe braţe – o femeie în delir, dar

bine-crescută, care nu ţipa cu gura plină – era mai importantă decât întregul univers. A avut câteva mişcări rapide şi verticale: ca un căluţ de lemn la carusel, şi am avut grijă să o însoţesc în extazul ei ţinând-o strâns; apoi a încremenit, încordată, rigidă, pe culmile plăcerii pe care i-o dăruiam.

În extazul ei, a lăsat mătărânga ta, şi cred că asta ţi-a declanşat reacţia, violentă şi savuros de imprevizibilă… Erai, la rândul tău, gelos, iar această dublă putere a mea pe care mi-o descopeream dintr-odată, de a o copleşi pe ea şi de a te lăsa pe tine în umbră, mă umplea de o mândrie extraordinară. Dar nu am avut vreme să îmi savurez victoria. Deja ai tras-o în ţeapă, cu un gest ferm şi precis. Ai întors-o, ai aşezat-o peste tine, peste scula ta încăpăţânată, iar eu, care nu mă mişcasem, m-am trezit dinaintea şi la picioarele voastre. Acum era cu spatele întors la tine şi cu faţa la mine. Coapsele ei îndepărtate îmi dezvăluiau tulburătorul spectacol al uniunii voastre. Îţi vedeam mădularul înfundat în ea, testiculele tale uşor zdrobite sub fesele şi sub sexul ei căscat, ud de valul care o inunda, sidefiu, lucitor, ezitând între roşul cel mai întunecat şi rozul cel mai tandru. O scrutam pierdută, aş fi vrut ca privirea mea să o ardă, şi fără îndoială o ardea, căci îşi ţinea cu încăpăţânare ochii închişi. E foarte nepoliticos, doamnă, să nu priveşti oamenii în faţă! E foarte nepoliticos şi e şi o prostie, căci nimic nu e mai delicios decât ruşinea, în anumite momente. Hai, surioară, deschide ochii şi priveşte-mă privindu-te. Citeşte în pupilele mele, pe faţa mea, ceea ce văd eu, aici, la douăzeci de centimetri distanţă. Descifrează-mi tulburarea şi dorinţa, voluptatea de a te contempla aşa, femeie lubrică şi despuiată de secrete. Rana ta este profundă, netă, precisă. Firele de păr care o înconjoară o subliniază, fără a o proteja. Am învăţat pe de rost toate petalele florii tale, spuma cochiliei, îţi cunosc, fără a-l atinge, clitorisul sumeţit, mărit. Te scormonesc din ochi, te cântăresc, te savurez, mă holbez la tine fără scrupule.

Te văd pompată de mascul, îţi văd fofează contractându-se în jurul mădularului lui, văd sucul care ţâşneşte din tine cum îi udă încetul cu încetul testiculele, e fascinant şi dezgustător, şi uit dimensiunea reală a acestui spectacol, pătrund într-un univers fabulos în care viaţa nu e decât acuplare, un univers mitic, milenar, antediluvian: sexele voastre sunt moluşte, incerte, moi, midii, scoici, echidne cu sevă marină, cu carne gelatinoasă şi elastică, un melc straniu, un limax vâscos…

Sunt hipnotizată de uniunea voastră: inima şi pântecele mele bat la unison în ritmul acestui balet vechi de când lumea. Priveşte-mă, curviştină care ţi-o tragi, care te laşi trasă în ţeapă şi nici măcar nu îndrăzneşti să ridici pleoapele! Ţi-ai deschis fofează în cele patru vânturi, dar ai strâns ochii peste o veche rămăşiţă de pudoare, ipocrito, curvă ce eşti, fata mea dragă care suferi şi că te dai, şi că te reţii! Dacă mă priveşti, dacă îndrăzneşti să deschizi ochii şi să priveşti umila martoră a acestei căsătorii intime şi captivante, te sug. Mă auzi? Te sug şi te expediez mai sigur şi mai repede şi mai departe decât scula asta imensă care îţi izbeşte pisicuţa pe nevăzute!

A avut doar o bătaie de gene, pe care era tentant să o iau drept o încercare de a privi. Mi-am lipit gura de ea şi am băut de la sursă. Era bună ca o piersică, călduţă, suplă, zemoasă şi parfumată. Mirosea deopotrivă a femeie şi a bărbat şi în acelaşi sărut am îmbrăţişat ambele voastre sexe, pentru că tu o pompai în continuare, ridicând-o şi coborând-o din talie, în cadenţa capriciilor tale. Făceam dragoste cu buzele şi cu limba, cu dinţii, cu o creatură caraghioasă, hibridă, şi femeie, şi bărbat; îţi lingeam sula care ieşea din ea, şi crăpătura ei, când mădularul tău revenea şi o înţepa. Era bizar şi pasionant, tu aveai gust de fofează, iar ea, gust de mătărângă. Eraţi uzi amândoi, transpiraţi, lucioşi, şi mi-am amestecat saliva cu sucurile voastre, atentă şi pentru

prima dată cu urechea ciulită la zgomotele smârcului, la clipoceli, la sugere, o întreagă simfonie impudică şi sugestivă a organelor cleioase.

A juisat din nou, tot fără să ţipe, crispată la extrem, cu pântecele împins în faţă, iar plăcerea asta ne-a reunit şi pe noi doi, cei separaţi de precedentul ei orgasm. Reuşind împreună să aducem aceeaşi femeie la orgasm, ne-am unit mai intim decât dacă eu aş fi fost în locul ei, răstignită în suliţa ta.

În ziua aceea, am acceptat această pace tacit semnată şi ne-am despărţit fără a fi cedat unei plăceri facile, tu, care te-ai fi vrut, ca de obicei, un erou în materie de rezistenţă şi eu, care nici măcar nu mă dezbrăcasem. Ne-am despărţit îndrăgostiţi şi complici în faţa acestei copilite, a acestei femeiuşti care, deşi se desfătase cu noi, era încercată de tulburătorul disconfort de a se fi simţit bine.

5

Ai fost adeseori brutal cu mine, la limita sadismului. Profitând de forţa ta şi de slăbiciunea mea de femeie, de femeie îndrăgostită, care încă este îndrăgostită, mi-ai impus de multe ori poziţii inconfortabile, ritmuri nebuneşti, mângâieri dureroase, mii de mici umilinţe provocate de mâna stăpânului, mii de mici umilinţe pe care le-am suportat ca o sclavă devotată până la tristeţe, până la durere, mii de mici umilinţe la care am consimţit cu bucuria dezolată şi cutremurătoare a martirilor creştini. Ceea ce nu m-a împiedicat nici să mă plâng, nici să le denunţ, iar tu mi-ai răspuns de fiecare dată: „Dar trebuie să te răzbuni!” Iată, a venit ceasul!

Aveam un chef ciudat de tine, un chef cu adevărat ciudat. Am spus: „Astăzi mă răzbun. Ai să-mi plăteşti!” Ai făcut greşeala de a-mi răspunde: „Dacă vrei tu, dacă vrei tu…” Nu ar fi trebuit… Mai întâi, trebuia să accepţi regulile jocului, în mod absolut, fără condiţii, o dată pentru totdeauna… Căci îţi cunoşteam prea bine toate

promisiunile falacioase de supunere, de pasivitate totală, şi bruştele tale revolte de ultim moment, trişările, reaua ta credinţă. Te-am avertizat: „Va trebui să te leg”. Pentru că vocea mea puţin altfel, puţin anxioasă, ţi-a stârnit curiozitatea (acesta e marele tău punct slab, curiozitatea!), ai abdicat: „Cum vrei tu, cum vrei tu”. Nu ar fi trebuit!… Te-ai trezit răşchirat între cele patru colţuri ale patului, legat, ţintuit. Pregătisem şnururi pentru încheieturi şi pentru glezne, totul fusese perfect premeditat. Situaţia ţi se părea picantă, erai intrigat, dar în ochii tăi luminoşi a trecut o umbră întunecată, o licărire aproape furtunoasă, şi am ştiut că undeva, în străfundurile tale, îţi este teamă. Îngrijorarea asta a ta era nepreţuită, căci ea mă excita mai mult decât corpul tău masiv şi gol fără apărare, la bunul plac al represaliilor mele.

— Poţi tremura liniştit, să ştii, am să te duc acolo unde nu ai fost niciodată, şi nu te vei întoarce decât sfâşiat, spart, fermecat, îngrozit… Pentru prima dată, eu sunt căpitanul navei, eu te invit la călătorie, în furtună, în iad… Te iubesc atât de mult, încât în seara asta voi învăţa să te urăsc, să te dispreţuiesc, să mă folosesc de tine, să te reduc. Te voi face să urli de suferinţă, de teroare, de revoltă…

Sting lumina, am nevoie de întuneric ca să arunc ancorele, complicitatea nopţii îmi va alimenta himera şi te va aduce acolo unde vreau eu, iar pe mine mă va transforma în ceea ce visez să fiu preţ de-o clipă, de-o fantasmă, de un coşmar…

Iată-mă lipită de tine, goală la fel ca tine, şi mă pregătesc pentru început să te recunosc, în profunzimea tenebrelor, căci noaptea aceasta este una fără lună, fără nicio licărire, mă pregătesc să îţi recunosc corpul cu mâinile şi cu gura, domeniul meu. Îmi plimb mâinile peste tine, te citesc cu palmele deschise, te descifrez ca pe o scriere pentru orbi, cu vârful degetelor. Iată pavilionul puţin cam scurt al urechii, ridul profund pe

care o grimasă l-a imprimat de-a lungul anilor în bărbia ta voluntară, iată gâtul tău puternic şi umărul tău rotund, partea interioară a braţului tău, atât de fină, că pare comestibilă, aşa că nu mă jenez, o ling şi o muşc, şi iată şi subţioara ta, călduţă şi parfumată, ale cărei efluvii le-aş recunoaşte dintr-o sută…

Mă plimb pe pieptul tău neted, pe abdomenul tău tânăr şi elastic. Mă strecor sub fesele tale care îmi umplu palmele cu o carne tare, fermă, dinamică. Cu obrazul, cercetez căldura pubisului tău, vegetaţia întunecată şi deasă, deja barată de vergeaua ta, care tresare sub chipul meu. Ce repede şi puternic te exciţi! Este perfect, astăzi va trebui să te exciţi cu disperare, mai mult ca oricând, să te exciţi ca şi când ai dansa, ca şi când ai suferi, ca şi cum te-ai ruga, ca şi cum ai ţipa. Cu dosul palmei îţi ating coapsele, prelungi şi musculoase, păroase şi fine ca două animale frumoase, rasate, le urmez conturul, le recreez, şi frisoanele pe care ţi le generez îţi smulg mici gemete de voluptate. Din instinct, ştii ce îmi place şi ce aştept de la tine. Fii foarte atent, ascultă tot ceea ce am de spus, tot ceea ce îţi vor povesti mâinile mele care te caută în întuneric, unghiile mele care te zgârie încet, gura mea… E o poveste teribilă. A fost odată… A fost odată un bărbat care se plângea încetişor pentru că era fericit. În întuneric, cineva răbdător, cineva abil, demonic, îl mângâia cu geniu, aşa cum mângâi o operă de artă, un tablou de maestru, o mobilă de lux, un fruct catifelat. Şi sub gura şi degetele acestui artist diabolic, bărbatul cabra spatele, ridica fesele, se zvârcolea cu o lascivitate fără de nume şi îşi oferea mădularul umflat, perlat de o licoare sugestivă.

A început să geamă şi mai tare când a simţit că i se lingeau testiculele cu o limbă nebuneşte de inspirată, o limbă foarte caldă, foarte suplă, dat uneori ascuţită, o limbă foarte umedă, învăluitoare, imprevizibilă, savantă, nesperată. Apoi a ghicit buze pe firele lui de păr, buze care se distrau încercând să le descâlcească, să le

desfacă, să le tragă atât de încet, atât de metodic, încât a crezut că înnebuneşte. Pielea de pe testicule îi devenise arzătoare, carne crudă, mai receptivă ca niciodată, şi cumva retractilă, căci în acest înveliş gâdilat cu atâta genialitate avea impresia că i se coc doi nuclei foarte denşi, foarte tari, gata să explodeze de plăcere… Şi apoi totul a dispărut, firele de păr, pielea, nucleii, totul a fost înfulecat, înghiţit de o gură dementă şi nemăsurat de avidă; s-a trezit astfel supt, băut, înghiţit până în străfundul sufletului şi al mădularului său care a început să zvâcnească nebuneşte, sacadat, căutând în întunericul cavernei o gaură de care să se frece şi să moară…

Aşa ne vedeam, pe tine, în postura de victimă fermecată, extaziată, umilă prin forţa supliciilor, iar pe mine, artistul, călăul care promite şi nu cedează, demonul… Se spune că îngerii nu au sex; în clipa aceea, am intuit că nici demonii nu au unul său, mai curând, că le este atribuită o sulfuroasă androginie împreună cu demoniacul ce îi caracterizează. În densitatea acestei nopţi în care te zvârcoleai chemându-mă, nu m-am mai simţit femeie. Odinioară, ghidată de instinctul puternic al pântecelui meu prea gol, m-aş fi aşezat repede pe acest mădular sălbatic şi incandescent pe care abia ce îl puteam cuprinde cu mâna şi, chiar legat fiind, ai fi rămas masculul, cel care agresează şi penetrează, cel care invadează totul, braţul care profanează şi scuipă, iar eu, deasupra ta, chiar liberă în mişcări fiind, aş fi fost încă o dată femela, golul de umplut, gaura de astupat, gura pe care o forţezi şi o adapi…

Numai că în seara aceasta îmi voi ignora organele şi feminitatea. Pântecele meu nu zvâcnea nebuneşte, nu aştepta loviturile ciocanului tău, nu fremăta de dorinţa de a te înghiţi. Tot trupul meu a dispărut, eram o vrăjitoare sau, mai curând, un vrăjitor; s-au dus contururile mele prea delicate, prea vagi, s-au şters rotunjimile sânilor şi ale coapselor mele, s-au aneantizat pulsaţiile acestei cochilii marine din partea de jos a

pântecelui meu care trăieşte şi respiră udă ca o moluscă. Şi în timp ce tu mă chemai prin glas şi prin mişcări o voce foarte blândă, neobişnuită, supusă şi răguşită, şi o mişcare care te ridica şi te cobora ritmic în pat – eu asistam la acest miracol straniu pe care mi-l dorisem atât de mult. Te-am văzut devenind femeie, în timp ce pe mine mă părăsise toată feminitatea. Dar să nu mă înţelegi greşit: nu erai efeminat, împuţinat, cuprins de moliciune, mititel. Erai femeie, cu tot cu vergeaua ta până la cer şi coapsele tale înguste, cu picioarele tale nervoase şi catifelate, cu braţele tale puternice. Erai femeie în delirul tău, în nevoile tale, în murmurele şi legăturile tale, erai femeie pentru că erai supus, pentru că erai răşchirat, erai femeie pentru că erai ispititor, pentru că erai nebun, pentru că erai vorbăreţ şi nerăbdător. Erai femeie asemenea luptătorilor uriaşi ai lui Hannibal, femeie asemenea marinarilor, militarilor, prizonierilor care, din cauza singurătăţii şi a tandreţii eşuate, îşi seduc vecinul de celulă, tovarăşul de cuşetă. Femeie ca un soldat doborât de spaimă în spatele tranşeelor, care preferă să se lase regulat de un camarad pentru a uita de moarte, de suferinţă, de mizerie. În baletul tău amoros, în chemările tale exista graţia tulburătoare a eroilor din filmele tulburătoare: erai deţinutul care căuta, pe pielea altui deţinut, evadarea pe care Expresul de la Miezul Nopţii nu o va aduce; fără văl, erai această creatură cu farmece hermafrodite, ai cărei ochi albaştri, pe fundalul deşertului Arabiei, au emoţionat şi au sedus o întreagă generaţie de cinefili: erai învinsul, umilitul care îşi copleşeşte cuceritorul cu o privire ambiguă, cu un sărut pe gură. Ascultându-ţi lamentaţia, zdrobindu-ţi carnea înnebunită, mi-au revenit în memorie toate frumoasele figuri ale acestor brute rafinate, toate aceste trupuri virile, musculoase, armonioase şi masculine, toate mimicile, toate gesturile, toate dansurile lor. Te-am descoperit astfel femeie în felul lor, şi m-am vrut bărbat. Am închis ochii şi am cedat

minunatului, deliciosului, abominabilului vis de a fi mai curând iubitul, decât iubita ta. Trupul meu nu mai exista decât în fantasma mea, am devenit puternică, foarte puternică, mi-a crescut o măciucă formidabilă, ascultându-te cum gemi şi te zvârcoleşti în întuneric…

Ţi-am căutat cu brutalitate fundul. Pe el îl doream, era singura ta intrare secretă, ascunsă, încă nepângărită. Mă înnebunea gândul că pe din dos erai încă fecioară, că eu voi fi primul pentru tine şi că îţi vei aminti multă vreme de asta… Înţelegându-mi planul, te-ai cabrat, ai protestat, ai strigat de multe ori „nu!” cu febrilitate. Oh! Cum te-am mai iubit atunci, cum ţi-am iubit spaima în clipa aceea, frica şi groaza de durere! Căci te-am penetrat fără nicio precauţie, cu două degete deodată, cu furie, unghie lângă unghie, fără să îmi fac probleme că te-aş putea zgâria, chiar sperând confuz că te voi răni, îţi voi lăsa semne, da, să-mi semnez violul cu o zgârietură arzătoare, poate însângerată…

Îngustimea ta, îmbătătoare, ca o ultimă barieră, a dezlănţuit în mine o dorinţă răutăcioasă de a te nimici, de a te rupe. Te-am lărgit cu amândouă mâinile, degetele mele mari lucrau în orificiul tău ca în mijlocul unui fruct prea verde care refuză să explodeze, iar celelalte erau înfipte în fesele tale, care tresăreau de spaimă. Te-am crăcănat şi mai mult, ţi-am terorizat revolta cu ameninţări ordinare: am să te zdrobesc, am să-ţi sparg cloaca, am să intru în tine adânc, foarte adânc, am să mă afund în mizeriile tale şi am să-ţi scriu pe trup graffiti obscene cu rahatul pe care îl voi aduna de acolo. Am să te dau în vileag, să te descopăr, să îţi explorez măruntaiele, am să te umilesc, bărbat care scuipă jăratic, atât de mândru de virilitatea lui, atât de sigur pe toate puterile lui, la sfârşit ne vom da seama amândoi că nu eşti decât o fabrică de rahat!… Te voi reduce la copilărie, la bătrâneţe, la infirmitate, la incontinenţă! Te deschid atât de mult, că nu mai poţi ţine nimic în tine, nu te mai poţi strânge, nu te mai poţi închide asupra celor mai

intime secrete… Eşti obligat să împărtăşeşti cu mine ceea ce ai fost învăţat să ţii doar pentru tine. Şi chiar ţi-o iau înainte şi simt sub degetele mele lucruri de care tu nu ai încă habar, lucruri ignobile, foarte moi şi foarte calde, deşeurile tulburătoare ale celei mai ascunse alchimii ale tale…

Gura mea nu a tăcut decât pentru a se duce să verifice ceea ce deja ştiam, în timp ce mâinile mele te desfăceau în continuare: durerea nu ţi-a redus excitarea, din contră. Ating cu buzele glandul tău enorm care se smuceşte ca un nebun, întins să plesnească, străbătut de o crevasă profundă şi netă, care palpită şi ea. Aha! Te excită aşadar să te ia cineva pe la spate cu amândouă mâinile, ia spune, scârbosule? Oricât ai ţipa şi te-ai zbate, eşti poponar până în măduva oaselor, acum o ştii. Îţi place, ia spune? Îţi place ce fac degetele mele? În clipa asta, îmi aparţii cum nu mi-ai aparţinut niciodată. Degetele mele au înnebunit cu totul, sunt pe punctul de a te rupe, iar tu mugeşti şi te zbaţi, dar şnururile rezistă, iar tu eşti într-o erecţie din ce în ce mai puternică. Ce-ai păţit? Nu ştiai ce bine e să ţi-o tragi pe la spate, nu? Crede-mă, se poate şi mai bine… Da, tremură! Tremură tare, urlă şi speră! Ţi-am adus ceva foarte nostim, cu care am să te duc departe, foarte departe. Uită-te, vezi, e o sulă, exact ca aceea pe care o simt sub pântece în clipa asta, foarte groasă, cu capul perfect conturat, bine umflată, imitată cu acurateţe… Ah, am uitat, tu nu o poţi vedea, e întuneric! Nici nu o poţi atinge, eşti legat… Am să ţi-o plimb peste obraji, peste buze, peste coapse… E cel mai gros model pe care l-am găsit, degetele mele nu o pot cuprinde, ai să ajungi în al nouălea cer cu asta. Dă-mi fundul. Dă-mi-l, nu te mai zvârcoli, nu te mai strânge, dacă nu cooperezi te izbesc cu ea… Îţi ordon să te deschizi, îţi ordon să te dilaţi şi să o aspiri!… Dar deschide anusul ca să ţi-o bag, pentru Dumnezeu, ai să pricepi şi tu ce înseamnă s-o iei! Relaxează-te, încă, încă, împinge, încă, înghite-o… Ajută-mă, sau te găuresc cu ea

de nu te vezi! Simţi? Intră? Ah, am senzaţia că te penetrez cu scula mea! Ah, ce bine e! Deschide-te, desfă-te, fii femeie, fii curvă, fă-mi drum, te vreau, vreau să intru în tine, vreau să mă pierd în fundul tău, foarte adânc, în pântecele tău, acolo unde îţi bate inima, acolo unde îţi distilezi resturile imunde şi fascinante. Dă-mi totul din tine, moliciunea ta, mirosul, îngustimea, pudoarea ta. Mai ales pudoarea! înaintez, fă-mi loc! Nu! Nu mă împinge, chiar dacă te doare… Vreau să te doară, să ai colici atroce şi o nevoie teribilă de a te uşura, te vreau torturat de o nevoie imperioasă de a te căca şi, când presiunea va fi la culme, îţi voi masturba mătărânga, şi tu nu vei mai ştii dacă juisezi sau dacă ai murit deja…

…Am intrat cu totul în tine, sunt un mascul victorios care te domină şi te posedă până la capăt, sunt perechea ta, tipul tău, iar tu ai scula mea cea groasă, cea enormă în fund şi nu mai poţi. Simte-mă bine, profită bine, eşti poponarul cu cea mai erectă sculă din lume, iar eu nu am trăit până astăzi decât ca să te iau pe tine pe la spate. Acum, că ai înghiţit-o, am să-ţi iau în mână măciuca groasă şi am s-o scutur, am s-o zgâlţâi până storc totul din tine… Nu, nici măcar nu pot scoate sula din fundul tău, chiar dacă implori, pentru că ţi-am vârât-o cu totul. Nu o mai ţin, a dispărut cu totul în fundul tău, dacă vrei să scapi de ea va trebui să te descurci singur, va trebui s-o împingi afară din tine… Nu va fi uşor, pentru că forma ei e proiectată în aşa fel încât să intre pe la un capăt, nu să iasă pe la celălalt. Descurcă-te, nu mă mai interesează, nu mă mai ocup decât cu zgâlţâitul acestei măciuci imense şi zemoase, apoplectice. împinge în timp ce te masturbez, împinge-o afară din tine, cac-o singur, eforturile tale au ceva disperat, atroce şi sublim. Ai să juisezi eliminând un imens monstru din plastic, am să-ţi aprind lumina, pentru că doar la gândul de a-l vedea apărând între fesele tale încep să tremur de plăcere, dar şi pentru că vreau să adaug la calvarul tău supliciul de a

fi văzut astfel, în plină ruşine, sfâşiat între juisare şi suferinţă, răşchirat între şnururile pe care le-ai acceptat, asistat într-o naştere straniu de obscenă de o creatură pe jumătate femeie, pe jumătate bărbat care îţi scutură cu frenezie scula şi care îşi savurează răzbunarea, sfâşiată între plăcerea ta de bărbat care ejaculează cu jeturi mari şi plăcerea ta de animal în sfârşit eliberat, în sânge şi rahat...

Ai înţeles acum cât de mult ţineam la tine, cu toată cruzimea mea docilă şi exigenţele mele neruşinate?

6

Mi-ai promis, pentru următoarea noastră întâlnire, o surpriză foarte drăgălaşă. Te aşteptam cu nerăbdare, dar şi cu o anumită teamă, căci îţi cunoşteam caracterul, îndrăgeai imprevizibilul, fantasticul, straniul, interzisul...

Când ai ajuns, ceva voluminos îţi umfla buzunarul hainei. Cadoul părea de o formă nedefinită, era viu, molcuţ şi, pe legea mea, mişcător. Căci l-am văzut mişcând uşor sub stofă înainte ca tu să-l scoţi, triumfător: era un pisoi, un mâţ adorabil gri cu alb, cu trufa roz, cu blană pufoasă, care a început să mă adulmece toată şi şi-a înfundat boticul sub pletele mele, după ureche, când l-am cocoţat pe umăr. Ofranda asta ascundea în mod sigur un gând ascuns nu foarte ortodox...

Când m-ai dezbrăcat cu răbdarea şi cu grija care te caracterizau (ceea ce înseamnă că hainele mele zăceau claie peste grămadă cu o liniştită neruşinare în mijlocul camerei), m-ai cuprins de umeri şi m-ai împins fără

urmă de blândeţe peste pat. M-am prăvălit pe spate, cu picioarele atârnând şi cu torsul spânzurat, ştiind din experienţă că e inutil să mă împotrivesc când ai decis o dată pentru totdeauna asupra unei situaţii...

Cu o mână fermă ai înşfăcat mâţul care bântuia pe cuvertură şi cu cealaltă, nu mai puţin fermă, mi-ai

desfăcut genunchii. Ascultătoare, m-am deschis şi te-am auzit spunând:

— Ai să vezi ce ştie să facă!…

Aproape ghicisem, dar când te-am văzut scoţând din celălalt buzunar un mic tub de smântână, m-am simţit brusc copleşită de o confuzie teribilă:

— Nu, nu, nu asta, te rog mult, nu asta!

— Ba bineînţeles că da!

Apoi ţi-ai înfipt colţii în ambalajul de carton şi l-ai rupt cu o muşcătură canină, foarte sigură. Ce rece era smântână în fanta mea călduţă! Rece, dar fină, şi curgea încet (era Fleurette, o Chantilly specială, o folosisem în repetate rânduri în scopuri mai oneste!…), foarte încet pe partea de jos a abdomenului meu, dându-mi un lung şi delicios frison, care nu avea nimic de-a face cu pofta de mâncare, sau poate era vorba despre o poftă foarte specială?…

Mica fiară, pe care o ţineai de după ceafă şi ai pus-o apoi pe coapsele mele, nu a mieunat prea mult. Flerul ei infailibil a îndreptat-o spre mine şi a început imediat să mă lingă cu gesturi mărunte, ale limbutei ei aspre. Senzaţia era divin de nouă… Pentru început, s-a oprit asupra firelor mele de păr pubian, unde era smântână din belşug. Mă curăţa cu conştiinciozitate, mi se părea că renasc sub mângâierea ei, că mă nasc centimetru cu centimetru, păr cu păr. Mă simţeam împuşcată foarte delicat, foarte regulat, şi fiecare părticică din pielea mea, astfel solicitată, începea să vibreze sub atingere.

După ce pubisul meu a fost curăţat în mod convenabil, după ce nu a mai rămas niciun strop de cules, animăluţul şi-a vârât nasul între coapsele mele. Îmi ţineam răsuflarea, eram atentă la respiraţia lui, atât de uşoară şi tulburătoare, care abia ce îmi înfiora mucoasele cu un aer mai răcoros, mai fierbinte, nici nu mai ştiam. Cert e că în scurt timp am început să mă simt incandescentă şi în zona aceea. Pisicuţa, imperturbabilă, prospecta în continuare, cu lipăituri mici, la limita

suportabilului. Ajunsese la labiile mele, moment în care am avut senzaţia că mă rup, acum era prezentă pe clitorisul meu. Îmi venea să urlu de plăcere. Pentru a-i face mai mult loc şi a-i asigura mai multă libertate de mişcare, am ridicat picioarele care încă îmi atârnau pe jos şi mi-am pus tălpile pe pat. În faţa mea, tu îmi ofereai un regal de voyeur, cu ochii înflăcărăţi şi cu o expresie de animal la pândă, dar chiar nu-mi mai păsa de asta. Eram pe punctul de a avea parte de cel mai drăgălaş, cel mai finuţ, cel mai eficient, cel mai bine numit lipăit din lume.

Blana mătăsoasă a acestui mâţ drăgălaş îmi gâdila interiorul coapselor, boticul şi mustăţile lui mă adulmecau peste tot, dar miraculoasa lui limbă micuţă era cea care mă înnebunea. Se afunda în profunzime, îmi mătura clitorisul, îl înfuleca, îl învăluia, îl abandona pentru a-mi explora mai departe fanta, apoi revenea la el. Aveam impresia că îmi creşte un clitoris enorm, mai ţeapăn şi mai excitat ca niciodată. Mă zvârcoleam puţin, dar încercam să îmi păstrez totuşi controlul, căci nu voiam cu niciun preţ să sperii mica fiară care mă trimitea cu atâta inocenţă în al nouălea cer. Eram concentrată la maximum, nu mai eram decât un sex, foarte deschis, foarte umed, foarte viu, palpitând de extaz sub ochii unei feline avide, ale cărei plescăituri de limbă răsunau în mod atât de erotic…

Nu, serios, ai uneori nişte idei!… Cred că tresăririle mele ţi se păreau foarte grăitoare în privinţa recunoştinţei şi admiraţiei mele, iar când m-ai invadat cu un nou val de smântână, pentru că se pare că pisoiul o dăduse gata pe toată, m-am desfăcut cât am putut, pentru a-l primi cât mai profund. Aş fi vrut să mă pătrundă complet, să se insinueze în toate pliurile mele, să-mi înece fofează şi anusul, iar această creatură încântătoare, înnebunitor de dulce, să vină să se adape direct din pântecele meu…

Docilă, ea şi-a reînceput rondul. Toaleta pe care mi-o făcea îmi ascuţea nervii dincolo de limitele

imaginabilului. Blăniţa ei se amesteca acum cu a mea, buzele ei cu buzele mele, limba ei cu clitorisul meu, nici nu mai ştiam unde se termina ea şi unde începeam eu, iar imaginaţia mea în delir inventa acuplarea a doua fiare fantastice, cu blana electrizată, cu răgete nebune.

Pisicuţa mea era pe punctul de a face dragoste, de a se freca impudic de orice băţ din jur, mi-aş fi dorit orice vagabond jegos de pe la periferie, un pic respingător, un pic vulgar, un pic jegos, un pic brutal… Pisicuţa mea se umfla, eliberată de consimţământul meu, şi se deschidea fără ruşine pentru a chema masculul. Mai aveam puţin şi începeam să miorlăi.

Drăgălăşeniile animăluţului gri cu alb, care totuşi m-au încins, mi s-au părut dintr-odată prea slăbuţe. Brusc, m-a încercat nevoia diabolică de a fi puţin brutalizată. Nu a fost nevoie să te chem, căci ai şi căzut peste mine cu gura, cu mâinile. Animalul a fost trimis la plimbare fără regrete, iar tu ţi-ai asumat sarcina de a-i continua lucrarea, trebuie s-o recunoaştem, cu mult mai multă autoritate.

Ai început prin a mă înşfăca de coamă cu mâinile pline şi a mă deschide aşa, fără niciun fel de menajamente. Mă trăgeai de părul pubian spre buric, şi îmi simţeam tot sexul urcând, fofează se mişca pe verticală, fanta mea se alungea. Apoi ai început să tragi de cele două părţi ale buzelor, mă separai ca pe cele două jumătăţi de curmală pe care vrei s-o desfaci, iar eu m-am trezit oferită la maximum, cu fofează încordată să plesnească, cu labiile desfăcute. Apoi m-ai tras spre tine, ţinându-mă în continuare de păr, şi eu aveam impresia că sexul meu respira, că se umfla de aer, iar clitorisul nu mai era protejat, o furtună îl ameninţa şi, curios, asta îl excita şi mai mult…

După ce m-ai nimicit astfel, trăgându-mă în continuare de părul pubian, ai început să mă sorbi cu sorbituri largi şi puţin crude. M-ai muşcat cu un dinte uşor, dar oţelit, iar eu eram sfâşiată între spaimă şi

voluptate. Era acolo, cotoiul dorit, fiara fără scrupule, fără delicateţe, care adulmecă femela, o muşcă, o face să sângereze… Incisivii tăi se jucau cu clitorisul meu care, suicidar, dezgolit, excitat şi umed dansa inconştient pe firul oţelit al dinţilor tăi şi îi sfida nebuneşte. Aveam un chef nebun să mă înfuleci, să mă paşti, să mă mesteci, să te hrăneşti din mine. Aş fi vrut să exalez toate mirosurile femelelor în călduri, aş fi vrut să găseşti în tufa mea, în blana mea savoarea mosculuі, a stufărişului, a amoniacului, a vizuinii. Aş fi vrut să fiu vulpea care tremur sub vulpoi, scroafa siluită de un mistreţ crud, puternic şi hidos, capra care îşi amestecă copitele cu cele ale ţapului. Invidiam vaca ce îşi întinde crupa murdară limbii taurului, căţeaua în călduri pe care un vagabond îndrăgostit o linge voluptuos, obsesiv, impudic. Eu, care de multe ori mă îngrijorasem: „Sunt destul de curată? Cel puţin miros frumos, nu miros prea tare a femeie?”, acum mă excitam când mă gândeam că mă respirai, că mă savurai, şi poate şi la gândul că dorinţa nebună care mă copleşea şi sucul pe care nu îl mai puteam reţine va mirosi puternic a iubire, a mare, a maree… Când iubeşte, fiinţa umană redevine creatura primitivă care a fost odinioară, deopotrivă varec şi moluscă, peşte incert, iar în aceste momente, mirosul său intim îşi aminteşte de timpurile străvechi care au văzut-o triton sau poate sirenă…

Ce gust aveam în seara aceea? Eram, oare, sub gura ta, destul de murdară, de coaptă, de sălbatică, de picantă? Eram îndeajuns de suculentă pentru buzele tale pofticioase pe care le simţeam sugându-mă savant, metodic, ferm? Ce efect avea asupra ta faptul că, iată, mâneai după un pisoi, şi mă simţeai fremătând şi cocându-mă sub buzele tale, şi mă auzeai gemând? Te exalta la fel de mult ca pe mine, când îţi înfulecam scula? Aveai chef, asemenea mie în astfel de momente, să devii genial, diabolic, să îmi induci o voluptate magică, un delir incontrolabil?…

Mă cambram spre limba ta, înnebunitor de persuasivă, de mobilă, de animalică, spre buzele tale atât de posesive, şi mă abandonam puţin câte puţin acestui delir faimos care aminteşte de febră, de boală, de vis şi de viziune… Da, eram vizionară, dar şi bolnavă de plăcerea atât de bine oferită, primită şi magistral orchestrată.

— Iubirea mea, înfulecă-mă, înghite-mă toată, suge-mi năsturelul ca o bomboană, sunt o caisă în gura ta, o caisă caldă, moale, din care curge o miere tandră, sunt o smochină foarte coaptă pe punctul de a exploda: nu, eu mă transform, devin o cochilie imensă, vie, ascultă marea sub scoica mea, mănâncă-mi toată moluscă, soarbe-i spuma… Nu, sunt o căţea, o căţea în călduri, şi mirosul meu înnebunitor atrage toţi dulăii din cartier, iar tu eşti cel mai puternic şi mai dezgustător din haită, îmi lingi fundul înainte de a mi-o trage, iar când mă salţi, îţi simt colţii în ceafă, ghearele tale mă zgârie pe flancuri, atacurile tale îmi îndoaie crupa. Mă cauţi, apoi măciuca ta de câine găseşte intrarea, vom rămâne agăţaţi multă vreme, iar eu voi întinde spinarea şi îmi voi deschide anusul sub vergeaua ta tare şi vom rămâne agăţaţi aşa, noi doi, pentru eternitate, într-o îmbrăţişare fierbinte, sălbatică, mirositoare şi umedă: delectabilă…

Imaginându-ne aşa, în patru labe unul peste altul, unul în altul, voluptuos de slinoşi şi de obsceni, nepăsători la cele omeneşti şi în întregime acaparaţi de febra rutului, am izbucnit sub limba ta cu o juisare puternică, cu arome oarecum zoologice.

Chiar, bună idee, pisoiul acesta!

7

L-am revăzut zilele trecute, printr-o fericită întâmplare – căci credeam că (-părăsise regiunea noastră de multă vreme – pe simpaticul J. Ba da, trebuie să îţi aminteşti de el! Nu se poate să nu îţi aminteşti, doar alături de el am încheiat, în mod memorabil, o seară de

adio înaintea vacanţei mari din 198…! Nu îţi spune nimic?

Traversam o arteră foarte aglomerată la Lyon, la o oră de vârf, când o siluetă din faţă, înecată în mulţime, dar depăşind-o cu vreo cincisprezece centimetri în înălţime, mi-a atras atenţia. Mersul său graţios, uşor săltat, nu părea deloc afectat de trafic, pe care părea a-l ocoli în mod miraculos. A fost cât pe ce să strig, să îl chem, să alerg la el şi să îi spun:

— Mă recunoşti? Ce mai faci? Ce s-a mai întâmplat cu tine?

Dar am preferat să îl las să se depărteze cu pasul lui mare, elastic, şi să păstrez pentru mine – pentru noi fără a o întina cu veşti prea proaspete, prea concrete, frumoasa amintire pe care ne-a lăsat-o în seara aceea…

Era sfârşitul lui iunie, iar noi aveam iluzia că suntem liberi preţ de-o noapte, o noapte măreaţă, extraordinară, o noapte de sărbătoare, de vin, de prietenie. După aceea, fiecare o va apuca pe drumul lui, iar noi nu dispuneam decât de această seară pentru a anestezia melancolia despărţirii, anuală, dar de fiecare dată dureroasă. Speram vag că zorii ne vor reuni, pe noi doi, pentru ultima oară înaintea unor lungi săptămâni, ceea ce nu m-a împiedicat să mă abandonez desfătărilor unor libaţii pe deplin împărtăşite. Am mâncat puţin, am dansat şi am râs mult, am băut enorm.

Chiar înaintea zorilor, trebuia să organizăm întoarcerea, şi nu a fost deloc un lucru uşor. Printre cei care părăsiseră deja petrecerea şi cei care nu mai erau în stare să o facă pe picioarele lor, numărul şoferilor şi al maşinilor era mai mult decât critic. În cele din urmă, ne-am înghesuit amândoi în spatele nu ştiu cărei maşini, pentru că tu o împrumutaseşi pe a ta nu mai ştiu cui (şi cred că nici tu nu ştiai prea bine).

J., la rândul lui, ne-a cerut găzduire, pentru că tocmai îşi dăduse seama că îşi uitase cheile în bordul maşinii care era, fireşte, încuiată. Trebuia să se întoarcă

acasă şi să caute dublura în trusă. Aventura, deşi banală, ne-a smuls hohote de râs.

Şoferul nostru, şi el ameţit atât cât se cuvine, a demarat cam sec şi a fost cât pe ce să rateze prima curbă pe care a încercat să o ia cu o singură mână, căci cu cealaltă scotocea fără ruşine pe sub fusta însoţitoarei sale. În hurducătura rezultată în urma acestei manevre imperfecte m-am trezit aruncată în braţele lui J. care, foarte prevenitor, a amortizat şocul luându-mă de talie. Momentul nu a fost neplăcut, contactul cu trupul lui mi-a generat o senzaţie de tandreţe şi de siguranţă pe care mi-ar fi plăcut să o prelungesc. Mă simţeam subţire şi micuţă în braţele lui puternice care mă înlănţuiau, dar şi destul de tulburată. Dar cred că tulburarea era pricinuită de o amorţire a conştiinţei care, printre aburii alcoolului, încerca să se impună amintirii mele.

De bine, de rău, am reuşit să îmi analizez jena. Atitudinea mea languroasă pe umărul lui J. risca să te agaseze, să te supere, să te facă gelos, şi nu voiam cu niciun preţ să stric o escapadă atât de plăcută. Am hotărât aşadar să mă sustrag strânsorii lui indiferent de costuri şi să m-am dezlipit de spătarul banchetei ca să înţeleagă şi să-şi ridice braţul. Numai că atunci, profitând de spaţiul şi de libertatea pe care ţi le-au dat această mişcare, ţi-ai strecurat braţul în jurul meu, fără ca J. să îl şi retras pe al lui. M-am trezit de două ori înlănţuită, de două ori protejată, ghemuită în spaţiul îngust dintre voi doi, iar braţele din jurul taliei mele păreau a se înţelege foarte bine.

Atunci am ştiut că a venit clipa sacră a vieţii mele, că zorii aceştia încă uşor întunecaţi îmi vor vedea înălţarea, triumful, că trebuia să mă aştept să fiu adorată, onorată şi celebrată dincolo de toate visele şi fanteziile mele… Nu trebuia decât să fiu femeie, o femeie supusă. Iar din acel moment nu am mai fost decât o lungă şi savuroasă supunere, din clipa în care ceafa mea s-a înclinat, docilă, până mai târziu, când m-am

cutremurat sub sărutările voastre, iar după aceea…

Dar nu vreau să ard etapele, vreau să ne delectăm amândoi cu cele mai mici detalii ale acestei lungi deliberări care a făcut din mine zeiţa cultului vostru…

Drumul era sinuos, iar curbele mă înclinau când spre el, când spre tine. De la unul la altul, vă gustam diferenţele, mă îmbătăm cu punctele voastre comune. Între noi s-a stabilit un contract tacit, care mă scutea de orice formă ipocrită de protest. Nu am îndrăznit să pronunţ „nu”-uri care oricum nu ar fi fost deloc convingătoare. Nu am fost obligată să mimez nici cel mai mic protest, mici cea mai vagă indignare, nu a mai trebuit să îmi pun întrebări, să mă gândesc la orice altceva.

Mâinile voastre au început să rivalizeze în îndrăzneală peste mine. Le-am lăsat să se emancipeze, uşurându-le sarcina din când în când. Mă felicitam în sinea mea că eram atât de perfect binară, ba chiar m-am mirat că până atunci mi-a putut ajunge un singur bărbat. Purtam o bustieră uşoară, cu bride amabile, cărora aţi reuşit imediat să le veniţi de hac: câte una fiecare, mi le-aţi tras pe umeri, un umăr pentru fiecare, de mângâiat, de atins, fiecare din voi subliniindu-i dulceaţa şi rotunjimea.

Apoi bustiera a cedat şi au apărut sânii. Un sân pentru fiecare. Partajul era dinainte reglementat, iar mâinile voastre, care i-au atins deja prin mătasea corsajului, au pus stăpânire pe ei cu o caldă autoritate. Nu aş fi putut spune înspre care din voi înclinam, unde eram mai bine mângâiată, mai bine solicitată, mai bine tulburată. Ambele sfârcuri mi s-au întărit, aveam senzaţia că sunt pipăită, atinsă, alintată de doi fraţi siamezi cu gesturi simultane, sau de un singur bărbat şi reflexul lui într-o oglindă plasată exact în mijlocul meu. Această corespondenţă a gesturilor şi senzaţiilor ţinea de miracol: era oare posibil ca doi bărbaţi să facă, în exact acelaşi moment, aceleaşi gesturi?

M-am lăsat în voia atingerilor, apăsărilor voastre, uşor gâfâind de plăcerea care mă inunda, cu pieptul umflat şi palpitând sub degetele voastre. E mai bine la stânga! Nu, la dreapta! Nu, peste tot! Oh! Să nu mai ştii la ce sân să fii atentă, unde să aştepţi, să nu fii deloc dezamăgită; gurile voastre s-au lipit simultan de sânii mei şi i-au sorbit îndelung. Gata, dacă va fi să am copii, nu voi vrea decât gemeni, am hotărât! Unul la fiecare sfârc, e atât de bine că aproape am juisat!

Apoi, mâinile voastre au zburat împreună, ca un cuplu de turturele, şi s-au aşezat pe genunchii mei; un genunchi pentru fiecare, o coapsă pentru fiecare, numai bune de căţărat, de sculptat, de explorat. Fără a ţine seama de ceilalţi doi ocupanţi ai maşinii, am început să gem de voluptate şi poate şi din cauza angoasei. Simţeam confuz că se apropie momentul fatal în care mâinile voastre vor fi epuizat comorile simetriei mele, ajungând împreună la frontiera unică ce mă despărţea. Ce se va întâmpla atunci? Voi deveni un pământ de cucerit cu forţa sau un no man’s land respectat? Nu, nu, fără no man’s land, fără neutralităţi, prea m-aţi înfierbântat, enervat, excitat, va trebui să vă descurcaţi pentru a stabili un tratat satisfăcător, contam enorm pe voi că vă veţi înţelege fără a vă certa şi, mai presus de orice, fără no man’s land şi fără retragerea trupelor!

Dar îngrijorarea mea era prematură. Nu vă grăbea nimic şi aţi continuat să vă plimbaţi pe trupul meu cu o graţie diabolică şi cu similitudini care mă înnebuneau. Nu exista în voi nici urmă de rivalitate sportivă care împinge alpinistul să înfigă drapelul în vârf înaintea adversarului. În loc de drapel, amândoi aveaţi câte o măciucă de dimensiuni impresionante pe care le-am descoperit simultan, de-a dreapta şi de-a stânga mea – cu două mâini avide şi uimite. Cum? Şi aici, acelaşi sortilegiu? Aceeaşi egalitate? Eram Alice în Ţara Minunilor şi trăiam simultan de o parte şi de alta a oglinzii atingând, şi aici, şi dincolo, doi aceiaşi bărbaţi,

cu aceleaşi atitudini, aceleaşi preocupări, acelaşi corp, acelaşi sex…

Sub palmele mele, simţeam nişte umflături de importanţă egală, de o rigiditate şi un dinamism egale. Mângâind două falusuri în acelaşi timp, tulburarea mea se înmulţea cu doi, la fel şi gemetele şi dansul meu puţin cam lubric. Îi chemam la mine pe cei doi bărbaţi cu o dorinţă nebună ca ei să vină împreună, iar vraja să dureze până la capăt, până la capăt…

Eraţi în punctul cel mai dulce, mai catifelat, mai tandru al persoanei mele: acel loc intim în care coapsa nu prea mai face parte din picior, dar nici sex nu este încă. Aţi rătăcit îndelung, cu vârfurile degetelor, pe această porţiune privilegiată, dar nu foarte spaţioasă, fără a vă întâlni însă niciodată (trebuie spus că şi eu eram cooperantă, m-am crăcănat cu o rară bunăvoinţă), şi fără a vă angaja, niciunul, nici celălalt, pe un drum mai îndrăzneţ.

Dorindu-vă tot mai mult, aşteptându-vă şi temându-mă în acelaşi timp, gâfâiam pesemne destul de tare, iar zgomotele acestea au făcut-o pe pasagera din faţă să întoarcă capul. Ne-a surprins în plin dezmăţ, dar privirea ei uşor incredulă nu m-a făcut nici să închid ochii, nici să strâng picioarele.

În acest răstimp, voi v-aţi strecurat uşor pe sub marginea chilotului, la fel de perfect, ineluctabil împreună. V-am simţit invadându-mă încet, mai întâi articulaţia coapselor, apoi părul pubian, apoi buzele exterioare ale sexului meu. Această înaintare lentă îmi făcea inima să bubuie de să-mi iasă din piept. Aveam chef, mă grăbeam, îmi era cald, îmi era frică… Nu mai ştiu prea bine ce aveam, dar fiindcă nu vă aveam, dar vă simţeam totuşi sub degete sculele tari, care vă umflau pantalonii.

Pentru a mă mângâia şi a mă excita mai bine, dar şi pentru a respecta convenţia tacită a partajului absolut, aţi avut acelaşi gest, dictat de acelaşi impuls, în aceeaşi

secundă: aţi rulat marginile slipului meu în fantă, reducându-i partea dintre picioare la un şnur subţire, de pânză şifonată, care se concretiza în frontiera dintre amantul meu din dreapta şi amantul meu din stânga.

Dar era teribil de excitant: pânza trecea chiar peste clitorisul meu care a început să se frece energic, şi peste vaginul meu, care se umecta deja de o bună bucată de vreme şi zvâcnea aproape la unison cu inima mea. Toate câte depăşeau această limită de o parte şi de cealaltă erau subiectele tirurilor voastre, răutăţilor şi jocurilor voastre.

Plăcerea şi durerea mă făceau să ridic fesele de pe banchetă şi să plutesc prin aer. Eram pe punctul de a cere cu voce tare un atac sau o ofensivă mai hotărâtă, când maşina s-a oprit. Eram lângă blocul lui J. El a propus cu cel mai firesc aer din lume:

— Haideţi să bem ceva, imediat se rezolvă şi povestea asta cu cheile.

Tot în cel mai firesc mod din lume, şoferul şi însoţitoarea lui au refuzat. Dar în cel mai firesc mod din lume noi doi am acceptat.

Portiera lui J. era de partea trotuarului. El a deschis-o şi s-a dat jos din maşină. Mă temeam ca nu cumva tu să deschizi cealaltă portieră, pentru a coborî pe partea opusă, căci m-aş fi trezit atunci cu simbolica obligaţie de a alege o cale mai curând decât pe cealaltă. Dar, intuitiv cum eşti, ai aşteptat să îl urmez pe J., pentru ca să mă poţi tu însuţi urma.

Ne-am trezit toţi trei în stradă, în vreme ce ceilalţi se depărtau. Atunci, tu m-ai luat de braţul drept, el, de stângul – fiecare de un braţ – şi trioul nostru s-a îndreptat liniştit spre intrarea în imobil. La drept vorbind, nici nu atingeam pământul, aşa, agăţată de voi doi, cu mult mai înalţi decât mine, dar şi de două ori îmbătată cum eram, atât din cauza alcoolului băut, cât şi datorită celor trăite în maşină…

O oglindă mare, din mijlocul unui hol, mi-a întors

imaginea neaşteptată a unei femei puţin cam ciufulite, puţin cam tulburate, încadrată de doi masculi cu o privire strălucitoare.

În ascensor, mi-am regăsit pentru o clipă toate emoţiile nopţii care mă lipise de mai mult de un dansator. Am evoluat lent şi îndelung lângă trupuri diferite de bărbaţi, toţi încântători, cu o căldură sugestivă, cu gesturi învăluitoare, cu o cadenţă erotică. Pântecele meu a recunoscut de câteva ori naşterea emoţiei la partenerul de ocazie care s-a tulburat de fiecare dată. Şi iată că acum, în cabina asta elegantă şi tapetată, mă copleşea acelaşi vertij, dar cu mult mai sugestiv, căci doi erau bărbaţii care mă aşteptau. M-ai lipit de tine, dar pe la spate, oferindu-mă plin de curtenie celuilalt, care a acceptat invitaţia şi s-a strivit ferm de pieptul şi de pântecele meu. Vă simţeam pe amândoi încordaţi, lipiţi de mine, vii şi febrili, mâinile voastre mă pipăiau cu lăcomie, gurile voastre îmi cercetau părul, gâtul, totul, iar eu mă lăsam în voia acestei delicate uimiri: aceea de a mă afla astfel între voi, aceea de a fi la intersecţia dorinţelor voastre şi de a vă atinge atât de perfect, atât de împreună, atât de complet, cu cele două laturi ale fiinţei mele. Devenisem dublă, eram a ta prin spatele meu cutremurat şi fermecat, şalele mele cambrate, fesele mele se frecau de scula ta, eram a lui prin sânii mei care îl zdrobeau, prin pântecele şi pubisul meu peste care îşi imprima relieful sălbatic al virilităţii sale.

Fusta mea, largă şi uşoară, care v-a permis atâtea intimităţi în maşină, nu v-a deranjat nici de astă dată: aţi început să o ridicaţi şi mâinile voastre au pus stăpânire pe coapsele, pe picioarele mele…

Aţi căzut în genunchi aproape în acelaşi timp, cabina şi-a oprit cursa la etajul programat, dar nimeni nu şi-a dat seama! M-am sprijinit de peretele tapetat pentru a nu ceda furtunii care mă copleşise; am depărtat puţin picioarele, bine înfiptă pe tocuri, şi am închis ochii. Degetele voastre şi-au reluat dansul teribil între pielea

mea şi chilotul pe care precedentele voastre mângâieri m-au făcut să îl ud leoarcă.

Inconfortul situaţiei, precaritatea ei, şi această tortură a aşteptării pe care mi-aţi aplicat-o au devenit de nesuportat. Dorinţa de a fi regulată mă copleşise într-atât, încât am îndoit genunchii, am închis ochii, am gemut, am delirat…

El s-a ridicat primul, pentru a ne descuia uşa. L-am urmat în apartamentul lui, fără a vedea din decor nimic altceva decât o canapea joasă pe care m-am prăvălit şi pe care v-am chemat, cu braţele şi picioarele primitoare, cu inima îmbătată, cu pudoarea în derivă.

Nu v-aţi dezbrăcat, doar v-aţi descheiat. Mi s-a părut că văd dublu când, amândoi în genunchi în faţa mea, mi le-aţi arătat. Un sex de bărbat erect, mândru, bine întărit, poate fi halucinant când ai flăcări în fofează, iar fundul îţi salivează, dar două!… Noaptea căpăta alură de sabat, de liturghie neagră, iar eu eram victima făgăduită a unui savuros sacrificiu.

Nu am opus nicio rezistenţă când m-aţi întors. Nici când mi-aţi scos chilotul. Aveam braţele şi bustul pe fotoliu, genunchii jos, pe podea, iar capul pe undeva printre stele. Fusta mea, pe care o mână abilă (care?) o desfăcuse, mi-a părăsit talia şi cred că nimeni nu a îndepărtat-o. A rămas acolo, în jurul meu, o cârpă inutilă şi uşor restrictivă. V-am întins fesele şi am intuit că nu mă mai mângâiaţi cu mâinile. Acum vă plimbaţi peste mine sculele voastre înnebunitor de fine şi de dure şi de fierbinţi, şi mă concentram ca să percep cât mai bine cu putinţă atingerile lor delicate, catifelate, elastice. La un moment dat, una dintre ele s-a insinuat mai profund, s-a aşezat pe fundul meu şi am simţit-o puţin lipicioasă şi persuasivă… dacă ar fi vrut, aş fi înghiţit-o rapid, complet, dar s-a retras pentru a se întoarce (ea sau cealaltă?) şi a mă uda şi mai mult. Aveam două intrări pentru voi, la fel de primitoare, una care se uda singură, cealaltă, pe care o lubrifiaţi voi în mod inteligent, cu

propriul vostru suc… Aşteptam, speram, chemam acuplarea, căutând în acelaşi timp un alt cuvânt în afara acestuia, care înseamnă doi, în vreme ce noi eram trei. Nu voiam nici să mă mişc, nici să impun, nici să aleg.

Unul dintre voi a spus (în clipa aceea deja nu mai eram în stare să vă recunosc vocile):

— Ne vrei? am răspuns foarte repede: Da!

— Pe amândoi?

— Da!

— Cum?

— Peste tot!…

Cine m-a prins de talie şi m-a ridicat? Cine s-a aşezat în locul meu pe canapeaua atât de îmbietoare şi de joasă? Nu îmi mai amintesc, nu mai revăd decât hainele lui în dezordine şi acea măciucă obscenă, nemăsurată, care stătea să urle cum îi ţâşnea aşa, din pantalon. Nu am mai reflectat şi i-am acceptat propunerea. Scula lui a alunecat în mine, ca teleghidată, singură şi în întregime. În spatele meu s-a instalat celălalt (care?). Şi-a pus mâinile pe talia mea şi capul măciucii lui şi-a început, metodic, căutarea. Când s-a simţit pe margine, a împins uşor, iar eu am venit în întâmpinarea lui, şi m-am deschis cu încetinitorul, şi i-am savurat penetrarea milimetru cu milimetru. Fâşia care o acoperea mi-a smuls, în trecere, un geamăt de dureros extaz, apoi a intrat până la capăt şi nu s-a mai mişcat.

Luată simultan şi prin faţă, şi pe la spate, străpunsă de două vergele de aceeaşi tărie, am început o călătorie ciudată, fermecată, neîncrezătoare, aproape mistică. Mai întâi la pas. M-am ridicat lent, foarte lent, pentru a nu vă pierde nici pe unul, nici pe celălalt, şi m-am lăsat înapoi la fel de lent. Am onorat astfel, prin blândeţea şi determinarea mea, amândouă măciucile voastre. Le-am făcut loc, atât de apropiate una de cealaltă, că probabil se simţeau, se recunoşteau, iar atingerea lor îmi dădea un frison dementţial. Apoi am reluat cadenţa, iar voi atenţi, încremeniţi, vă lăsaţi pompaţi cu o concentrare,

cu un stoicism admirabile.

Aveam impresia că sunt trasă în ţeapă în bloc, că urmează să explodez sub invazia voastră, dar, cu toate astea, mă mişcam peste voi, dansam, deveneam uşoară şi avântată, şi întregul meu trup participa la sărbătoare. Vă sugeam prin amândouă gurile mele, aveam senzaţia că mă încercase atâta vreme această nevoie, această dorinţă, că nimic nu va putea acoperi această întârziere a juisării. Vă absorbeam cu seriozitate, cu pasiune, şi nu vă lăsam să ieşiţi din mine decât pentru a vă absorbi mai bine, mai mult, mai profund. Vă doream vergelele mai lungi, mai groase, mai turgescente, voiam să vă excit la fel de mult cât m-aţi excitat şi voi pe mine, şi ştiam că politeţea şi gentileţea care vă erau comune vă interziceau să vă abandonaţi plăcerii înaintea mea. Oh! Asta e! Aţi fost foarte bine crescuţi! Auzeam cum respiraţia voastră se precipită, iar eu încercam să o controlez pe a mea cât mai bine. Ba chiar am revenit puţin la realitate, pentru că trebuia să fac în aşa fel încât această dublă îmbrăţişare să dureze cât mai mult, căci această perfecţiune întâmplătoare nu va mai apărea, probabil, prea curând.

Unul dintre voi, gata să capituleze, a şoptit cu voce scăzută şi răguşită:

— Aşteaptă, aşteaptă, nu te mai mişca!

Şi eu m-am oprit, pentru că vocea avea ceva urgent şi rugător.

Am rămas câteva clipe nemişcaţi toţi trei, dar eu nu reuşeam să-mi controlez pulsaţiile pântecelui. Pompa zdravăn acolo, în interior, iar eu nu puteam face nimic. Eram un fel de boa pe punctul de a înghiţi, cu o gură dublă şi monstruoasă, o pradă bifidă, voluminoasă, vibrantă… Nu trebuia să mă gândesc prea mult la ceea ce se întâmpla între fesele mele, între coapsele mele, pentru că imediat mi-aş fi pierdut controlul… Nu trebuia să mă gândesc la vergelele voastre calde, bine înfipte, strânse între mucoasele mele cele mai tainice. Nu

trebuia să mi le imaginez imperioase, pline de sevă, lipicioase, îndrăzneţe, sugrumate de carnea mea palpitândă. Rezistam, rezistam eroic plăcerii care mă copleşea, care mă iradia, care mă dilata, care mă năucea…

Apoi tu mi-ai spus „Mângâie-te!”, ca şi cum mi-ai fi zis „Grăbeşte-te să juisezi, nu ne mai putem ţine!”, dar am refuzat să te ascult, ştiind că în acea secundă, dacă degetul meu mi-ar fi atins clitorisul, totul ar fi explodat imediat.

Atunci m-aţi căutat voi înşivă, şi era diabolic să mă simt luată, ciupită, palpată, trasă din toate părţile în acelaşi timp. Aţi compus peste mine o partitură la patru mâini, jucându-vă cu sânii, cu coapsele, cu fesele, cu şoldurile şi cu sexul meu cu o perfecţiune de virtuozi. Şi pe această simfonie infernală şi magică aţi inventat cuvinte magice, incantaţii care mă hipnotizau şi îmi anihilau orice voinţă. Vă era greu să vă mişcaţi împreună fără a rupe echilibrul nostru fragil. Dar numai vorbele voastre mă transportau mai eficient decât dacă m-aţi fi pompat fiecare în parte, după bunul vostru plac.

Mă simţeam în continuare dublu crispată pe sculele voastre care loveau egal, şi vă ascultam murmurele, rugăminţile, cuvintele care, încetul cu încetul, îmi slăbeau rezistenţa. Mi-aţi spus: „Vino!” şi „Pleacă!”, apoi: „Hai, juisează! Profită de noi! Înghite-ne, dă-ţi drumul, zboară, vorbeşte, cântă, ţipă, strâmbă-te puţin, suntem aici, cu tine!” M-aţi întrebat: „Ne simţi? Ne pompezi bine? Cum ţi se pare că suntem?” Aţi comentat: „Te mişti, respiri, ne aspiri, ne faci să ne umflam, ai o pizdă fierbinte, un fund în flăcări, ne faci să ne dăm drumul, eşti bună, eşti umedă peste tot, chiar şi anusul tău e umed”. Apoi mi-aţi cerut: „Dar zgâlţâie-te! Zboară! Transportă-ne! Hai, fuga, la galop!” M-aţi prevenit: „Nu ne mai putem ţine mult aşa, ne dăm drumul, o să-ţi umplem fofează şi fundul cu tot sucul pe care nu ni-l mai putem reţine, curviştină care nu vrea să juiseze!”

Şi în ciuda poruncilor, a ameninţărilor, a grosolăniilor şi insultelor voastre aţi rămas atât de drăguţi, de curtenitori, de supuşi, încât am sfârşit prin a ceda şi mi-am dus degetul la acel năsturaş pe care fiecare dintre voi l-a pipăit zadarnic (dar numai eu îi cunoşteam secretul), am sfârşit prin a relua cadenţa peste sculele voastre inflamate, m-am aşezat bine peste ele, eram bine înfiptă şi în faţă, şi pe la spate, amuzată de a vă lua şi de a vă lăsa pe amândoi, concentrată să susţin numărătoarea inversă care, iată, începuse. Mai puţin de un minut! Am o pisicuţă electrică, sunt toată încinsă, toată… Mai puţin de patruzeci de secunde, gata, nu vă mai las, nu vă mai pierd, îmi aparţineţi pentru totdeauna… Mai puţin de douăzeci de secunde, va exploda peste tot, peste tot, toate găurile mele se deschid, am nişte pofte teribile… Mai puţin de zece secunde, îmi vine să mă cac, să mă piş, să fug, să scap, să rămân, să urlu… mai puţin de cinci secunde… să mor… trei secunde… crispată, încordată, tensionată, crăcănată… mai puţin de două, mai puţin de una, poftă şi dorinţă de a striga „vă iubesc”, cu nici eu nu mai ştiu care gură, căci nu mai am niciuna, pentru că eu nu mai exist, nu mai sunt decât un sex imens care stă să explodeze…

M-am lăsat în voia plăcerii cu toată fiinţa mea, cu toată conştiinţa mea, cu ce aveam mai profund în mine. Orgasmul m-a inundat complet, m-a transportat, m-a depăşit. Valurile lui au bătut îndelung în mine cu aceeaşi forţă, iar când am simţit că sculele voastre se înmoaie, încă juisam cu ele, cu degetele mele, mă desfătam cu suspinele voastre, cu ţipetele mele, juisam tremurând, vibrând, arcuindu-mă ca să vă păstrez mai bine.

Am ajuns împreună în acelaşi port, am acostat toţi în aceeaşi secundă? Nu ştiam, dar din această călătorie păstram o amintire extaziată, o epuizare preţioasă şi delectabilă, o arsură savuroasă ale cărei valuri încă mă cutremurau din cap până-n picioare, o convulsie care

semăna cu suspinul unui bebeluş, cu febra unei sălbăticiuni bolnave.

Mi-am petrecut convalescenţa pe covor, pe burtă, cu capul înfundat în braţele îndoite, şi auzeam cum tumultul bucuriei descreşte încetul cu încetul. Vă lăsasem, vă abandonasem pe amândoi, neştiind lângă care să mă ghemuiesc, să îmi epuizez rezerva de tandreţe care îmi mai rămăsese.

Dar aţi venit voi lângă mine, v-aţi lungit jos, de o parte şi de alta, mai era nevoie să precizez? fără ca în acest răstimp să fi încetat să mă atingeţi. Căldura care iradia din trupurile voastre mă pătrundea încetişor şi mă abandonam unei stări de confort de nenumit, unei toropeli beatifice asupra căreia vegheau doi paznici plini de solicitudine…

După o bună bucată de vreme, am ridicat capul, v-am privit, şi mi-am dat seama că tot nu sunteţi dezbrăcaţi. Mi-am propus, vag, să vă scot hainele, şi tocmai când plănuiam pe care dintre voi să îl dezbrac primul, am adormit…

În mod sigur m-aţi mângâiat în timpul acestei neaşteptate pauze. În somnul meu adânc, simţeam undele de căldură care mă străbăteau. Aveam impresia că plutesc într-o baie călduţă, sau că mă cufund într-o pernă moale, ale cărei moliciune şi căldură mă pătrundeau toată. Am început să visez, un vis straniu, somptuos, obscen. Eram în braţele unei femei imense, grase, care se lipise de mine. Mamelele ei mă mângâiau în mod foarte tandru şi complet, mi-am înfundat mai întâi capul între sânii ei, apoi propriii mei sâni, apoi ea a îngenuncheat, pântecele, sexul, coapsele mele. M-a întors pe spate, a alunecat asupra mea, a cuprins între cele două hălci de carne ale ei gleznele mele, mi-a subliniat fesele, s-a strecurat între ele. Am depărtat picioarele pentru a simţi pe faţa internă a coapselor şi în despicătura fantei mele fineţea sânilor ei. Am început să o doresc la nebunie; aş fi vrut să mă reguleze cu pieptul

ei, mameloanele ei deveneau din ce în ce mai persuasive. Ştia să dirijeze cu o mână îndrăzneaţă vârful clitorisului meu şi această frecare delicioasă îmi producea adevărate zguduiri electrice…

Mi-a spus: „Uită-te cum mă excit!” şi era adevărat, sânii ei s-au alungit, sfârcurile au crescut şi s-au întărit, de parcă ar fi fost nişte degete îndreptate spre mine. Eram stupefiată, speriată, tulburată. M-a obligat să mă culc pe podea, s-a aşezat în genunchi m-a tras de picioare spre ea, mi-a aşezat fesele pe coapsele ei impunătoare şi m-a crăcănat. „Deschide-ţi pisicuţa, mi-a recomandat ea, am să-ţi bag unul acolo…” Şi a făcut-o! I-am simţit întâi mamelonul, lung şi dur, care se apăsa în fofează mea şi încerca să intre, apoi m-am deschis, m-am tot deschis, şi sânul ei a intrat în mine până la rădăcină. Deschiderea era mai mult voluptuoasă decât dureroasă, eram invadată, copleşită, astupată până în străfunduri.

„Hai, suge!”, mi-a ordonat ea. „Ca atunci când erai mică şi îţi plăcea, nu, să sugi sfârcurile mamei tale? Hai, eşti din nou mică, bea!” Atunci am băut. Aveam o adevărată gură între coapse şi o pompam. Din ea curgea un lichid gros, iar eu nu mă minunam deloc de miracolul ăsta care făcea să îi simt gustul. Era dulceag, zaharisit, curgea fără oprire. Câteodată, când nu izbuteam să înghit suficient de repede şi valul mă inunda, îmi îneca fofează, picura în fanta mea până la fund. Eram toată o sugativă, aş fi vrut să fiu ştearsă, curăţată, dar laptele curgea peste tot, iar pântecele meu înfometat pompa, pompa…

M-am trezit gata excitată. Mă întorsesem în somn, acum eram culcată pe spate şi voi îmi atingeaţi pântecele şi pubisul cu o mână uşoară. Eram muiată, din fofează mea curgeau ultimele urme ale precedentei noastre plăceri, dar poate şi pentru că visul m-a tulburat profund. Mi-am dus mâna la sexul meu gâdilat de o picătură pe punctul de a aluneca şi am zăbovit acolo, sub imperiul emoţiilor mele onirice.

Aţi schimbat o privire lungă, neîncrezătoare, indignată.

— Nu se poate, doar n-o să-şi ia singură zborul aici, în faţa noastră?

— Oh! Şi-ncă cum! La drept vorbind, era chiar o idee amuzantă, seducătoare, îndrăzneaţă… Să vă arăt cum pot juisa singură, cum mă pot lipsi de mădularele voastre blestemate. După ce adineauri v-am dorit atât de mult pe amândoi, acum eram copleşită de dorinţa de a vă sfida, de a vă vexa puţin. Puiul meu de somn mi-a făcut cadoul unei plăceri absolute, pur feminine, în care voi nu aveaţi loc, cu sculele voastre agresive, şi îmi făcea plăcere să prelungesc atmosfera stranie, dar toridă.

— Uitaţi ce uşor e să uit de voi, dragilor, ce simplu e să mă lipsesc de voi! Sunt o maşină perfect rodată şi total autonomă. Mâna mea stângă e motorul. Cu policarul îmi găsesc fofează, foarte fină, foarte primitoare, şi mă strecor în ea, mă instalez, dansez puţin acolo. Cu indexul, îmi penetrez fundul. Nu brutal, ca voi. Nu trebuie să forţez, să împing, nu trebuie să fac nimic. Pun vârful degetului peste orificiu, uşor, ca şi cum aş bate politicos în uşa cuiva care ştiu că mă aşteaptă şi mă las în voia impulsului… Fundul meu, foarte civilizat, cunoaşte maniera de a invita, de a primi, de a se deschide. La el e cald, intim, strâmt, mic. Dar dacă eşti abil, devine repede molcuţ, şi se poate merge chiar foarte departe. Vezi ce departe merg cu cele două degete ale mele, ce bine mă ţin, ce bine mă acopăr! Policarul meu e în larg, înoată într-un smârc călduţ cu maluri pulsatile, într-o albie cu ţărm indeterminat, dar atât de tandru, de confortabil…

Indexul meu preia iniţiativa, încearcă să lărgească puţin culoarul pe care înaintează, şi e divin de bine să te regulezi singură aşa în fund, încetişor. Nu îmi mai controlez gesturile, mâna mea e foarte inteligentă, e cea mai bună stăpână, cel mai bun amant pe care l-am avut. Ştie singură până unde poate merge, cât de departe

poate înainta. Ea singură stabileşte să mă ciupească aşa, adânc, între fese, sau poate de şale, nici nu mai ştiu. Îmi simt cu cele două degete bine introduse elasticitatea peretelui despărţitor care separă cele două găuri ale mele.

Cealaltă mână e starterul. Are o şmecherie infailibilă pentru a organiza călătoriile, departe, pentru multă vreme. Dar nu îi las doar ei sarcina continuării expediţiei. Un itinerar precum acela pe care îl plănuiesc trebuie pregătit din vreme. În răstimp, mâna mea dreaptă, căreia nu îi place să rămână inactivă, se ocupa de bagaje. Vreau să plec bine pregătită, bine aranjată, bine încărcată de plăcere, de dorinţă, de nerăbdare… De aceea mâna mea dreaptă se arată atât de diligentă. Vedeţi cum mă desface cu blândeţe, cum îmi urmăreşte cu grijă contururile: ale buzelor mari, ale locurilor sensibile în care ele se reunesc, sus, cele două şanţuri simetrice din jurul petalelor din mijloc… Vedeţi ce bine se împacă degetele mele, şi aici, pentru a mă face să mă cutremur, pentru a mă face să reacţionez. Au învăţat de multă vreme toate punctele strategice şi toate efectele fiecăreia dintre mângâierile lor: aici pentru a-mi deschide coapsele, dincoace pentru a-mi strânge fesele, acolo pentru a-mi bomba abdomenul; când mă ating aici gâfâi, când mă ating dincolo mă zvârcolesc, mai jos, şi când împing până la fund mâna stângă care, foarte competentă, vine în întâmpinarea mea…

Dar multă, foarte multă vreme degetele mâinii mele drepte vor evita să atingă, înainte de a da eu ordinul, acest bumb arogant din carne din mijlocul meandrelor mele, fiara mică şi vie, atât de retractilă, atât de dură la atingere, dar atât de fidelă odată ce i-ai câştigat încrederea, se vor feri, aşadar, în ciuda dorinţei mele, şi chiar a lui, să atingă clitorisul, cel care trebuie şi deşteptat, şi menajat, şi speriat, şi respectat. Doar când nu mai suportă castitatea impusă, doar când se predă, când capul lui minuscul începe să se frece singur de

părţile înguste şi laterale, doar după aceea, cu permisiunea mea exclusivă, degetul meu (de fiecare dată acelaşi) se aşază pe el, la început cu calm şi siguranţă, pentru a simţi astfel un dinamism mişcător, o ardoare emoţionantă…

După aceea, nu mai răspund de nimic: e scânteia care declanşează incendii simultane, de nepotolit. Mâna mea dreaptă valsează în flăcări cu o viteză care frizează vibraţia, o ca o muziciană dezlănţuită, o ţigancă în extaz abandonată dansului, care se unduieşte ca o nebună. Uitaţi-vă, uitaţi-vă bine: mă regulez singură şi îmi place asta, şi juisez pentru că mă deschid aşa în faţa voastră, obscenă, animalică, vrăjitoare… Juisez când mi vă imaginez, când vă înlocuiesc, vă fac eu treaba, şi am să ţip, am să mă zvârcolesc, am să închid ochii şi am să încremenesc în culmea extazului, cabrată, fierbinte, fermecată…

Călătorie fără incidente, peisaje grandioase, obiectiv atins…

Revin pe pământ pentru a vă regăsi, de altminteri cu plăcere… În periplul meu, am cam uitat de voi. Am vrut doar să vă tachinez, dar ştiţi şi voi cum e să te laşi antrenat… Deci? S-a întâmplat ceva cât am fost eu plecată? Ceva noutăţi? S-ar zice că v-aţi schimbat… Expresiile voastre, chipurile voastre s-au schimbat, chipuri frumoase, de altfel, cu contraste măgulitoare. Bucle nervoase şi brune de o parte, vag mătăsoase şi mai curând blonde, de cealaltă. Maxilare pătrate şi trăsături energice aici, dincolo – o fizionomie mai blândă, mai visătoare, dar şi mai fină; privirea din stânga ezită între galben şi verde, în timp ce aceea din dreapta are culoarea unui cer incert, când gri, când bleu… Vă regăsesc frumoşi şi diferiţi, poate frumoşi tocmai datorită diferenţelor. Dezbrăcaţi-vă! Ce mat eşti, dragul meu, uriaşul meu, cunoscutul meu, ce luminos e el, aproape necunoscutul, noul, neaşteptatul… Şi când mă gândesc că adineauri v-am văzut asemănători!…

Probabil alcoolul mi-a întunecat privirile, poate şi noaptea. Acum s-a făcut ziuă şi vă contemplu, cei doi iubiţi ai mei din zori, emoţionanţi, diferiţi, cu atât mai mult cu cât îmi păreaţi a fi gemeni. Corpul tău e mai solid, mai pătrat, mai îndesat. Al lui e mai graţios, mai filiform, mai delicat… Şi virilitatea voastră are personalităţi diferite, blonda pudică, în ciuda tulburării ei, a păstrat o dimensiune modestă, o atitudine la limita timidităţii; bruna vehementă, vindicativă, pentru că îţi place să o arăţi şi îi delegi cu plăcere puteri de ambasador…

El e un poet, un artist despre care îţi dai seama mai târziu, cu o uşoară surpriză, că are un sex de care ştie să se folosească. Cu tine e invers: faci cunoştinţă mai întâi cu mătărânga ta şi abia apoi descoperi că ea ascunde (sper că îmi vei permite această expresie măgulitoare) un bărbat.

Iată-vă pe amândoi goi, în erecţie, el cu rezervă, tu cu ostentaţie, iar eu mă îndrăgostesc de acest duo. Aş vrea să vă fac declaraţii înflăcărate şi inedite, dar nu ştiu cum să rostesc vorbele de iubire la plural. Aşa că gura mea se închide asupra vorbelor tandre pe care le voi păstra pentru mine şi mă mulţumesc să spionez în ochii voştri interesul pe care vi l-am suscitat masturbându-mă cu neruşinare în faţa voastră.

Partida v-a încins cu siguranţă, aveţi o expresie teribil de concentrată, care frizează năuceala şi spaima. O curiozitate lubrică v-a împins spre mine, v-a încremenit în atitudinea asta de animal la pândă, prudent şi tăcut. Când v-am cerut, v-aţi dezbrăcat cu gesturi molatice, zăbovind cât mai mult, pentru că nu prea voiaţi, niciunul, nici celălalt, să rupeţi această atmosferă de extremă concentrare, care vă biciuia nervii şi vă umfla măciucile.

Acum mă scrutaţi fără a scoate o vorbă, fără a vă mişca. E o pauză intensă, secunda eternă de dinaintea saltului felinei. Nici eu nu spun nimic. Simt pe piele privirile voastre care mă ard şi valurile acestor arsuri mă

străbat, de parcă aş fi un luciu liniştit de apă înfiorat de adierea furtunii…

Paradoxal, am înţeles atunci cât de mult te iubesc pe tine, doar pe tine, chiar dacă prin intermediul lui, pe care îl doresc. Nu ţi se pare? În acest moment te gândeşti la ce mă gândesc eu? Ia-ţi privirea de la mine, întoarce-o puţin spre el, şi uită-te apoi la mine cu ochii lui, priveşte-mă dorită de el, analizată de el, apreciată de el. Adoră-mă, dar nu pe cea care sunt, ci pe cea pe care el o vede, cea pe care o văd şi alţi bărbaţi pe care i-am sedus fără a-i iubi. Simţi ce preţioasă sunt, ce frumoasă sunt, ce ispititoare sunt pentru el în clipa asta? Nu eşti mai mândru că mă posezi, mai tandru, mai recunoscător, mai înnebunit după mine, cu alte cuvinte, nu eşti gelos în clipa în care mă oferi lui, iar el e pe punctul de a mă lua? Nu eşti cumva şi măgulit pentru că el îmi place, nu îţi diminuează cumva siguranţa asupra sentimentelor mele pentru tine, asupra admiraţiei şi tandreţii mele, pentru că doar mă ştii sensibilă la farmecele bărbaţilor, dar preocupată numai şi numai de tine, iubirea mea…

Momentul se prelungeşte, iar eu domnesc asupra speranţelor voastre, împodobită, în privirea fiecăruia dintre voi, de ceea ce îmi atribuie ochii celuilalt. Fervorile voastre se hrănesc una din cealaltă, emulaţia care nu exista când am intrat aici e acum pe cale de a se naşte din acest tulburător joc al privirilor. Fiecare dintre voi pare a mărturisi: „O doresc cu atât mai mult cu cât o doreşti şi tu”. Iată-mă în centrul unei rivalităţi lipsite de animozitate, de arţag, dar nu fără nobleţe, iar eu vă aştept, domnii mei, stăpânii mei, sclavii mei…

Detenta a fost dublă şi, încă o dată, simultană. Forţa voastră conjugată m-a ridicat de la pământ şi m-a purtat până la acest bar pe care nu îl văzusem încă, dintr-un colţ al salonului. Te-ai aşezat pe unul dintre taburetele foarte înalte din marginea lui. Mângâierile noastre urmau să ia altitudine…

Ţi-am întors spatele şi m-am cocoţat pe barele

transversale care legau între ele picioarele scaunului, iar tu m-ai prins de talie rapid cu ambele mâini. Fundul meu s-a trezit sub măciuca ta întărită, furioasă. M-ai aşezat peste ea cu o apăsare dură, iar eu am ţipat din cauza şocului. El era acolo, în faţa mea, exact la înălţimea potrivită, şi îi vedeam măciuca lucioasă, înnebunită, care bătea o măsură ciudată. Ţi-ai trecut mâinile pe sub coapsele mele, le-ai ridicat, le-ai desfăcut, m-ai deschis până în străfunduri şi am coborât din nou pe scula ta, şi m-ai menţinut aşa, cu totul oferită celuilalt, căruia dorinţa îi dădea ghes şi care m-a luat fără alte mofturi.

El e cel care ne-a impus cadenţa, tu doar mă ţineai, iar eu, înghesuită între voi, înţepată de cele două vergele ale voastre, transpirată, gâfâind, m-am lăsat în voia lui. În faţa mea, el dansa un frenetic dans al scalpului, sau al ploii, sau al iubirii. Nu se mişca doar înainte şi înapoi, ci şi de la dreapta la stânga, lărgindu-mă cu conştiinciozitate, de parcă ar fi vrut să mă caşte şi mai tare, apoi mişcările lui au devenit circulare, şoldurile lui se răsuceau rapid, iar măciuca lui desena în mine cercuri perfecte şi eu aveam impresia că pisicuţa mea scoate exclamaţii de încântare.

În spatele meu, tu simţeai contraloviturile atacurilor lui. Mă transporta o adevărată furtună, îmi era puţin teamă să nu naufragiez, dar voluptatea care începea să mă copleşească a luat curând locul groazei şi durerii. Tu m-ai şi violat puţin, dar acum arsura penetrării tale era pe punctul de a se transforma într-o căldură teribil de sugestivă.

Am savurat sculele voastre, şi alunecarea, şi volumul lor înainte de a mă abandona plăcerii. El a fost cel care mi-a învins stoicismul cu un gest care, în clipa aceea, mi s-a părut de un erotism irezistibil. Cu mâinile rămase libere, şi-a prins testiculele şi le-a zdrobit între noi doi, sub scula lui şi pe părul meu pubian, la baza fofezei mele, s-a lipit puternic de mine şi a murmurat cu un aer rătăcit:

— Le simţi? Le simţi?

Mi s-a părut potrivit să îmi pierd şi eu sângele rece în clipa aia şi mi-am gâdilat clitorisul cu o frenezie încă neegalată până atunci.

Când am început să gem, te-am auzit şoptindu-mi la ureche, cu o voce uşor alterată:

— Ia spune, curviştino, s-ar zice că îţi place mai mult cu noi, nu? Spune, nu-i mai bun ce-ţi dăm noi decât cu degetele?

Am recunoscut, am strigat că da, da, era mult mai bine, foarte bine, genial, formidabil, şi doar după această capitulare v-aţi descărcat cu zgâlţâituri, spasme, strigăte pe care le-am perceput ca tot atâtea omagii…

Era ziua în amiaza mare, era o vreme superbă… L-am părăsit, apoi ne-am părăsit şi noi unul pe celălalt, iar eu am păstrat sentimentul a ceea ce mi-ai dăruit în noaptea aceea ca un fel de cadou de despărţire, un dar ambiguu, care îmi provoca de două ori mai multă nostalgie, de două ori mai multă emoţie, de două ori mai multă dorinţă de a te revedea…

8

Totul a început ca un joc. Când ai ajuns la mine, m-ai găsit aşezată la birou.

— Iar scrii?

— Doar ştii prea bine, am răspuns, că eu sunt o femeie de hârtie!

Atunci m-ai înşfăcat de braţ, cu gestul grosolan şi tandru care te caracterizează, m-ai bruscat puţin, m-ai maltratat, pentru a mă culca în cele din urmă, în ciuda protestelor mele, pe masa acoperită de note, de carnete, de blocuri, de dicţionare.

— Vino, femeie de hârtie, hai, treci la locul tău! aşa mi-ai ordonat, iar eu m-am supus cu docilitate şi m-am culcat între maşina mea de scris şi cutiile cu creioane, pe sugativa cea mare pe care îmi sprijineam coatele.

Ai ridicat repede poalele dezabieului pe care îl

purtam – şi care nu şi-a justificat niciodată numele mai bine decât în ziua aceea. Pe dedesubt eram goală; ai început să mă mângâi cu un gest complet, rapid, aşa cum netezeşti cu mâna o foaie albă înainte de a scrie pe ea primele cuvinte.

Te-ai instalat pe scaunul meu, unul foarte înalt, de secretară, aşezat pe rotiţe şi cu pivot. Aveam impresia că sunt un pacient care urmează să fie examinat de doctor, iar ideea aceasta, care mă bântuise nu de puţine ori, m-a înfierbântat mai mult decât mâinile tale.

Ai luat o carioca neagră, cu un vârf foarte gros şi umed, şi ai început o muncă stranie de caligrafie pe corpul meu…

— Am să fac din tine un dicţionar al iubirii, mi-ai spus, însoţindu-ţi vorbele de fapte, şi ai început să scrii, rostind cuvintele cu voce tare: Gât: parte a corpului rezervată sărutărilor tulburătoare şi tandre. Definiţia pe care ai notat-o pornea de sub urechea dreaptă, îmi sublinia decolteul şi se termina sub urechea stângă. Acest colier de cuvinte cu care m-ai împodobit nu era decât primul dintr-o serie pe care o speram cât mai lungă şi mai sugestivă.

Apoi, mi-ai înconjurat fiecare braţ, la jumătatea distanţei dintre cot şi umăr, cu câte o brăţară de caractere mici, negre, pe care le-ai caligrafiat cu grijă. Pe stângul ai scris: „Braţ – membru pe care îl deschidem pentru sărut”, iar pe dreptul: „Braţ, membru pe care îl strângem pentru îmbrăţişare”. Mina cariocii mă gâdila plăcut, mai ales pe partea anterioară a braţului, acolo unde pielea e atât de fină, de protejată, de secretă, că rămâne mereu mai albă decât tot restul corpului.

Pe mâini, sau mai curând pe palme, ai scris: „Mâini truditoare într-ale iubirii, mângâietoare, neliniştite, masturbatoare”. M-am abandonat atingerii nervoase a acestui vârf de carioca ce fugea peste palmele mele desfăcute şi redesena în felul său liniile norocului şi ale vieţii. Mi-ai apucat degetele, dar ai avut un moment de

ezitare: „Care e?”, m-ai întrebat, iar eu, fără o vorbă, am răspuns printr-un gest care ar fi putut trece drept obscen, dar oare nu exact aici ne aflam, dată fiind întorsătura pe care promiteau a o lua lucrurile? Aşa că ai notat pe arătătorul mâinii mele drepte, tot pe faţa internă: „Degetul clitorisului”, şi, prin deducţie, ai definit fără dificultate celelalte degete ale mâinii mele stângi, într-un mod care mi s-a părut cam crud (dar ce te-ar mai putea împiedica atunci când ţi-ai pus ceva în gând?), „deget pentru pizdă” şi „deget pentru fund”. Fantezia nu îmi displăcea, iar creionul începea să capete o putere stranie asupra mea. Dar nu văzusem încă nimic… –

Când ai ajuns la sâni, am tresărit uşor. Deja scriai, înconjurai fiecare dintre cele două globuri cu cercuri concentrice, cu picioruşe de muscă, ce duceau spre mamelon. Ai rostit:

— Sâni: rotunjimi gemene, de volum şi consistenţă variabile, avanscena teatrului de operaţiuni amoroase.

Contactul era deopotrivă emoţionant şi dureros, pentru că apăsai, cu mâna stângă foarte fermă, partea de jos a pieptului meu pentru ca să poţi scrie, cu mâna dreaptă, pe o carne mai puţin mobilă, mai puţin elastică.

Ai adunat între degetele tale puternice masa sânilor şi scrijeleai cu gesturi apăsate, puţin cam voit crude.

Încă ezitam între suferinţă şi plăcere, când ai coborât pe pântecele meu, pe care l-ai acoperit cu un graffitti destul de delirant: „Pântec: ultima haltă înaintea fofezei: urmează săgeţile”. Şi cu gesturi ample ai desenat săgeţi mari, negre, care convergeau spre un singur punct, şi mai negru încă.

În interiorul coapselor, ai notat: „Coapse: de depărtat pentru regulat. Intrarea este aici”. Şi am căpătat alte săgeţi, de data asta ascendente. Din dicţionar, mă transformam în manual de utilizare. Mă temeam de faimosul „a se agita înainte de folosire”, dar era prea târziu, deja m-ai întors, smulgându-mi unicul veşmânt (dacă mătasea uşoară care abia ce mă acoperea

putea fi numită astfel) pentru a-mi împodobi spatele şi fesele.

Acolo, puştiul (sau artistul?) care dormea în tine s-a trezit cu totul: m-am simţit zebrată cu linii mari şi cred că în partea cea mai plinuţă a corpului meu devenisem o adevărată hartă rutieră. Itinerarul pe care îl recomandai era direct şi fără ocolişuri. Cobora cu brutalitate dinspre grumaz spre fese şi, din mijlocul feselor, se desfăcea în mai multe căi posibile, de lungimi egale, în valea mea cea mai intimă. Dacă se dorea să se plece de la picioare, de la scobitura genunchilor, de pildă, drumul de urmat era la fel de ferm trasat: o linie mare până la pliul feselor şi una mai mică (un fel de drum forestier), pentru a urca până la punctul de întâlnire. Scriind L'Ileau tresor, Stevenson a dat dovadă de mai puţină fervoare, de mai puţină imaginaţie decât tine, care acum erai pe punctul de a înconjura cu un semn cabalistic din cerneală neagră anusul meu, locul unde se sfârşeau toate traseele tale; mi-am strâns puţin fundul căci, hotărât lucru, vârful cariocii tale devenea din ce în ce mai autoritar…

Apoi, ai decis să înveseleşti puţin paginile prea mohorâte pe care le-ai înnegrit cu un creion monoton.

— Femeie de hârtaie, am să te machiez! şi ai ales un marcher roşu cu care ai colorat mai întâi sfârcurile, căci m-ai întors din nou pe faţă, ca pe o ciornă pe care o citeşti şi o reciteşti, pe are o retuşezi şi o adnotezi.

După aceea, fără urmă de blândeţe, ţi-ai strecurat o mână între coapsele mele şi ai declarat:

— În cartea asta sunt câteva file bine ascunse, şi ţi-ai luat sarcina de a sparge secretul, de a-i dezonora pudoarea…

Mi-ai făcut un sex roşu, colorându-mă cu gesturi largi ale pensulei tale însângerate, nerisipind nimic, forţând şi cea mai măruntă cută, mângâlind cu acelaşi entuziasm interiorul buzelor mari, conturul delicat al celor mici, la intrarea în vagin. Când ai trecut peste clitoris, nu mi-am putut reţine un strigăt de durere, atât

de brutală a fost atingerea.

Curând, cerneala cu care mă pictai cu atâta furie a început curând să îmi ardă ţesutul fragil al mucoaselor, şi am făcut un gest pentru a mă ridica şi a mă îndrepta spre baie. Dar tu m-ai ţintuit pe masă cu un gest ferm şi ai declarat că opera de artă era departe de tuşa finală. Arsura pe care o simţeam avea ceva ambiguu: ca şi cum eram simultan frecată cu gheaţă şi, pe de altă parte, o mână fierbinte ar fi pus stăpânire pe intimitatea mea.

Atunci, în spasmele fofezei mele, am simţit că din această iritaţie era pe cale să se nască o voluptate stranie. Era pentru prima oară când aveam, literalmente, păsărică în flăcări. Ţi-am spus:

— Suflă în ea, mă arde de prea multă vreme, iar tu m-ai refuzat:

— Nu, am să te perpelesc.

Teama m-a făcut să strâng picioarele, dar erai mai puternic, iar pe mine mă durea în continuare păsărică atunci când am contractat-o.

Ai găsit o pensulă destul de fină cu care ai început să mă mângâi cu ingeniozitate. Cu firele subţiri, ai început să urmăreşti, metodic, toate liniile unei geometrii care a sfârşit prin a vibra de emoţie. Mă recreai, mă redesenai, ca un artist priceput, iar eu simţeam că, sub mâinile tale, devin o operă de artă, rozeta magică a unei catedrale în întregime atentă…

Pensula ta minusculă nu uita nimic, se insinua în cel mai mic cotlon, urca şi cobora de zeci de ori la rând de-a lungul fantei mele, îmi onora clitorisul, gâdila intrarea în vagin, mi se părea că sexul meu se deschidea, înflorea încet, foarte încet, ca acele flori pe care le vezi înflorind cu ochiul liber, petală după petală. Arsura cernelii îmi sporise sensibilitatea, iar dansul lasciv al pensulei tale a devenit în curând intolerabil. Aveam între coapse un monstruos nufăr de carne vie, crud, dăruit, ardent, impudic…

Găurile mele erau deschise, relaxate, complet

umectate de mângâieri, înnebunite de plăcere le simţeam palpitând, se dilatau pentru a te chema, se crispau doar pentru a se dilata mai bine. Te-am implorat:

— Ia-mă! Vino, vino în mine… dar tu ai căpătat brusc un aer misterios, îngrijorător. Iar când mi-ai răspuns, am înţeles că nu mai vorbea puştiul neastâmpărat şi ghiduş din tine:

Nu cu o măciucă regulezi o femeie de hârtie… Ce geniu rău te inspira atunci? Ce diavol te împingea? Am văzut în ochii tăi o lucire răutăcioasă şi în acea clipă ne-am gândit amândoi la acel marchiz genial şi desfrânat, divin şi satanic, care a marcat literatura cu imaginaţia lui sălbatică, rafinată, cu fanteziile lui halucinante…

Dacă aş fi vrut cu adevărat, aş fi putut fugi şi ţi-aş fi putut refuza pretenţiile, dar m-a ţintuit pe masă o curiozitate perversă, dar şi un soi de dorinţă bizară: voiam să ştiu până unde erai în stare să mergi, şi eu alături de tine, până unde putea merge iubirea călăului pentru victima lui, a victimei pentru călău, voiam să triumf alături de tine asupra banalităţii imaginii de ansamblu, voiam să îţi ofer resemnarea mea ca un fel de giuvaier rar, şi să fiu damnată alături de tine, nicidecum să renunţ… Voiam să devin creatura ta, Justine a ta…

Ai înşfăcat toate stilourile şi toate creioanele care erau împrăştiate pe birou. Voiai să scrii cu ele, fără cuvinte, fără fraze, un roman curios, cu accente sulfuroase. Te-ai făcut poet al durerii, scriitor al unei iubiri torturate, batjocorite, supuse şi radioase. Iar eu am fost atât eroina ta, cât şi pergamentul pe care îţi înscriai povestea, dar şi călimara în care îţi înmuiai pana barbară.

— Femeie de hârtie, am să te pătrund cu izbituri de creion.

Ameninţarea ta nu îmi spunea nimic nou şi am încercat zadarnic să mă închid în faţa penetrării tale sadice. Dar mă umezisem prea tare, te dorisem prea mult pentru a putea deveni brusc ermetică.

Îmi invadai deja fofează fără blândeţe şi nu am putut vedea câte obiecte cuprindea mănunchiul pe care l-ai băgat în mine. Unul dintre ele m-a zgâriat în trecere cu un vârf prea ascuţit. Nu am apucat să gem, că m-ai rănit în altă parte, smulgându-mi un urlet. Am simţit creioanele intrându-mi în anus (erau, fără îndoială, mai multe) extrem de brutal şi tu le-ai înfundat cu un gest furios.

Chipul tău mă fascina, era neobişnuit, concentrat asupra unui obiectiv pe care, tremurând, îl presupuneam a fi diabolic. Eram torturată, sfâşiată între două falusuri prea rigide, prea groase, neregulate, care mă răneau. Am crezut că pocnesc când ai înfipt alături de surorile lor şi cele două markere, mai ales ultimul…

Te-am văzut cu groază măturând masa din priviri şi în secunda aceea am ştiut: chinul meu abia începuse. Tulburarea mea a devenit atât morală, cât şi fizică. Cu fiecare creion adăugat, speram nebuneşte că va fi ultimul, mă temeam de următoarea suferinţă…

Călăul meu avea însă resurse inepuizabile. Ai descoperit sertarul şi am început să scâncesc de spaimă. Atunci te-am implorat, agăţându-mă de tine, dar tu erai neînduplecat.

— Încă unul aici şi unul dincolo!

Eram plină, gata să explodez. Marginea vaginului meu era încordată, mi se părea că o simt rupându-se. Fundul mă durea cumplit, iar fragila mucoasă ce îl căptuşea se va fi rupt cu siguranţă, stropi fierbinţi de lichid cald, probabil sânge, îmi curgeau între fese. Cu câte pixuri Bic, cu câte rezerve de mină, cu câte instrumente m-ai penetrat de fapt?

Ai încremenit o clipă, apoi te-ai întors spre mine, care suspinam de groază:

— Vezi, femeie de hârtie ce eşti, cum trebuie să ţi-o tragi? şi ai înşfăcat capetele pixurilor care ieşeau din mine, care îmi ieşeau şi din anus şi ai început prin a le zgudui cu o mişcare circulară care va sfârşi prin a mă

face să explodez. Pântecele, ca şi fanta mea, suferea enorm sub această apăsare, mă simţeam deposedată de cea mai elementară demnitate, nu mai aveam nici sfinctere, nici control asupra mea, nici nu îndrăzneam să îmi imaginez ce se va întâmpla când vei înlătura acest baraj teribil, în mod cert cu o mână mai mult decât tiranică.

Suferinţa, angoasa şi umilinţa m-au făcut să plâng.

— Uite, mi-ai spus, îţi scriu violul. Scriu cum ai luat-o în cur cu un pumn de pixuri!

Şi ai continuat să le învârti în mine, să îmi provoci durere şi revoltă…

A urmat un armistiţiu. Tocmai ai zărit pe masă pensula de adineauri, artizan al tulburării mele, neglijat, uitat. Ţi-a plăcut ideea de a-ţi testa din nou puterea şi te-ai pus pe treabă, la fel ca prima oară, cu aceeaşi delicateţe, aceeaşi aplicare. Iar eu, în ciuda dublului viol, a dublei invazii, în ciuda ţesuturilor mele întinse care stăteau să se sfâşie, m-am surprins vibrând iar sub trompeta magică.

Plăcerea pe care am resimţit-o când mi-ai mângâiat pisicuţa a fost cu atât mai brutală, cu cât era nesperată. De data asta, nu mă puteam crispa deloc, aveam găoaza plină, cloaca plină, era pentru prima oară când îmi sugeam în halul ăsta creioanele. Le simţeam lunecând în mine, atât de sugestive deveneau atingerile pensulei. Eram tot torturată, dar nu chiar atât de sălbatic. Mă ofeream acum posedării de către două simulacre de sculă, destul de monstruoase, destul de tari, dar totuşi aducătoare de juisare.

Mă zvârcoleam sub atingerile pensulei şi, plin de interes, mă încurajai în eforturile mele cu jigniri tulburătoare:

— Dă din cur, curvă, juisează; ai să decolezi literalmente! Îţi place, nu, să fii regulată prin ambele găuri?

Simţeam că decolez, uitam de răul pe care tocmai

mi l-ai făcut pentru a mă lăsa mai bine pradă plăcerii care urca în mine; tocmai atunci ai adăugat:

— De altfel, ştii că e păcat să fii regulată prin două găuri când de fapt ai trei?

Nu am avut vreme să realizez, să înţeleg că te interesa din ce în ce mai puţin pământuful pensulei cu care mă atingeai, erai preocupat mai ales de capătul celălalt. Mă violai în continuare, dar de astă dată într-un mod atât de neaşteptat, de incongruent, de inedit, că iniţial am rămas cu gura căscată de această ruptură, de această fulgurantă izbitură de lanţetă care mi-a deşirat sexul.

Era dificil de localizat, dificil de analizat şi deja pierdusem, de când începusem să juisez, simţul realităţii. O săgeată îngheţată şi arzătoare îmi străpungea, urca pe sub pubisul meu, îmi spărgea vezica… Dintr-odată, am realizat şi am urlat:

— Nu, nu, nu pe acolo! Nu atât de departe! Mă doare! O să curgă!…

Prea târziu, prea târziu, am cedat unui orgasm umed, un orgasm în lacrimi şi în jeturi neîncrezătoare, dureroase, revoltate, un sabat la care, pentru prima dată în viaţa mea, participau toate orificiile şi care împletea ranchiuna cu recunoştinţa pe care ţi-o purtam pentru că, încă o dată, ai ştiut să spargi obişnuinţa.

M-ai eliberat încetişor de torturi şi am putut, în sfârşit, să mă ghemuiesc la pieptul tău, care aveai o erecţie puternică, şi să-mi urlu durerea de fetiţă însângerată. Ai găsit, evident, gesturile potrivite pentru a mă face să uit, cu tandreţea unui prinţ fermecat; ce ticălos înspăimântător puteai fi!

Dându-mă jos de pe birou, am văzut povestea pe care ai scris-o imprimată pe sugativa de pe masă: câţiva stropi roşii, în două nuanţe. Una întruchipa sângerarea, pentru a povesti că te-am iubit până la sfâşiere, şi stacojiul strălucitor al unei cerneli care a răbufnit şi a curs, pentru a mărturisi că mă lăsasem străpunsă,

sondată acolo unde, înaintea ta, nu a ajuns nimeni…

9

Răsfoiesc cu multă plăcere albumul amintirilor noastre, al nebuniilor şi al escapadelor noastre şi mă mir de numărul lor, căci viaţa noastră comună a fost mai curând scurtă. Nu scurtă în timp, căci „legătura” noastră, aşa cum e preferabil să numim acest gen de relaţie, a durat mai mulţi ani, ci scurtă, în sensul că am ales să nu ne unim destinele, ci doar să le încrucişăm uneori pentru o oră, pentru o zi, preţ de un episod amoros de obicei savuros, căci nu am vrut să cunoaştem decât valoarea fizică, cea carnală, a verbului a iubi.

Pentru a uita mai bine că ne iubim, făceam dragoste peste tot, şi pe cât posibil cât mai diferit de fiecare dată. Ne testam pe rând sau simultan puterile fiecăruia asupra celuilalt, le acceptam fără crâcnire pe acelea pe care celălalt le avea la un moment dat, iar această simplitate a raporturilor noastre ne ajuta să evităm de fiecare dată culmile pasiunii, urmate de inevitabila ei diluare.

Cu toate acestea, n-am rămas între zidurile unei case bine ferecate, secrete; căci, din câte îmi amintesc, uneori intimitatea profundă care domnea între noi a fost mai evidentă, mai tangibilă chiar, în cadrul societăţii… Unele dintre ieşirile noastre mi se par demne de a figura printre cele mai suculente anecdote ale istoriei noastre.

Aşa se face că în ziua aceea ne-am dus la cinematograf să vedem un film porcos. Ideea a fost a ta, ca de obicei, iar eu am fost de acord întru totul. Ştiam dinainte că pelicula nu era în niciun caz o capodoperă, iar calităţile ei artistice nu mă vor impresiona. Contam însă pe o anumită emoţie a vizionării, mai întâi pentru că eram cu tine şi apoi, pentru că alături de tine nu am trăit decât momente ieşite din firesc, indiferent care le-ar fi fost preţul. Mai mult, sensibilitatea mea puţin aparte şi, recunosc, puţin perversă se tulbura deja la simpla vedere a cinematografului mizerabil de cartier, pitit între două

alei întunecate, cu afişele lui lipite de vitrine şi titlurile deprimant de dezgustătoare. Această sală X avea un aer clandestin şi vinovat, o alură murdară şi perversă care m-a bulversat. Nimeni la casă, era atât de puţină lume… Un jegos bătrân care a profitat până la capăt de mucul lui înainte de a se hotărî să plătească şi să intre, doi arabi cu unghii negre, cu spatele cocârjat, cu nişe veste informe…

Casiera, firește, era grasă şi urâtă, culoarul de acces în sala de proiecţie mirosea îngrozitor. Înotam cu beatitudine în această convenţie sordidă. Îmi ofeream chiar luxul de a-mi fi puţin ruşine de a pătrunde în această vizuină obscură şi caldă, urât mirositoare, în care se ghicea mai multă afluenţă decât te lăsa să bănuieşti holul pustiu, şi din care răsunau gemetele şi răsuflările răguşite ale celor două creaturi uriaşe care deja se zbăteau pe ecran.

M-ai împins spre fotoliile din ultimul rând. Ştiam din experienţă că cel mai mult îţi plăceau aceste locuri discrete, căci nu era nimeni în spate care să ne vadă. A trebuit să deranjez pe cineva care stătea pe primul scaun, de la capătul şirului; s-a ridicat cât se poate de amabil, dar a avut grijă să se lipească în trecere de mine cât mai mult posibil. Răsuflarea pe care mi-a trântit-o în obraz duhnea a vin şi a tutun, iar această duhoare, amestecată cu valurile vagi ale sălii în care se amestecau intim sudoarea şi praful, m-a dezgustat, dar m-a şi bulversat.

M-am instalat în spate de tot, lângă perete. Nu deranjam pe nimeni. Mi-am dat încet impermeabilul jos. Nu voiam să plonjez aşa, rapid, în acţiune. Mai aveam ceva senzaţii de analizat înainte de a mă interesa de ceea ce se petrecea pe ecran. Pierdusem genericul, ceea ce nu prea avea cine ştie ce importanţă, dată fiind lipsa de anvergură a filmului, dar preferam să cobor încet în obscenitate, prin paliere succesive, pentru a profita cât mai bine de ea.

Am recapitulat în sinea mea toate impresiile care m-au încercat, începând cu strada, vitrinele, casiera, clienţii, culoarul... Bărbatul care m-a atins în întuneric, un contact grosolan, arzător, greţos, aspru. În sfârşit, fotoliul pe care m-am aşezat era şi el cam aspru, dosi ui de greţos. Îi simţeam stofa întărită de jeg şi nu prea îndrăzneam să mă aşez confortabil...

În cele din urmă, m-am uitat la ecran. Filmul nu începuse decât de câteva minute, dar acolo se petreceau deja măscări. O bucăţică bună, în ţinută sumară (o cămăşuţă şi un chiloţel găurit strategic) îşi făcea poftele cu un instalator vizibil imposibil de suspectat de premeditare, căci tipul nu a avut vreme nici măcar să îşi dea jos salopeta. O regula cu aplicarea şi entuziasmul unui muncitor harnic, iar ea îşi unduia corpul sub izbiturile ciocanului, cu picioarele frenetice, cu crupa înălţată, cu sânii zguduindu-se sub decolteul de dantelă.

Mişcarea nu m-a convins deloc, era prea rapidă, prea sacadată, nici miorlăielile fetei, care scotea „ah”-uri şi „oh”-uri artificiale de-ţi venea să urli, dar nu avea niciun cuvânt pentru a caracteriza furiosul rodeo al cărui subiect era.

Apoi, pentru a lungi scena, instalatorul s-a retras şi a lăsat-o să şi-o tragă singură. S-a contorsionat cu lubricitate, cu genunchii depărtaţi la un metru şi jumătate unul de celălalt, şi cu o fantă uriaşă. Prim-plan. Zona e puţin păroasă, vizibilitatea obligă. Carnea pare buburuzată, de parcă i-ar fi fost frig. E o vedere atât de directă, de clară, asupra intimităţii actriţei, încât cu greu s-ar mai putea numi intimitate. Iat-o oferită tuturor, o crevasă gigantică şi roşiatică, cu mucoasele dezgolite, cu orificiul fundului încreţit, mai întunecat, doar vag ascuns...

Se masturba, fireşte, era previzibil. Degetele îi zburau peste fofează şi peste clitoris, îndepărtau pliurile de piele, rătăceau de-a lungul fantei, ajungeau până la anus; şi-a vârât unul în păsărică şi l-a scos vizibil umezit:

strălucea; şi-a umezit clitorisul cu el şi a luat-o din nou spre gaură, chemându-şi partenerul cu miorlăituri de mâţă amorezată.

Din nou un prim-plan, de astă dată pe măciuca instalatorului. Se vede că e un specialist în ţevi. Posedă cu adevărat una de calibru mare! Scula asta umflată care ţâşneşte din salopeta albastră, din carne rozalie, cu vene vizibile, noduroasă, păroasă la bază, îmi produce un frison formidabil. Se zbate pe materialul grosolan al veşmântului, şi izbucneşte ca o cireaşă mult prea coaptă. O văd lucind sub lumina reflectoarelor, din ea scurgându-se un firicel lipicios. Categoric, frumoasă sculă, şi extrem de sugestivă!

Femeia continuă să se zvârcolească pe jos, să se desfacă cu amândouă mâinile, să-şi plesnească uşor sânii şi fesele, să dea ochii peste cap, să-şi umezească buzele cu o limbă pofticioasă şi să profereze tot felul de porcării…

Evident, el nu mai rezistă mult. O ridică, o aşază pe chiuvetă, îşi lasă salopeta să alunece, căci trebuie ca obiectivul camerei de filmat să surprindă toate cotloanele ascunse îndeobşte ochiului. Iată-l gol de la talie în jos, cu salopeta acordeon la glezne şi un tricou mult prea scurt pentru a-i ascunde fesele. Ne întoarce spatele, o va pompa din picioare, ea are un picior pe suportul pentru vase, iar celălalt, pe maşina de gătit. El depărtează picioarele, atât cât îi permit pantalonii căzuţi în jurul gleznelor, iar ochiul voyeur al camerei se fixează pe testiculele lui, frumoase testicule, pe cuvânt, brune, catifelate, tonice… Îţi fac poftă, îţi vine să strecori o mână lacomă pentru a pipăi această pereche obraznică în ritmul sarabandei sale…

Cum mă lăsam transportată de aceste imagini lipsite de genialitate, dar nu fără un anumit farmec, îţi simt mâna pe genunchiul meu, nu pe coapsa mea, nu, între coapse. E o mână care înaintează foarte repede între nişte coapse foarte docile. Degetele tale se opresc la

bariera ciorapilor mei, se joacă puţin cu jartiere, testează fineţea cărnii dintre nailon şi chilot, tot mai sus, mai înainte, mai adânc… Iată-te, dragul meu. Fii bine-venit! Te aşteptam fără să îmi dau prea bine seama, ştii? Chiar am chef de tine… Aşteaptă, am să-ţi uşurez sarcina. Şi mă dau mai jos, pe marginea scaunului, pentru a mă putea crăcăna cât mai bine.

Pe ecran, bărbatul tot o regulează pe tipă. Au schimbat unghiul, acum nu se mai văd testiculele. Obiectivul este fixat pe fofează mişcătoare în care se strecoară cu regularitate o măciucă de grosimi halucinante. Această regularitate a mişcării mă bulversează. E o cadenţă care spune multe imaginaţiei mele.

În timp ce tu mă mângâi în continuare, îndrept mâna spre pantalonul tău. Frumoasă erecţie! Pipăi fermecată, cu palma deschisă mai întâi, cu degetele făcute inel, vergeaua pe care ai căpătat-o. Mi se pare că asist la un spectacol în trei dimensiuni: în faţă, o măciucă lungă şi groasă, alta aici, sub mâna mea, în relief. E o foarte excitantă combinaţie de senzaţii!

Sediul imaginaţiei mele, care până acum se aflase pe undeva prin creier, a migrat brusc: iată-l în partea de jos a pântecelui, între coapse, între fese. O furtună într-un chilot… încep să îmi pipăi sexul, să îmi frec fofează… Mă zvârcolesc pe fotoliu, în timp ce tu continui să gâdili tot ce îţi iese în cale, intri şi ieşi, te plimbi la întâmplare pe rotunjimile şi punctele mele de primire.

Dacă mi-aş da jos chilotul? Gata, am ridicat fesele şi l-am tras cu o mână, în timp ce cealaltă era în continuare în plin extaz pe scula ta, pe care o sculptează milimetru cu milimetru. Ah! Nu aş fi crezut niciodată că această catifea prăfuită a fotoliului îmi va încinge în halul ăsta fundul! Am posteriorul gol şi pisicuţa deschisă pe o stofă înţepătoare, puţin cam aspră, iar chestia asta mă excită la culme. Mi-ar plăcea să mă reguleze o sculă acoperită cu un prezervativ din piele de fotoliu. Ar fi dementţial.

Numai la gândul ăsta simt că mă inflamez toată, sânii, pântecele, fundul... Tot ceea ce îmi înconjoară, protejează, defineşte fanta, tot ceea ce o populează participă la această inflamare, toate se umplu de sevă; parcă am plumb în perineu şi un fel de greutate urgentă şi voluptuoasă peste tot... Când îţi spun că acolo s-a mutat imaginaţia mea cu totul!

Clitorisul meu e debordant, fofează mea te visează, visează la măciuca ta... Grăsana asta de pe ecran e regulată după bunul ei plac, iar eu mă simt pustiită toată!

Mă aplec la urechea ta pentru a-ţi mărturisi încurcătura în care mă aflu şi tu mă inviţi fără urmă de jenă: – Vino în braţele mele!

Propunerea mi-a tăiat răsuflarea. Nu aş îndrăzni niciodată! Şi, refuzându-ţi cererea cu un clătinat din cap care se dorea indignat, arunc şi o privire furişă în jur. Pe rândul nostru nu e nimeni, doar la capăt tipul care s-a lipit de mine adineauri. În faţa noastră cinci sau şase spectatori, vizibil pasionaţi de film, dar... dacă se întorceau?

Ai insistat, mi-ai pus o mână pe gât pentru a mă atrage spre tine, iar eu am încercat să îţi rezist. Vei folosi forţa, cum mai faci uneori? Nu, e prea riscant, încerci mai curând o acţiune psihologică: mâna ta mă abandonează şi eu o urmăresc fascinată din priviri. Ce vei face? Să mă ia naiba, dar execuţi un adevărat număr de striptease! Cu două degete delicate apuci culisa fermoarului şi, cu o încetineală diabolică, o tragi în jos, tot mai jos...

În faţa noastră, pe perete, tipul munceşte în continuare, ba chiar i-a vârât un deget în fund, iar chestia asta a făcut-o să cânte... Lângă mine, în semiîntuneric, ţâşneşte măciuca ta, scandalos de deschisă la culoare pe veşmintele tale închise. Arunc o privire rapidă spre cei aşezaţi câteva scaune mai în faţă, dar tu pari a-i ignora total. Îmi faci onorurile vergelei

tale, cu gesturi ispititoare şi înnebunitor de persuasive. O decapotezi încetişor, o strângi de la bază pentru a mi-o arăta în toată rigiditatea şi anvergura ei, de parcă te-ai întoarce spre mine, şi-ai arăta-o cu degetul, iar eu îmi pierd capul, prinsă între această partidă gigantică ce îşi continuă zgâlţâiala pe ecran şi care mă face să salivez de mai bine de un sfert de oră şi ceea ce îmi oferi tu, atât de aproape de mine, de ispititor, de tangibil…

Corpul meu capitulează înainte să îi dau eu în mod conştient permisiunea. Iată-l cum se ridică precaut, încerc să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, cât mai puţine mişcări, distanţa care ne separă mi se pare uriaşă… Sunt aproape în picioare în faţa ta, deasupra ta. Trebuie să ochesc bine, să nu te ratez. În faţa noastră nu se mişcă nimeni. Nu îndrăznesc să mă uit la cel aflat la capătul rândului. Încet, încet, mă aşez, tu mă ghidezi din talie. Din fericire, aveam o fustă largă pe care te-ai priceput foarte bine să o neutralizezi ridicându-i poalele din spate. Continui să cobor spre tine. Pe când acostarea? Nu m-am aşezat niciodată cu atâta prudenţă, am senzaţia că torn un film, da, şi eu, dar unul filmat cu încetinitorul. Gata, te simt, te ating! Te apeşi uşor între fesele mele, derapezi puţin, şi apoi te înghit repede, foarte repede. Calea era trasată, dar, orice ar fi, a fost o manevră frumoasă!

Eşti deja pe orbită, şi exact aşa cum se cuvine. Ura! Frumoasă împuşcătură! Sunt înnebunită de bucurie, aş vrea să fug, să galopez peste tine, dar inima îmi bate foarte repede, mi-e o teamă stupidă şi teribilă ca nu cumva să atrag atenţia…

Am renunţat la un du-te-vino febril, la o cavalcadă fantastică, deşi acţiunea care se desfăşoară sub ochii mei mă incită cu ritmul ei tot mai precipitat. Instalatorul e pe cale să rezolve în stilul lui un blestemat de robinet, se dezlănţuie cu fanatism în conducta clientei lui; le invidiez libertatea de mişcare, eu, cea care sunt trasă în ţeapă până la capătul vergelei tale, nu am suficientă

îndrăzneală pentru a mă mişca măcar puţin, urcând şi coborând iar, măsurându-ţi lungimea măciucii cu o fofează în extaz. Mâna ta care mă zguduie deasupra sculei sfârşeşte prin a mă bulversa, Doamne, Dumnezeule, ce am să fac? Trebuie să juisez, chiar trebuie, iar eu sunt complet paralizată…

În pântecele meu e un adevărat suspans: anticipez semnalul, sunt încinsă, încordată, toată carnea e în aşteptare înaintea cavalcadei eliberatoare, iar aşteptarea se prelungeşte parcă la infinit.

Sunt în continuare încremenită, dar încep să simt că, încetul cu încetul, sunt trecută cu vederea, acolo, în străfunduri, lucrurile încep să se întâmple fără mine. Fofează mea se pregăteşte să te strângă, te-a dorit prea mult, a sperat prea mult la tine ca să se lipsească de tine taman acum, din cauza unei fraiere ca mine, care nu mai este în stare de nimic. Se zbate, aspiră, respiră, palpită, te înghite…

Voi juisa mulţumită ţie, mulţumită grosimii, forţei şi puterii tale, încremenită de spaimă, şi simt dinainte că bucuria mea va fi tristă şi frustrantă, ca şi cum aş fi mâncat ceva bun fără să mestec, fără să degust, pur şi simplu l-aş fi înghiţit cu totul.

Şi tristeţea asta mi se părea atât de absurdă, iar sacrificiul acesta aşa de prostesc, încât am cedat brusc bucuriei mele de animal îndrăgostit, într-un rut turbat, cu crupa furioasă. Iată-mă! Iată-mă! Şi încep să te storc cu toată vigoarea coapselor mele prea multă vreme crispate, a pulpelor mele prea multă vreme imobile, a bazinului meu în care colcăie o lavă încinsă…

Ia-mă, ia-mă, ajung în galop, ce bine e să alergi aşa, să zbori aşa, să plutesc asupra ta fără a te pierde nici măcar o fracţiune de secundă. E un număr arh-irodat, imposibil de ratat, fantastic… E o şarjă eroică şi, în punctul culminant, o descărcare nu mai puţin eroică…

Sunt încă o dată împietrită, dar acum de extaz, şi rămân aşa, tremurând, halucinând câteva clipe, doar cât

să văd că tipa de pe ecran îşi aranjează danteluţele şi, mult mai jos, privirea îmi cade exact asupra ochilor tipului din faţă care a întors capul din cauza zgomotului cursei mele şi nu a pierdut nimic din spectacol. Ei, şi? A plătit să vadă o fată care se regulează la trei metri distanţă pe ecran şi în locul ei m-a văzut pe mine în întuneric? îi indic cu degetul că acţiunea se petrece pe ecran şi se întoarce, cu regret. Nu-mi mai pasă, o fac şi eu pe neruşinata, dar mi-ar plăcea să plecăm înainte de sfârşitul filmului, pentru că nu ştiu sigur dacă voi avea curajul să înfrunt aceste priviri la lumina zilei.

Cedezi rugăminţii mele şi iată-ne în picioare, îmbrăcaţi cum se cuvine, corect, deşi încă puţin agitaţi. Când ajung aproape de tipul de la capătul rândului, se dă la o parte pentru a mă lăsa să trec, mai curtenitor decât prima dată, lucru cu atât mai de neînţeles cu cât îmi aruncă în trecere un „curvă!” printre dinţi. Dar mă răsucesc pe călcâie şi îl trimit la dracu’.

Dialogul acesta scurt a reuşit să îmi risipească ultima urmă de jenă şi am ieşit în stradă, alături de tine, eu zâmbetul pe buze. Viaţa e frumoasă, sub fustă îmi joacă soarele, am chef să râd, să ţopăi, să cânt…

Cade o ploicică uşoară şi călduţă, trotuarul străluceşte, lumina şi zgomotele mi se par inedite, aerul oraşului pare dintr-odată atât de uşor! Cred că te iubesc pentru bucuria pe care mi-ai oferit-o, dar şi pentru toate celelalte, dar nu e cazul să ţi-o spun. Trebuie să mă prefac că nu observ nimic, trebuie să mimez prostia şi ignoranţa, şi mai ales nu e cazul să interpretez un banal chef de a cânta într-un oraş ploios drept un simptom al fericirii…

M-ai luat de braţ şi, în faţa unei vitrine unde zăbovisem, mi-ai şoptit în felul acela strengăresc care îţi este caracteristic:

— Sunt încă excitat!

Confidenţa m-a amuzat şi m-a mişcat puţin. E drept, adineauri am fost puţin egoistă. Ce aş putea face pentru

tine aici, în plină zi, în mijlocul străzii, departe de întunericul care ne asigura dacă nu invizibilitatea, măcar o formă de anonimat?

Nu mi-ai dat răgazul să-mi pun prea multe întrebări, m-ai împins brusc după o uşă şi te-ai lipit strâns de mine.

— Simţi erecţia? dar eu am fugit râzând, cu ţipete care simulau spaima.

Urmărirea a fost homerică: din colţul străzii, la cabina telefonică şi aleea întunecată ţi-am scăpat printre degete, dar tu m-ai tot ajuns din urmă, m-ai prins, te-ai lipit de mine, m-ai sărutat pe gât, m-ai pipăit.

— Dar nu ţi-ai mai pus chiloţii! Descoperirea te galvanizează, acum mă pipăi fără ruşine pe sub fustă.

— Ajutor! Asta e viol! încetează! Dacă trece cineva? Dar oamenii grăbiţi, indiferenţi, acaparaţi de grijile lor depăşesc imobilul în care mă zbat şi aud zgomotele paşilor lor care se depărtează.

Sfârşesc prin a intra în joc. Lupta e strânsă, nu, n-ai să mă ai! Evadez din braţele tale, fug în stradă şi, fără să-mi dau seama, intru în primul magazin, iar tu mă urmezi îndeaproape. Respir sacadat, sfâşiată între panică şi un râs nebun. O fată, ocupată să dea agrafe colegei ei care refăcea în genunchi vitrina, ne-a salutat intrarea valvârtej cu un vag semn din cap şi un „Vă las să vă uitaţi”, care spunea multe despre marele ei chef de a ne servi.

Asta nu ne-a deranjat deloc. Mă îndrept spre raionul de rochii şi tu mă urmezi, cu privirea aprinsă, întind o mână moale pentru a analiza un model, mă prinzi de talie, mă obligi să ocolesc raftul pentru a ieşi din raza vizuală a vânzătoarei. La adăpostul acesta din cârpe începi să o faci pe exhibiţionistul, oferindu-ţi luxul unor comentarii cu atât mai savuroase, cu cât eram singura care le înţelegea:

— Uită-te la asta, sugerezi tu. Îţi place? Crezi că îţi vine bine? Ce zici? Şi îmi arăţi o sculă groasă, erectă, care iese impudic din pantalonii tăi. Îţi place culoarea?

Forma?

Uneori, umorul tău mă derutează. Mă uit în jur, probabil sunt caraghioasă, pentru că zâmbeşti, te implor să fii rezonabil, şi te întreb din priviri

— Dacă vine fata? Dacă intră o altă clientă? dar e clar că ţie nu îţi pasă şi îţi continui monologul cu o siguranţă de sine are depăşeşte orice aşteptare:

— E destul de mare pentru tine, nu? Vrei să o încerci? şi te masturbezi în faţa mea, şugubăţ, absolut încântat de glumă.

Vocea vânzătoarei care răsună de la celălalt capăt al magazinului m-a făcut să pufnesc în ciuda voinţei mele:

— Da, dacă doriţi, puteţi să o probaţi. Cabina e în spate, pe dreapta!

Ah, nu ai aşteptat să ţi se spună de două ori. Mă târăşti de mână, mă tragi, mă împingi şi tragi după noi perdeaua (mai curând subţire) a acestei cabine strâmte. Nu ţi se pare că uneori exagerezi? Ah, ba da, chiar asta vrei! Cu tine mă pot aştepta chiar la orice!

Cum eram pe punctul de a protesta, mi-ai impus tăcerea cu un gest imperios şi mi-ai arătat obiectul cu un deget poruncitor:

— Suge-mi-o!

Când vă spun că tipul ăsta e nebun! Iar eu, şi mai nebună decât el, mă execut fără a crâcni.

Aproape instinctiv, m-am aşezat pe un mic taburet pe care de obicei se puneau hainele, iar tu, în picioare în faţa mea, te-ai cambrat puţin, pregătindu-te fără umbră de îngrijorare pentru o felaţie cvasipitorească. Ţi-am luat-o în gură docilă, dar îngrijorată, cu urechile ciulite, cu un gest avar.

Ţi se pare că nu mă mişc suficient, şi iată că începi să te mişti amplu în mine, mergi prea departe, ai să mă faci să vomit. Mi-a scăpat un fel de râgâit, un fel de prevestire a sentimentului de greaţă, iar vânzătoarea trebuie să fi crezut că e vorba despre o exclamaţie oarecare.

— E bună? se interesă ea politicoasă din dreptul vitrinei. Şi te-am auzit răspunzând cu o voce foarte limpede, fermă:

— Da, poate ceva cam scurtă.

A început un dialog suprarealist, care m-a făcut să regret sincer că nu puteam nici râde, nici vorbi cu gura plină. Ea: Ştiţi, anul ăsta se poartă scurt! Tu: Personal, prefer mai lung! mai lung şi mai ajustat! Ea: Da, trebuie să se muleze. Anul acesta a revenit tendinţa sexy! Tu: Da, şi asta. Dar e prea scurtă şi nu îndeajuns de sexy! Aici te fulger din priviri, dar tu te amuzi prea mult; există în ochii tăi o scânteiere de maliţiozitate care sfârşeşte prin a mă înmuia. Mă străduiesc să fiu cât mai eficientă în cel mai scurt timp posibil; dar s-ar spune că tu te străduiai intenţionat pentru a rezista cât mai mult şi a prelungi farsa.

După câteva minute, vânzătoarea, intrigată poate de tăcerea noastră, a revenit:

— Ce model aveţi?

— Ceva amplu, ai răspuns, fără cea mai mică urmă de modestie. Ea: Negru? Tu: Nu, culoarea pielii! Ea, vag gânditoare: Dar nu văd… Tu, cu voce scăzută: Mai bine…

Încep să mă îngrijorez: dacă vine încoace, ne-am ars. Renunţ, te las, mi-e prea teamă. Dar tu nici nu vrei să auzi. Trupul tău mătăhălos în faţa perdelei îmi barează calea, îmi interzici să fug, ba chiar mă obligi să mă întorc, mă apleci împotriva voinţei mele, mă lupt zadarnic cu puţinele mele puteri şi mi-o bagi atât de repede, cu o lovitură de ciocan atât de puternică, încât am fost cât pe ce să ţip.

Explici vânzătoarei cu voce tare:

— Putem încerca şi altceva?

— Dar vă rog! răspunde ea, şi, cu această binecuvântare, începi să mă pompezi ca un apucat. Doamne! În ce hal ai să mă aduci, zăpăcitule!? Sunt sigură că perdeaua se mişcă de parcă e suflată de o furtună! Grăbeşte-te, grăbeşte-te să mi-o tragi şi hai s-o

ştergem de aici! Vergeaua ta are ceva imperios, torid, şi în ciuda îngrijorării mele mă surprind încingându-mă, iar pe sub pleoapele mele strânse încep să ruleze imaginile care m-au tulburat adineauri, la cinematograf. Uit de magazin şi de vânzătoare, te uit chiar şi pe tine, nenorocit mizerabil. Sunt într-o bucătărie cu un instalator cinstit năucit de norocul lui, care mă regulează cu o delicioasă şi groasă ţeava şi simt că în curând mă va trimite în raiul instalaţiilor, al canalizărilor explodate, cu ţevi de toate diametrele, tuburi, robinete şi ventuze…

Lustruieşte-mă, bunele instalator, fă-mă să lucesc, dă-mi peria, vine, gata, asta e, am scos cepul…

Cred că de data asta am vibrat la unison. Mă ridic, mă netezesc, mă destind, uimită că nu eşti în salopeta de muncitor care m-a încins adineauri. Te aranjezi şi tu, vizibil mulţumit, respirând sacadat, zâmbind dulce.

Trecând prin faţa vânzătoarei, spre ieşire, nu te-ai putut, fireşte, abţine:

— Nu, hotărât nu; nu am ales nimic; vom reveni!

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule, doamnă! La revedere! a răspuns ea, întinzând o agrafă colegei.

Mică vânzătoare leneşă şi impasibilă, tu eşti cea care, fără să ştie, a avut ultimul cuvânt. Căci, evident, situaţia nu a fost lipsită de picanterie!…

10

Ai sfârşit, evident, prin a-mi propune şi, evident, am sfârşit prin a accepta… Cunoscându-ţi temperamentul atât de deschis la tot felul de experimente, curios, dărâmător de bariere şi tabuuri, mai că mă întrebam cum de nu mi-ai propus mai devreme. Mai ales că, privilegiat mai întâi de o imaginaţie ardentă, erai cu atât mai norocos că mă ivisem eu în calea ta, o persoană atât de înţelegătoare şi mai ales îndrăgostită şi gata la orice; da, erai cu adevărat privilegiat de o şansă insolentă care ştia atât să te înconjoare de relaţii comode, să creeze în momentele dorite situaţiile cele mai propice pentru

realizarea dorinţelor tale…

Când mi-ai povestit că te-ai întâlnit în ajun cu un fost coleg foarte dotat pentru comerţ care avea acum un profitabil „club de întâlniri”, m-am cutremurat la vederea lucirii aparte din pupilele tale galbene. Ceva din mine începuse să ghicească, ceva care te cunoştea foarte bine şi care te iubea mult. Nu ţi-ai dat nici măcar osteneala de a-mi explica, de a-mi cere. Nu a fost nevoie să îţi alegi cuvintele, nu te-ai ostenit să precizezi prea multe. În acelaşi timp cu consimţământul meu, ţi-am făcut cadou şi această comprehensiune aproape magică pe care o manifestam faţă de lucrurile care te interesau. Nu am spus nici „Ce!”, nici „Cum!”, nici „De ce?”. Nu am exclamat, nu am ţipat, nu m-am indignat. Am întrebat doar „Când şi unde?”, cu speranţa unei singure recompense, aceea a privirii tale inteligente şi surprinse, dar vag admirative, care s-a fixat asupra mea, care ştiam deja, care acceptasem deja, şi care îţi ofeream, împreună cu docilitatea mea absolută, simplitatea, ca o garanţie absolută a iubirii mele…

Totul a fost prevăzut, ai organizat totul cu complicitatea ironică a amicului tău, proxenetul. M-ai dus să vizitez apartamentul – cochet, foarte aranjat – unde mă voi întoarce peste câteva ceasuri împreună cu clientul meu. Mi-ai arătat o cămăruţă ascunsă de unde vei asista la episodul nostru. Încercai să te arăţi liniştitor, solid: Vezi, aici voi fi! La cea mai mică alertă sar în ajutorul tău!

Paradoxal, gentileţea şi amabilitatea ta m-au îngrijorat brusc. Era adevărat, dacă dădeam peste un nebun, peste un sărit de pe fix? Oare ce înţelegeai prin „cea mai mică alertă?” Ce era pentru tine normal şi ce era alarmant, dat fiind că din partea ta am suferit deja cele mai diabolice invenţii?

Din tăcerea mea dubitativă mi-ai înţeles angoasele şi ai adăugat:

— De altfel, nu rişti nimic, nu e vorba de un fitecine.

E un mare nume în lumea medicală, un şef de clinică, ceva de genul ăsta... ai încercat s-o faci pe tandrul, dar, pentru prima oară, fără niciun succes.

M-am sustras îmbrăţişării tale cu o vagă nevoie de a plânge, cu o neaşteptată ranchiună dureroasă. Lasă-mă, îmi iei rujul! Tipul m-a cumpărat gata machiată, nu e nevoie să strici bunătate de marfă! şi m-am depărtat cu un pas uşor şi cu inima grea.

Mă aştepta la restaurant cum a fost convenit. Nu ştiu după ce m-a recunoscut, dar când taxiul meu a oprit, el era deja acolo pentru a deschide portiera. O bilă albă pentru el. S-a prezentat foarte curtenitor, m-a luat de braţ şi m-a condus la masă. Deşi nu m-a privit prea mult, a ştiut să mă facă să înţeleg că nu îl dezamăgisem. Era înalt, elegant, foarte în largul lui, nu era nici măcar bătrân, urât sau chel. Avea ceva cald în gesturi, ceva molatic în mers, ceva grav în ochi. Avea cam cincizeci de ani, dar era foarte prezentabil, seducător chiar.

Teama mi-a revenit. Un tip ca el, cu situaţia lui, trebuie să fi avut o sumedenie de femei cumsecade la picioare. De ce avea nevoie să îşi plătească o curvă? Era îngrijorător, bizar... Unde se ascunde buba? Vreo nevroză, vreo chestie imposibilă pe care nu îndrăznea să o mărturisească nimănui în afara unei profesioniste avertizate care putea asculta şi înţelege totul, totul. Dar EU nu eram o profesionistă pusă în temă!

Am început să le rumeg pe toate în mare viteză, sorbindu-mi apetitivul, încercând să găsesc în alcool curajul necesar pentru a striga „Stop! Oprim totul! Nu sunt la înălţimea exigenţelor!” Dar el continua să vorbească foarte calm, de parcă ne-am fi cunoscut de-o viaţă, fixându-mă cu o privire brună, care vorbea în felul ei şi părea a întreba: „Ce nu merge? Nu îţi sunt pe plac?” Mi s-a părut amabil din partea acestor ochi să pună o asemenea întrebare şi mi-am asortat gratitudinea cu o duşcă zdravănă de Kir Royal. Am găsit puterea de a zâmbi, am mai sorbit o gură, mi-am regăsit siguranţa. În

cinstea ta, bătrâne, şi pentru ineditul acestei situaţii!

În filmele de duminică seara (dramă socială şi psihologică pentru adulţi şi adolescenţi), în piesele care o fac pe Margot să plângă, în romanele de doi bani (o întreagă lume de evadat), o eroină înlăcrimată, pradă unei diabolice probe a veritǎţii, îşi frânge mâinile mărturisind:

— Frumosul şi nobilul meu iubit, nu sunt demnă de iubirea ta: nu am lucrat niciodată în atelierul din oraşul vecin, ci acolo fac trotuarul de la cincisprezece ani! Cât despre mine, mă aflam în faţa unui necunoscut şi-mi stătea pe limbă să îi mărturisesc: Veţi fi cumplit de dezamăgit, dar nu sunt o curvă!

Absurditatea are ceva ameţitor. La fel şi alcoolul. Nu îmi rămânea decât să beau până uitam de mine, şi am băut.

Din fericire, alcoolul nu m-a făcut să îmi pierd frânele. Nu aş fi vrut, după rezerva mea de la început, să bat câmpii aiurea. Tipul ăsta era gata să plătească o sumă importantă (vanitatea mea era adăpată cu o licoare la fel de tulburătoare precum şampania) pentru a petrece seara cu o fată „interesantă” şi eram dispusă să fac multe pentru a merita adjectivul. Chiar dacă la început ar fi putut fi tentat să mă considere o tâmpită, nu se punea problema să mă creadă, vreo secundă, isterică! Deşi nici nu mi-am făcut bine debutul în branşă, deja gândeam ca o profesionistă. Pe scurt, m-am descurcat şi am fost „interesantă”, ba chiar încântătoare şi pe alocuri sclipitoare.

Conversaţia a atins foarte multe teme şi m-am surprins pe mine însămi fiind foarte încântată. Totuşi, interlocutorul meu s-a menţinut, într-un mod destul de ciudat, într-o corectitudine dincolo de orice suspiciune. Nici cel mai mic echivoc, nici cel mai mic cuvânt, nici cea mai mică privire care m-ar fi putut duce cu gândul la ceea ce va urma. Politeţe şi stil, însă fără rigiditate (şi îţi jur că, acest cuvânt nu mă făcea deloc să zâmbesc), cu

câteva complimente discrete manifestate printr-o privire mai insistentă uneori, aprobatoare, şi modul în care spunea „Bineînţeles!”, ca şi cum deja s-ar fi gândit la asta, ca şi cum ar fi sedus de faptul că eu m-am gândit la acelaşi lucru şi o spun şi eu, în felul meu…

La întoarcere, în maşină, mi-a vorbit despre meseria lui. Era obstetrician. Nu ştiu de ce, dezvăluirea m-a tulburat. Îl priveam pe furiş mâinile, mâini care au umblat prin atâtea abdomene de femeie, mâini care au adus uşurare, au contribuit la naşteri, dar au şi torturat.

— Mi s-a spus că aveţi copii?

S-a întors spre mine pentru a pune întrebarea şi, cum i-am răspuns afirmativ, a continuat: Naşterile au decurs uşor? Discuţia lua alura unui chestionar medical. Fără a-mi arăta surpriza (eram pe cale de a-mi face în gând curaj: „Draga mea, te poţi aştepta la orice…”), am clătinat din cap: Da, aproape…

— Natural… Cuvântul m-a făcut să tresar. Cum venea asta, „natural”? Era atât de natural, de evident, de sigur că naşterile trebuie să decurgă bine? Optimismul lui m-a dezamăgit puţin, iar entuziasmul meu feminist s-a lansat într-o lungă tiradă indignată: oricât de obstetrician era, avea punctul de vedere al unui bărbat, unul dintre aceste puncte de vedere de rea-credinţă, oarbe, care negau traumatismele şi suferinţele femeilor!

M-a ascultat până la capăt, a zâmbit şi s-a corectat cu blândeţe: Nu, prin „natural” voiam să spun pe cale naturală. Şi era o întrebare, adică vă întrebam dacă aţi născut prin ceea ce încă se numeşte „pe jos”!

— Ah, da, pe cale naturală! Am început să îmi pun serios întrebări. Doar nu avea de gând să îmi facă un consult!

— Vedeţi, reluă el, părerile dumneavoastră coincid întru totul cu ale mele. Nu se poate nega faptul că femeile suferă. Iar un obstetrician nu poate fi doar un mecanic, el trebuie să îşi pună întrebări asupra acestei suferinţe, să ştie să o studieze, să o cuantifice, tocmai

pentru a o combate mai bine. Aparatele pe care le avem, monitorizarea, de pildă, nu ne dă decât o idee vagă despre durere. Până acum nu avem un instrument în măsură să analizeze angoasa care apare dintr-o situaţie atât de specială cum este o naştere. De ani de zile urmăresc din perspectivă filosofică acest fenomen aparte în cadrul căruia lehuza, în clipa în care dă naştere vieţii, are sentimentul că îşi pierde propria ei viaţă. Încerc să definesc, sub diferite aspecte, dimensiunile care alcătuiesc acest stres. Din nefericire, nu sunt eu însumi femeie, după cum bine aţi observat adineauri; nu am nicio şansă să trăiesc eu însumi, personal şi în totalitate această experienţă. Ceea ce nu mă împiedică să mă… „plasez în context” din când în când. Şi pentru asta am nevoie de ajutorul cuiva absolut deschis, care consimte la modul absolut la tot felul de… fantezii!

Şi-a punctat expunerea cu o privire care m-a găsit impasibilă. Frumoasă victorie asupra mea însămi căci nu e greu de înţeles că deja spaima începuse să pună stăpânire pe mine.

L-am ghidat, printre străduţe lăturalnice, spre un cartier liniştit. S-a oprit în faţa imobilului în care mă aşteptai şi tu, undeva, în umbră. Am ridicat maşinal privirea spre terasa apartamentului. Fireşte, toate luminile erau stinse. Dacă nu erai acolo? Şi dacă tipul ăsta, în ciuda aspectului paşnic, e vreun nebun?

M-am încins cu supoziţii care mai de care mai tulburătoare când doctorul meu a scos din portbagaj o valiză. O valiză… Şi nu era deloc o gentuţă, te rog să mă crezi! Era chiar o valiză! Sper că nu a înnebunit şi nu are de gând să îşi petreacă vacanţele aici! Am fost închiriată pentru o noapte, o singură noapte! Totuşi, nu cred că în ditamai geanta îşi cară pijamaua!

Îmi surprinde privirea şi răspunde destul de laconic: „Doar câteva accesorii…”, apoi m-a apucat de cot şi ne-am înfundat pe alee. Am gâtul uscat şi încerc să îmi alung anxietatea prin formule sărăcuţe pe care mi le

murmur fără convingere. Aventură mi-a trebuit! Lucrurile riscă s-o ia razna!

În ascensor, îmi aud inima bubuind. Oare o aude? Nici măcar nu mai îndrăznesc să ridic privirea la el. Iată uşa. Cât ai clipi din ochi suntem în cameră.

Mă ocup rapid de o groază de lucruri inutile, câteva lămpi de aprins, o floare de îndreptat, o pernuţă de pe un fotoliu de întors. Îmi interzic să mă gândesc, inspir adânc pentru a-mi potoli sarabanda care îmi bubuie în piept. Încă puţin, doctore, şi voi ajunge să practic respiraţia naşterii fără durere, vei avea subiectul pe viu…

Bun, nu vreau să dau înapoi. Să dau înapoi doar pentru a sări mai bine. Oare tipul are de gând să mă încalece? Dacă vrea să mă încalece, chiar banal, chiar vulgar, fă, Doamne, să sară mai repede pe mine!

Absurditatea acestei rugi, fie ea şi dictată de panică, mă face să îmi vin puţin în fire. Umorul îşi reintră în drepturi, cred că da, am chef de râs, numai că va fi un r ras nervos, îi propun: – Vrei să bei ceva?

— Mai întâi să îţi explic, îmi răspunde el aparent i, ilm, stăpân pe el, lucru care nu mă liniştеşte deloc (s-au văzut cazuri de demenţă rece). Vom face o punere în scenă. Vom recrea condiţiile unei naşteri. Tu vei fi moaşa sau obstetricianul, nu contează, oricum, echipa medicală. Îţi cer doar să fii credibilă, cred că pot avea încredere în tine…

Nici măcar nu mai am cuvinte ca să îmi comentez năuceala în forul meu lăuntric. Îmi concentrez toată voinţa încercând să par de marmură şi să îmi golesc privirea de orice expresie. Mă scrutează îndeaproape, mă tem să nu vadă în pupilele mele semne de întrebare mari cât nişte case…

Dar nu mă scrutează, se grăbeşte să îşi deschidă valiza. Scoate o întreagă aparatură cu aspect ortopedic, pe care lipsa mea de simţ tehnic nu îmi permite să o identific imediat. Apoi, când îl văd aranjându-şi tuburile metalice, cleştii şi brăţările din piele pe masa mare din

sticlă fumurie din colţul salonului, memoria îmi revine: scările! Scările pe care le fixează de o parte şi de alta a mesei de sticlă, transformând-o astfel în masă ginecologică!

Sper din suflet că din cotlonul tău vezi şi auzi totul! Dacă nu aş fi siderată, m-aş amuza copios! Aranjezi o întâlnire pentru a vedea cum e trasă în ţeapă femeia ta, pentru a te holba cum un client plin de bani şi care nu se zgârceşte deloc asupra calităţii prestaţiilor furnizate, îi face toate porcăriile, şi iată-te proiectat în culisele unei maternităţi! Ce bine ţi-a mai picat! Mă şi vedeai în corset sau în chiloţi din piele, cu benzi din piele peste tot, sau poate zăvorâtă cu o teribilă centură de castitate, răşchirată între lanţuri, mascată, înmănuşată, cauciucată… Ei bine, uită-te bine cu ce aduc acum: îmi trag peste cap bluza albă pe care mi-a întins-o, şi nici măcar nu mi-a cerut să mă dezbrac pe dedesubt! Eu am fost cea care, pentru a mă simţi mai în largul meu, mi-am scos rochia, dar nici nu cred că şi-a dat seama! Avem toate motivele să ne simţim vexaţi, nu?

Acum, îmi face onorurile valizei. „Ai tot ce îţi trebuie aici”.

Mă aplec asupra conţinutului şi efectiv inventariez cu un ochi rapid compresele, diversele flacoane cu dezinfectant, mănuşile sterile de unică folosinţă, un stetoscop, pe scurt, o panoplie cât se poate de potrivită. Am senzaţia că am redevenit copil şi mă pregătesc să mă joc „de-a doctorul”, cu menţiunea că aceste jocuri ale copilăriei aveau întotdeauna ceva sordid şi degenerau invariabil în „atinge pişătoarea”, pe când astăzi o făceam pe curva cu un domn care, pentru moment, nu avea absolut nimic lubric! Din ciudăţeniile vieţii!…

În valiza lui există şi un fel cămaşă de spital, fără nasturi, pe care o desface şi o pune pe marginea unui fotoliu, o pânză cerată albă şi un lighean. Ezit puţin, apoi mă lansez în acţiune animată de ceea ce aş putea numi energia disperării. Înainte! Nu trebuie decât să ştiu să

inventez! Mă gândesc că bărbatul ăsta aşteaptă de la mine puţină imaginaţie, o anumită facultate de adaptare şi un talent de actriţă convinsă de rolul ei!

Sub privirea lui aprobatoare, am început să aranjez masa: pânza cerată întinsă pe jumătate de masă, până la ligheanul pus jos, dedesubt. De blocul operator apropii un gheridon pe care îl debarasez de bibelouri, şi aranjez pe el sticluţele şi cutiile din valiză; sub un enorm pachet de vată descopăr o pereche de sandale Scholl, aceste încălţări din lemn aşa de îndrăgite de moaşe. De mi-ar veni! Adio, tocuri ascuţite, intru din cap până-n picioare în pielea personajului... O foarfecă în buzunarul de la piept şi gata, tuşa finală a costumului meu de scenă. M-am întors spre el, vizibil disponibilă: iată-mă, a ta sunt, când doreşti...

Urmarea operaţiunilor pluteşte în continuare în mister, dar asta are darul de a-mi atenua tracul. Clientul meu, foarte în largul lui, s-a aşezat pe canapea, „îmi ofereai ceva de băut? a spus zâmbind. Ţi-aş cere o cafea fierbinte şi foarte tare, pentru a declanşa procesul...” Şi a adăugat, pe un ton de confidenţă: „Mă abţin de când am aflat că urmează să ne întâlnim!”

În capul meu zuruie nişte zgomote metalice, ca o maşină de jocuri în căutarea jack-pot-ului. Nu vreau să înţeleg, maşinăria se învârte, se învârte cu viteză, sună, cântă, zuruie...

Întâlnirea a fost fixată acum trei zile. Ce a vrut să spună prin „mă abţin”? Arunc o privire spre uşa observatorului tău, o privire întrebătoare. Cum ţi se pare?

Dar uşa rămâne neclintită, e clar că nu ştie nici ea mai multe decât mine. O cafea fierbinte!

Mă îndrept spre bucătărie şi acolo am o străfulgerare, o lumină sordidă pune încetul cu încetul stăpânire pe mine. Bingo! Ura, bingo! M-am prins de planul nebunului de alături! Ce zice el, filosofie! Nicio marcă de cafea nu mi s-a părut vreodată mai întunecată.

Asemenea unei doamne Irma dezolate şi tragice, mă aplec asupra ceştii şi îmi văd în ea destinul, cu un ochi înecat. Te-ai prins, javră mizerabilă cu ochiul lipit de vizorul tău infam, că tipul ăsta a cerut o curvă intelectuală, o fată „interesantă” ca să i se cace în palme? Realizezi că m-am îmbrăcat, coafat, machiat, pomădat ca să ascult divagaţiile unui energumen mai mult bolnav decât doctor, care se abţine să se cace de şaptezeci şi două de ore pentru ca eu să pot recolta în palme rodul sacrificiului lui? Pentru o primă încercare, e perfect reuşită, ce mai! Crezi că ai să te exciţi când vei asista, în chicineta ta, la comedia asta sinistră? Ah! mai bine m-aş fi dus la agăţat la un colţ sordid de stradă! Aş fi ieşit la agăţat ca o curvă cinstit, cu un picior sprijinit de perete, aş fi ales un tip oarecare, un muncitor de pe şantier sau chiar un arab, de ce nu! M-ar fi urmat pe scara sordidă, într-o cameră sinistră, şi-ar fi spălat scula într-un bideu îngălbenit, iar eu i-aş fi făcut un număr clasic, în timp ce tu te-ai fi holbat de după perdea, zgâlţâindu-ţi manivela! Nu ar fi fost mai bine aşa?

Curvă de lux! Zi-mi şi tu ceva de o plăcere, de o invenţie! Eu, care îmi închipuiam că e suficient să îl citez pe Baudelaire desfăcând picioarele, câtă naivitate!

Scot cănile, zahărul, cafeaua, vitejia şi dezgustul meu… Şi căutând-o pe cea dintâi în acesta din urmă, o iau hotărâtă spre salon.

Însărcinata mea se dezbrăcase, îşi pusese cămaşa de operaţie, doar scula se profila pe dedesubt… Ţine-te bine, spionule, în vizuina ta de voaior, ceea ce va urma te va proiecta în incoerent…

— Dacă vrei să te instalezi… I-am arătat masa cu degetul. S-a supus fără să facă mofturi, încântat de autoritatea mea. „Nu, încă nu scăriţele. Nu am ajuns încă acolo. Mai întâi bea”. I-am întins o cană aburindă şi am înghesuit în spatele lui, pentru a-l sprijini, toate pernuţele din încăpere. „Bea-o repede, aşa fierbinte cum e”.

În timp ce se execută, am dispărut în baie. Ah! Dragule, chinurile tale nu s-au sfârşit! Aparţii probabil unei categorii de ano-sado-maso, dar o să-ţi placă ce am să-ţi fac, ai să vezi!

Am găsit fără greutate ceea ce căutam, o pară pentru spălaturi vaginale, presupun că ocupanta apartamentului era o femelă, dar ce mai conta acum?! Oare clientul meu nu nutrea ambiţia de a-şi schimba sexul, fie şi preţ de-o fantezie? apoi am găsit un aparat nostim de ras, auriu, şi un pămătuf de mătase, care trebuie să fi cunoscut foarte bine intimitatea proprietarei lor. Simpatic aparat de ras, adorabil pămătuf, în mod şi-ul îţi voi depăşi aşteptările… Uite şi un săpun şi un lighenaş, gata, e perfect.

În sala de naşteri am instalat viitoarea mamă. Cu picioarele desfăcute pe scăriţe, în poziţie ginecologică. Evident, la început mi s-a părut caraghios, dar m-am obişnuit repede. „Nu te mişca, am să te bărbieresc!”

Aha! La asta nu se aştepta! Precedentele animatoare care au jucat acest rol nu s-au gândit în mod sigur şi la asta. Îl simt uşor reticent. E lesne de imaginat că poate e însurat, iar mâine îi va fi greu să îi explice nevestei de ce puţulica şi ouţele lui sunt complet chele.

Nu a avut vreme să se gândească prea mult, eu îi săpuneam deja cu un gest autoritar testiculele şi zona pubiană. În treacăt fie spus, doamnă dragă, aveţi nişte labii foarte frumoase şi un clitoris de toată nostimada. Şi săpunesc iar, bărbieresc din nou, iar clitorisul ăsta capătă o anvergură la care nu mă aşteptam. Ia te uită! Se mai şi excită uneori! Ce bine! O sculă tare e mai uşor de manevrat decât un fel de aluat prea moale care îţi curge printre degete.

A

În ciuda săpunirii, aparatul de ras face un zgomot neplăcut, un fel de hârşâit. Priveşte bine, dragule, de pe măsuţa ta: vezi ce bine mă adaptez situaţiilor noi! Acum o oră eram o curvă decoltată, acum, bărbieresc coaie!

Gata, am terminat, locul e neted. Ba chiar am strecurat puţin lama între fese, până la anusul crispat de spaimă. Trebuie ca micuţul să se nască într-o lume luminoasă şi curată.

Ia spune, cum se simte pacienta mea? Durerile facerii au început? O palpez cu o mână lipsită de bunăvoinţă, are un abdomen vizibil umflat. Partea stângă, mai ales, pare sensibilă. Sub degete mi se desenează colonul, fără îndoială supraîncărcat. Promite! Copilul nu riscă să fie costeliv!

În timpul palpării, omuleţul meu are nişte strâmbături elocvente. Colici? Foarte bine. Foarte, foarte bine. „Destinde-te, am să-ţi fac un tuşeu”.

Şi îmi trag pe mâna dreaptă o mănuşă de cauciuc. O mică haltă în pocalul cu vaselină, umanitatea obligă, doar nu suntem animale! Şi strecor în anusul bărbatului două degete inchizitoriale, în timp ce cu mâna stângă, lipită de abdomenul lui, exercit o presiune îndelungă şi conştiincioasă. Joacă-ţi rolul cum se cuvine, bătrâne. Profită! Ai să plăteşti pentru toţi bărbaţii, pentru toţi! Pentru toţi cei care ne regulează, care ne lasă însărcinate, pentru toţi cei care ne pocnesc, care ne plătesc şi ne violează, pentru toţi cei care ne pângăresc, pentru toţi cei care ne seduc. Ai să plăteşti pentru gigoloul care a aranjat întâlnirea, pentru ticălosul infect pe care îl iubesc, ascuns acolo, în vizuina lui, ai să plăteşti pentru toţi ginecologii brutali care ne străpung, care ne fac avorturi, care ne sterilizează, care ne taie şi care ne cos, şi care ne interzic să obiectăm în timpul torturilor…

La câte femei crăcănate şi pline de sânge ai văzul, ţi-ai pierdut busola; ai sfârşit prin a-ţi imagina că nefericitele astea intenţionat explodează sub ochii i. n, ai sfârşit prin a crede că ţipă de plăcere şi acum eşti gelos, da? O să reparăm acum asta, bine ai făcut că m-ai chemat!

Îi cotrobăi prin fund cât mai profund, fără urmă de

blândeţe. Efectiv, copilul se prezintă bine. Dar nu e încă timpul. „Nu înainte de două ore!”

Avertismentul e categoric, fără apel. Îmi văd pacienta învârtind nişte ochi mari, uimiţi, ba chiar puţin îngroziţi.

— Respiră! Trebuie să respiri, fă ca mine!”

Şi îi dau cadenţa, gâfâitul unui căţeluş, o găselniţă genială a doctorilor pentru a o convinge pe nefericita borţoasă că face şi ea ceva util, în timp ce se dă de ceasul morţii gâfâind.

Oh, ce delicioasă revanşă! Născătorul meu nebun începe să gâfâie în ritmul contracţiilor intestinale. Are coapsele desfăcute, fundul pleşuv şi o sculă dementă. Cu stetoscopul, desăvârşesc simulacrul: caraghioase bătăi de inimă, caraghios fetus! Se aude un chirăit semnificativ. Tipul ăsta e plin de rahat. „Nu te speria, totul merge bine, dar trebuie să avem răbdare…”

La fiecare zece minute are dreptul la o nouă consultaţie. Cu ochii lipiţi de ceas, menţin un ritm nemilos. O oră şi douăzeci. O mănuşă, vaselină. „Destinde-te, respiră!”

Cu un index şi un arătător mucalit pipăi craniul bebeluşului care nu cere altceva decât să se angajeze pe calea regală pe care i-o deschid. „Nu, nu, nu împinge, rişti să distrugi colul. Nu e încă momentul, abţine-te!”

O oră şi treizeci de minute. Mănuşi, vaselină. Grimasele devin monstruoase. „Respiră, suflă, suflă. Ridică-ţi diafragma, ai să te simţi uşurat!”

O oră patruzeci. O mănuşă, vaselină. Cred că nu a fost niciodată aşa de bine asistat. Se zvârcoleşte cu multă convingere. Cred totuşi că meritele lui în jucărea acestei comedii erau mai mici decât ale mele, suferinţa lui fiind mai sinceră decât interesul meu.

O oră şi cincizeci de minute. Mănuşă, vaselină. „Ţi-am spus să nu împingi!”

Să mor eu, va trebui să iau măsuri. Dacă îşi continuă sarabanda, va trebui să îl ajut să îşi regăsească sângele

rece cu câţiva pumni în moacă. E o metodă foarte bună în unele maternităţi, se pare că se calmează…

Două ore. „Canalul e foarte îngust, voi începe să te dilatez”.

Aici, bătrâne, te-am lăsat fără răsuflare, nu? Ei, voiai să te joci de-a mama? Aşteaptă, o să te răsfăţ!

Para asta nu e prea mare, dar dacă o umpli de mai multe ori, obţii un conţinut rezonabil. „Nu pierde ritmul, respiră. Te las singur o secundă, dar te aud din camera alăturată”.

Mă duc în bucătărie, caut un ibric pe care îl umplu cu apă călduţă, în timp ce din salon ajung până la mine gâgâiturile energumenului meu, întrerupte din când în când de gemete. E aproape înduioşător…

Când mă întorc cu recipientul, simt că am dat gata publicul… Sau cel puţin partenerul, căci publicul, ca la teatru, e ascuns în întuneric, nu pot decât spera (i îi place şi lui. Partenerul meu credea că îşi cunoaşte rolul pe de rost, dar iată că improvizaţiile mele au sfârşit prin a-l deruta complet.

Ce ziceai tu, studiu filosofic asupra stresului naşterii? Ia şi de aici, şi după aia îmi mai spui care e treaba! Şi îi trimit prima împroşcătură cu un entuziasm devastator. Apa călduţă, volumul ei şi mai ales presiunea îl torturează la maxim pe nebun. Acum va înţelege chinurile retenţiei. „Nu împinge, nu e momentul”.

A doua împroşcătură. Ah, ticălosule, te distrează să te constipi, juisând în avans cu gândul la mutra mea, la umilinţa mea! Desfată-te cu norocul ăsta, nu mai dai tu prea curând peste rafinate ca mine! E dur, ai, să te abţii când eşti cu picioarele în aer? Strânge bine din buci, frumuşelule, că încă nu ai văzut nimic.

A treia împroşcătură. Abdomenul i s-a umflat. Dar dacă ar fi însărcinat pe bune, ce-ar fi?

A patra împroşcătură, lucrurile devin critice, începe să delireze, să implore, să ţipe… „Bine, acum o să începem să împingem, dar încetişor, încetişor, menţinând

controlul. Hai, împinge încet, nu eşti în dilataţie completă, controlează-te bine”.

Ah! Biata de mine! Va fi greu de oprit vulcanul ăsta! Născătoarei i s-a rupt apa cu o impetuozitate pe care nu mai reuşesc să o îndiguiesc. O Niagara îndoielnică mă stropeşte în treacăt. Bluza mea nu mai are albeaţa Persilului, dar cel mai mult se distrează picioarele mele. Şiroaiele se scurg pe pânza cerată şi cad în lighean cu zgomote de defecaţie dintre cele mai evocatoare şi cu stropi prea puţin ispititori.

— Încet am spus! şi îndes un tampon de vată cu care îi colmatez breşa înainte de expulzarea fatidică.

Nu aşa decurge o naştere! Durează mult, doare, epuizează! Bătrâne, dacă vrei să ai senzaţia că ai atins moartea, va trebui să respecţi regulile jocului!

— Respiră, respiră din ce în ce mai repede, suflă, suflă, şi cum tipul pare a-şi fi recăpătat calmul, relaxez încet presiunea tamponului de vată. Căcăciosul meu şi-a recăpătat controlul sfincterelor, dar nu ştiu dacă se va mai putea controla multă vreme. Tamponez zona cu dezinfectant şi îi mai necăjesc puţin anusul care, bietul de el, va fi văzut destule. Sigur se va alege cu o crampă de toată frumuseţea din cauza contracţiilor.

Nevoia de a se uşura l-a albit teribil, iar ochii au căpătat brusc cearcăne. Nu îl mai puteam chinui mult. Dacă era cardiac? Dacă crăpa aici, cu labele în aer? Astea complicaţii! Ce mai, cât un întreg şir de naşteri!

Dar nu prea reuşesc să mă înspăimânt şi nici să mă înduioşez. Jocul a început să îmi placă. Trebuie să îşi amintească de copilărie, trebuie să îi curgă bine balele (era să folosesc un alt cuvânt, oh, hazard năstruşnic al vocabularului!).

Mă distrez trăgându-l de membrană cu vârful degetelor: „Ai perineul tare: împinge încet, altfel se va rupe!”

Evoluez minunat în pielea personajului, în pielea unei javre de moaşă care pare a fi în al zecelea cer când

femeia care naşte se chinuieşte. Recunoaşteţi, e ameţitor să domneşti asupra durerii şi alinării semenilor! Seamănul ăsta al meu e foarte aproape, la câţiva centimetri. Îl contemplu în această atitudine impudică a lui, oferit privirii până în cel mai mic cotlon al pielii, până la cel mai mărunt fir de păr, dacă ar mai avea vreunul. Ştii că e încă excitat? Până şi testiculele îi sunt umflate. Sunt ca două gheme mici, tari, rotunde şi tremurătoare.

Dacă l-aş viola? Dacă l-aş călări acum, când se zvârcoleşte aşa, în chinurile facerii? Ar fi chiar amuzant! Să-l regulez în timp ce se cacă, în timp ce explodează sub greutatea corpului meu aşezat pe abdomenul lui. Mă încearcă o excitaţie ciudată, care se datorează mai curând puterilor cu care m-a investit decât priveliştii măciucii lui congestionate. Dar el e clientul, nu eu. El m-a ales, el plăteşte, iar eu trebuie să mă limitez la rolul pe care mi l-a atribuit. Să ne limităm, să ne limităm!

O altă mănuşă, un alt tuşeu. Naşterea se apropie: pacientul meu are dinţii încleştaţi, sudori reci şi fesele ridate de frisoane puternice, spasmodice. Hai, fetiţo, curaj, mult nu mai e! „Relaxează-te încet!”

Da, da, curaj, e nevoie de aşa ceva, şi numai pentru născătoarea mea care a tot strâns din buci de trei zile şi o lungă, interminabilă noapte şi şi-a chinuit muşchii constrictori în asemenea hal, că destinderea lor ţine mai mult de ruptură, decât de relaxare…

Curaj îmi trebuie şi mie, ca să fac faţă acestui moment absurd, de coşmar, în care îi văd gaura dilatându-se încet, aşa cum am cerut, umflându-se, deschizându-se, lăsând să treacă un avorton imund şi fascinant… Mă ia ameţeala…

Filosofie, fireşte, de ce nu? Uită-te la mine, amantul meu, iubirea mea! Uită-te cum îţi demonstrez astăzi iubirea, ataşamentul, fidelitatea mea. Contemplă-mă, admiră-mi gesturile şi gravitatea, seriozitatea cu care îmi recit textele absurde. Uită-te la mine cum cobor în acest infern spiritual, vanitate a existenţei, nebunie a

bărbaţilor, uită-te la mine cum răstorn toate ideile măreţe, cum le strivesc, cum mă cac pe ele. Miracolul naşterii, taina vieţii, ce mai porcării! Judecă dintr-o privire aberaţia scenei şi trage cuvenita morală: în jelaniile unei creaturi hibride, mascul şi femelă, fiară şi geniu, pe culmile ignobile ale eliberării sale, într-o duhoare de viaţă şi de moarte, de fân şi de terci, cu incantaţii şi rituri învăţate Dumnezeu mai ştie de pe unde, sunt pe cale să aduc pe lume un căcat!

Clientul meu s-a ocupat de restul. A dus metafora până la consecinţele ei ultime, până la momentul naşterii: un lung jet de rahat i-a constatat cămaşa cu pete opalescente. Am ezitat o clipă dacă să îi prezint sau nu nou-născutul, apoi am decis că nu e cazul, competenţele mele nu acopereau şi domeniul puericulturii. De altfel, această mamă nedemnă nu a întrebat nimic despre copil, vrând doar să fie dezlegată din curele.

Am lăsat-o în voia emoţiilor sale pentru a face rapid puţină curăţenie. La budă cu puştiul. Trag apa şi gata, am scăpat de coşmar! îmi fac bluza sul, nu e ceva ce poate fi privit. Zăbovesc mult sub duş şi când mă întorc în salon îmi găsesc doctorul aranjat la patru ace, aşezându-şi accesoriile în valiză. Pune un plic la vedere pe comodă şi se întoarce spre mine: „Ai fost perfectă!”

Mă gratifică cu o strângere de mână absolut cordială şi dispare, cu maternitatea lui ambulantă în mână.

Prea târziu mi-am dat seama că şi-a uitat bluza…

Straniul meu tovarăş de sabat a dispărut, o tăcere grea s-a lăsat în cameră. Aş fi putut crede că am visat această noapte halucinantă, dacă nu ar fi lăsat în urma lui acest veşmânt simbolic, pângărit, şi această pungă bleu pe comodă, dacă nu şi-ar fi semnat trecerea cu un strop de căcat pe un tampon de vată albă şi dacă n-ar fi fost lăsat atâţia bani într-un plic, oh, ce ironie, din hârtie de mătase…

Dumnezeule! Atâţia bani pentru un strop de rahat, acolo!

Când ai ţâşnit din dulapul tău ascuns, eu tocmai număram banii. Numărul la care ai asistat te-a emoţionat mai mult decât lăsai să se întrevadă. Pentru a-ţi masca jena, ai făcut-o pe odiosul şi ai înşfăcat banii cu un gest rapid de peşte dur. „Dă-mi-i! Ai mei sunt! Tu mulţumeşte-te cu micul tău comision!”

Termenul mi s-a părut perfect ales: chiar comision, mulţumesc frumos! Tocmai am livrat unul mare! Jocul pe care încerci să îl joci până la sfârşit începe să mă scârbească. M-am săturat de supunere, am s-o fac pe curva revoltată. Şi îţi arunc în faţă cămaşa lui: „Ţine, şi asta e a ta”.

Eziţi câteva secunde, afrontul te-a descumpănit. Furie? Brutalitate? O ploaie de lovituri răzbunătoare? Până unde o să mergi? Te sfidez cu o privire insolentă, cu un zâmbet batjocoritor. De fapt, e limpede că voi sfârşi prin a mă înduioşa, căci e clar că nu prea ştii nici ce să faci, nici ce să spui.

Bietul, bietul de tine! E oare normal ca tot eu să vreau să te consolez, după tot ce am trăit? E normal să mimez că destind atmosfera printr-un hohot de râs puţin forţat, pe care tu îl accepţi ca pe un tratat de pace? E normal să te iubesc atât de mult, pur şi simplu. Linişteşte-te, dragul meu, nu voi ceda astăzi tentaţiei marii scene în doi, cea a mărturisirilor stropite cu lacrimi, iar dacă plâng cu sughiţuri în braţele tale în timp ce peste această casă străină se ridică zorile, îţi voi oferi la final şi un hohot nebun de râs, dezlănţuit, al unei femei supuse şi surmenate de o noapte atât de ieşită din comun…

11

Nu, nu mai voiam s-o fac pe curva! Nici pe puicuţa de lux, nici pe aia care face trotuarul, nu, nu mă mai prinzi tu! De altfel, şi tu ai fost dezamăgit de experienţă,

fanteziile obstetricale ale ginecologului sărit de pe fix nu te-au prea înfierbântat. „Păcat, ai spus tu, păcat”, dar sub aparenta ta resemnare simţeam tentativa unei noi propuneri.

Îţi vedeam privirea diabolică, moaca specială şi plină de dispreţ. Comediantule, tragedianule!… „Păcat, nu am apucat să ducem experienţa până la capăt… Chiar şi pentru tine e păcat!”

Ipocritule, nu te preface că te gândeşti la interesele mele!

Am făcut greşeala de a zâmbi şi te-ai şi repezit asupra acestui început de abdicare. „Nu ai decât să alegi unul zdravăn la cap, un tip sigur, fără alte istorii în spate…”

— Asta e, te-am întrerupt, şi cum îl recunoşti pe normalul ăsta, pe tipul ăsta zdravăn la cap? O fi scriind pe fruntea lui „Fără deviaţii sexuale, testat, vaccinat…”

— Nu, dar cred că dacă ai căuta într-un eşantion cu o vârstă mai redusă…

— Aha! De acord! înţeleg. După pediatrie, urmează alăptarea. La drept vorbind, dacă îl iau din scutece, poate am şansa să dau peste unul nevinovat!

— Depoetizezi totul!

Formula îţi era familiară şi o foloseai în orice context, de multe ori chiar nepotrivit, căci nu vedeam ce putea fi poetic în a te duce să racolezi un puşti la ieşirea de la şcoală! Cum am şi bănuit, ai devenit perfid: „Nu te-a ispitit niciodată un puşti? Parcă aşa îmi spuneai odinioară…”

Oh! Ticălosule! Mă oripilează când se folosesc împotriva mea confidenţele pe care le-am scăpat în momente de intimitate. Totuşi, trebuia să recunosc că aveai dreptate: evident, un puşti! „Dar nu aş vrea să fii acolo, m-ai încurca!”

Obiecţia mea ascundea un consimţământ şi, firește, tu ai înţeles imediat.

— Nu, nu voi fi acolo. Doar puţin. Foarte puţin.

— Cum asta?

Şi mi-ai întins un magnetoscop. Aşadar, în acest sfârşit de după-amiază, iată-mă într-un bar încins, dintr-un cartier suburban al Lyonului, aflat în imediata apropiere a unui liceu. Ce vă spuneam eu despre ieşirile din şcoli! Media de vârstă a clienţilor nu depăşea optsprezece ani…

Mă pregătisem cu multă atenţie. Nu avea niciun rost să încerc să rivalizez, pe teren propriu, cu puştoaicele care îi însoţeau pe toţi aceşti băieţaşi… Am eliminat intenţionat pantalonul, geaca, bascheţii, mă rog, tot ceea ce ar fi putut trăda o atitudine prea sport sau prea decontractată. Ar fi fost o dovadă de neîndemânare să renunţ la privilegiile şi atuurile vârstei mele şi să încerc să seduc în blugi un adolescent a cărui prietenă arăta mai mult ca sigur mai bine ca mine în ei.

Nici decolteu, nici pulovere prea îndrăzneţe, nici fuste mulate. Trăim vremuri în care bărbaţii, oricât de tineri vor fi fiind, dispreţuiesc cúrvele, sau cel puţin pe acelea prea ostentative. Aşa că am optat pentru un stil de un „şic cuminte”, destul de sofisticat totuşi, o eleganţă rapid remarcată, menită să impresioneze şi să pună în dificultate un puşti de la periferie…

În funcţie de temperamentul lui, va fi fie „flatat” de cucerirea lui, fie dornic poate să călărească, să umilească această exponentă a burgheziei perverse care îi revoltă adesea pe micii pierde-vară de prin cartierele mărginaşe. Important era să se ţină după mine, voi vedea după aceea dacă se va încadra în categoria „fataliştilornăuciţi-de-norocul lor” sau a „răzvrătiţilor-împotriva-unei-societăţi-putrede”.

Am cerut un ceai – iată ceva foarte şic şi foarte neobişnuit în această bombă în care se comanda de obicei coca-cola. L-am lăsat strategic să se răcească, pentru că era cald, pentru că nu aveam niciun chef de el, dar şi pentru că aveam nevoie de un alibi pentru a zăbovi atâta pe această banchetă care mi se lipise de fese, dar

de pe care puteam urmări toate intrările şi ieşirile din cafenea.

Şi am văzut destule, ghiozdane, sacoşe, trăistuţe, rucsacuri: mâzgălite, haşurate, pătate, pe care erau repertoriaţi toţi regii ultimelor parade ale hiturilor, toate sloganurile unei tinereţi avide de fericire… Peace and Iove!

Prinsă între urletele boxelor şi piuiturile aparatelor de jocuri, mă străduiam să îmi păstrez calmul şi judecata, analizând fiecare nou-venit cu o privire discretă, dar critică. Prea bătrân, prea tânăr, prea murdar… Ah! Asta!… Păcat, e însoţit; e clar că iubita lui nu îl va lăsa.

Johnny urla în timpanul meu „Abandonatăăă" şi eram tentată să iau acest atribut tragic drept un imperativ, un fel de avertisment divin pe care cerul mi l-a trimis prin mijloace mai moderne, când l-am văzut…

Mers nonşalant, păr des şi întunecat, umeri largi într-un tricou alb, jeanşi artistic decoraţi cu cerneală (cap de mort şi un motor, cu câteva hieroglife ilizibile sau poate doar inaccesibile modestei mele culturi anglo-muzicale) … În orice caz, nişte jeanşi bine locuiţi, cel puţin după ceea ce puteam judeca din locul în care mă aflam, căci puştiul se încăpăţâna, încă de când păşise înăuntru, să stea cu spatele la mine.

Intrase pe uşa de lângă mine, cu faţa la restul încăperii, iar eu nu i-am putut zări silueta decât din profil. Acum se întreţinea febril cu patroana, sprijinit de bar, şi nu vedeam din el decât un fund frumuşel, adorabil conturat pe sub pantalon. De s-ar întoarce mai repede! Dacă era urât? Dacă avea coşuri?

Dacă are coşuri, mi-am spus în sinea mea, o şterg. Nu, îi mai dau o şansă. Dacă are mai mult de… să zicem trei coşuri, o las baltă… îmi căutam răbdarea în aceste pariuri absurde, în timp ce pletosul meu se îndrepta, tot cu spatele, spre flippere, unde a început să îşi mişte deliciosul posterior în ritmul soneriilor maşinăriei.

Nu îmi mai rămânea decât subterfugiul toaletei, a cărei intrare era în apropierea acelor aparate drăceşti. Atenţie, ajung în dreptul lui, îl depăşesc, trebuie să se întoarcă! Gata, l-am văzut! Nici umbră de coş, la vreo şaisprezece anişori, numai buni de mângâiat, o mutriţă nostimă foc de arab, sprâncene dese, arcuite, acum încruntate în lupta corp la corp cu scorpia asta din sticlă şi metal care geme şi explodează sub degetele lui. În trecere, am stârnit uimirea a doi, trei acoliţi mai puţin pasionaţi decât el de horcăiturile fiarei…

Mi-am aranjat o şuviţă rebelă în oglindă şi gata, m-am întors. Atenţie, tot eu sunt, nu, nu vă deranjaţi. (Ba da! Deranjaţi-vă! Deranjează-te, idiotule, uită-te la mine!) De data asta, mă opresc imperceptibil pentru a-l măsura. Cu capul plecat, cu o strâmbătură de concentrare, cu vârful limbii în colţul buzelor, tot nu mă bagă în seamă. Cum aş putea rivaliza cu blestemata aia de maşinărie?

Din fericire, are prieteni. I se vorbeşte în şoaptă, cu priviri strecurate în direcţia mea. Mulţumesc, băieţi, drăguţ din partea voastră! Lasă maşina, întoarce puţin gâtul, mă vede. Evident, eu nu plec privirea. Trebuie să îi transmit cât mai multe cu putinţă fixându-l. De când nu mai e prins de aparatul ăla nenorocit, a devenit brusc foarte inteligent. Se preface că vine înspre bar, îşi vâră o mână în buzunar, îşi numără monedele, dându-mi ocazia de a-l interpela, dacă am chef.

Dar nici eu nu sunt de ici, colo. „Bei ceva?”

Se răsuceşte. Îşi duce mâna spre piept, face ochii mari şi întreabă: „Cine, eu?”

Şi cum eu dau din cap că da, el mă anunţă fără prea mari fasoane, destul de zgârcit cu cuvintele: „Coca”.

Apoi vine să se aşeze în faţa mea, nu fără a adresa înainte o privire complice prietenilor rămaşi dincolo, o privire care spunea „Aţi avut dreptate, pe mine mă voia”.

Instalează-te, peşte mărunt ce eşti, şi ţine-te bine. Am să-ţi arăt că porunca „Nu vă atingeţi de potul meu!” e o erezie completă. Căci dacă chiar vrei să trăieşti

alături de mine aventura până la capăt, am să te ating, am să te ating peste tot! îmi păreai a fi extrem de plăcut la atingere. În timp ce te apropiai cu coca în mană, am trecut în revistă toate comorile care te împodobeau: picioare drepte, lungi, elegante, şolduri înguste, o măciucă promiţătoare, braţe frumoase de bărbat tânăr, dar deja viguros, un gât apetisant…

Acum eşti lângă mine, îţi ridici paharul ca pentru a spune „Mulţumesc, în sănătatea dumneavoastră!” Genele tale lungi, negre, ascund şi dezvăluie succesiv pupile de jad, iar când îţi pleci pleoapele, îţi mângâie obrajii maţi. Ai şi barbă? Nu, din câte îmi dau seama. Gura ta, care se întredeschide pentru a bea, are ceva de fruct plin, şi când aud izbitura dinţilor tăi albi pe marginea paharului, mă străbate un frison de senzualitate. Frumuşică gură, dar cam mută până acum, şi va trebui să şi vorbeşti, şobolan caraghios şi mic ce eşti tu, căci există în viaţa mea un spion care ne ascultă, un spion care mi-e drag şi pe care vreau să-l copleşesc…

— Nu v-am văzut niciodată aici… Deci, intră în vorbă!

— Nu vin niciodată aici, e prima oară.

— Aha!

Îmi dau seama că l-am surprins. Are un fel de a mă contempla care spune:

— Ce vreţi de fapt? Atac direct: Vrei să vii cu mine? Tăcere. Privire. Ridică din umăr, un singur umăr.

Traducere: De ce nu?

Şi ne-am ridicat. Uşurinţa cu care s-au purtat negocierile m-a derutat.

— Maşina mea e acolo.

Ezită totuşi puţin. Nu mai are în spate privirile prietenilor pentru a-l stimula. În cele din urmă, urcă. Strâmbătură. Ceva îl nelinişteşte.

— Unde mă duceţi?

— La mine. Apoi te aduc înapoi.

— Vă previn, nu am bani.

— Nu-ţi cer bani.

— Îmi daţi? Trosc! Descurcă-te cu chestia asta! La o asemenea cerere nu m-am gândit nicio secundă. Destul de dureroasă o astfel de lovitură! Ce bine că mi-a zis asta în maşină, departe de blestematul de microfon pe care l-ai instalat în cameră! Prea te-ar fi făcut să râzi!

— Ai veni chiar dacă nu ţi-aş da?

— Da!

Vă jur că nu a tergiversat, nu s-a gândit, a răspuns foarte repede şi foarte răspicat. L-aş îmbrăţişa!

— O să vedem cum vom face după aceea… Formula mea a fost jalnică, ştiu. Părea un şantaj idiot, promisiunea unei recompense pentru servicii bune şi loiale. Îmi privesc negrişorul cu coada ochiului. Cuvintele mele l-au tulburat? Nu s-ar spune, sunt aproape dezamăgită. Dar aş putea să bag mâna-n foc? Are o expresie enigmatică, îndepărtată. Dintr-odată, îmi vine în gând Gide: „Arabii, arabii, şi-au ridicat corturile, s-au aprins focurile, fumegând ascunse în noapte…”

— Cum te cheamă?

— Jamal. Pe dumneavoastră?

— Lasă-mă pe mine, nu are nicio importanţă, îmi poţi spune cum vrei!…

Drumul e tăcut. Mă gândesc cu febrilitate de unde ar fi bine să încep, odată ajunsă acasă. Până la urmă, nu iau nicio decizie. Totul va depinde de el, de noi, de moment. Am trac, trebuie să recunosc!

Când coborâm din maşină îmi dau seama că el e cu mâinile-n buzunar.

— Nu aveai un ghiozdan?

— Nu, azi am chiulit de la şcoală.

Vreţi să pariem că am agăţat cel mai slab elev din liceu? „Nu e bine deloc!”

A avut o privire comică, extrem de neîncrezătoare, şi am citit în ochii lui: „La naiba, doar n-are de gând să îmi facă morală, ar fi chiar culmea!” Am izbucnit în râs. A râs şi el. Tocmai făcusem un prim pas în complicitatea

noastră. Ceea ce mă îngrijora puţin era faptul că ne înţelegeam cu jumătăţi de cuvinte: în mod sigur asta nu făcea parte din planul tău!…

În apartament, m-a întrebat imediat, fără ipocrizie: „Pot să fac un duş?”

Cum i-am arătat uşa băii, s-a şi îndreptat într-acolo cu pasul lui frumos, legănat. Ce să fac, ce să fac? Să mă dezbrac, să nu mă dezbrac? Să pregătesc ceva de băut? În orice caz, să verific dacă machiavelicul aparat e la locul lui, sub pat, să apăs pe tasta „Record”, să am remuşcări, să îmi aprind o ţigară, să mă învârt prin cameră. Gata, mi-am scos încălţările! Decizia asta m-a liniştit pentru moment, de parcă aş fi făcut cine ştie ce faptă eroică.

Iată-l! Buclele lui aspre păreau mai negre acum, că erau umede. Ia te uită, e mai înalt ca mine, acum mă descălţasem.

— Bem ceva?

— Dacă vreţi.

— Atunci, suc de fructe; alcool nu îţi dau, că se blegeşte cocoşelul!

— Cocoşelul!

Are o expresie amuzantă, puţin dispreţuitoare. Vocabularul trebuie să i se pară arhaic şi probabil infantil.

— Dar tu cum îi spui? O tăcere uimită.

— Vezi tu, ar trebui să îmi spui, chiar mă interesează. Caut cuvinte, cât mai multe cuvinte, pentru a scrie. Dacă într-o bună zi voi scrie despre întâlnirea noastră, voi folosi vorbele tale.

— Sunteţi jurnalistă?

— Nu.

— Scrieţi cărţi?

— Nu, dar scriu mult. Aşadar, cum îi spui tu? Tăcere încurcată.

— Păi, nu prea ştiu… (tăcere gânditoare) Se spune „ciocan” sau „seringă” sau „îmbălsămătoare” sau „scăr-

pinătoare”… Nu cuvintele lipsesc!

— Aşteaptă, aşteaptă, repetă, cum se scrie „scărpinătoare”?

Obraji umflaţi, buze implozive.

— Pfffuuui! Eu şi ortografia!

Ce nostim e Jamal ăsta! Cel mai slab elev, ascultaţi-mă pe mine, dar şi cel mai frumos!

— Ştii că eşti frumos, Jamal? Râde.

— Ştii?

— Păi nici dumneavoastră nu arătaţi prea rău. Mulţumesc, mulţumesc, dragule, micul meu golănaş necunoscut, căci chiar dacă nu crezi cu adevărat ce spui, eforturile tale de a fi galant dezvăluie o gentileţe care mă cucereşte definitiv.

— Hai să tragem storurile, ar fi mai bine, nu? Fără a-i lăsa timp de gândire, m-am îndreptat spre fereastră. Nu aveam nevoie de lumină crudă pe trupurile noastre, pe pielea noastră. În mod sigur nu aş câştiga din această comparaţie. Obscuritatea complice a draperiilor trase, prin care abia ce se strecoară o rază de lumină… Doar am citit-o pe Colette, ce naiba! Dar exagerez, mă înspăimânt singură. Nu aveam încă vârsta lui Léa, deşi tovarăşul meu ar fi fost un Chéri absolut prezentabil, deşi puţin cam exotic… Chéri ăsta din faţa mea îşi îndreaptă antenele spre mine şi intuieşte foarte bine:

— Nu vreţi să vă văd? (probabil că se teme că voi fi fiind foarte urâtă pe sub haine!)

— Ai înţeles. Sunt cam pudică. Ai vrea să mă vezi?

— Mda.

— Atunci spune-o.

— Aş vrea să vă văd.

— Nu, spune-mi „tu”.

— Aş vrea să te văd.

— Şi eu am chef să te văd. Fără ceartă, o haină pe rând, de acord? încep.

Şi îmi desfac cureaua lată care îmi strângea cămaşa.

— Dar nu e drept, eu voi fi în pielea goală înaintea

dumneavoastră!

— Spune-mi „tu”!

— Înaintea ta!

Nu remarcasem că şi el era desculţ. (Unde şi-o fi lăsat pantofii şi şosetele? Le-o fi abandonat undeva, între baie şi living, ca să câştige timp, sau i-o fi fost jenă să şi le dea jos în faţa mea sau, cine ştie, poate nu vor fi arătând prea bine? Mi-a fost ruşine de bănuielile mele, cu atât mai mult cu cât tricoul pe care tocmai şi-l scotea era foarte curat.)

A apărut torsul neted şi întunecat, ca o ceramică de calitate, musculos, ispititor. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, între pectorali, aşa cum atingi pe lateral un cal de rasă, mâna mea care, deşi bronzată de obicei, părea albă pe pielea lui toridă. Eram faţă în faţă, el, mai înalt decât mine, mai solid, şi totuşi cu mult mai tânăr… Ce umeri superbi! Nu pot rezista ispitei de a-i mângâia, zăbovesc asupra lor, mă pierd în ei. Tăcere. Dumnezeule! Magnetofonul! Va trebui să evit acest gen de tăcere, altminteri te vei strâmba elocvent şi dispreţuitor în faţa rezultatului aranjamentului tău, şi mie nu îmi plăcea deloc strâmbătura asta! Există momente când e dificil să taci, dar, crede-mă, există şi momente în care e şi mai dificil să vorbeşti, mai ales atunci când te simţi obligat. Cunoşti vreo tortură mai dură decât obligaţia de a rupe şi de a acoperi o astfel de tăcere?

Din fericire, nerăbdarea partenerului meu a salvat situaţia.

— E rândul dumneavoastră!

— Da, dar spune-mi „tu”! Nu îţi place să te mângâi?

— Dacă asta…

Nu pare prea convins. Bănuiesc că există în el un sâmbure de macho: pare deja foarte pătruns de rolul pe care-l are de jucat. Faptul că e în pielea goală în faţa mea îl ameţeşte la fel de mult ca şi faptul de a se lăsa mângâiat. Oh! Fără chestii de astea, băiete, vei afla exact la ce mă gândesc şi eu. Nu ştiu dacă eşti sau nu virgin,

dar mă cam îndoiesc că ţi-ai încheiat educaţia în domeniu!

— Bun, priveşte, îmi scot cămaşa.

— Şi fusta? Şi fusta se pune cu cămaşa!

— Ah, nu! Nu aşa era jocul! Câte o haină pe rând!

— Da, dar aveaţi… aveai o curea în avans! Chiar în halul ăsta să îl deranjeze! Am s-o fac pe împăciuitoarea! Dacă vrei să combaţi prejudecăţile, nu trebuie să le ataci frontal.

— Treacă, meargă şi cu fusta! Gata uite, ai deja o imagine a femeii! Îţi place?

— De ce purtaţi sutien?

— Ia te uită! mai întâi, scoate-ţi blugii. În al doilea rând, răspunde-mi la întrebare: îţi place? În al treilea rând: tu de ce porţi slip? Şi patru: spune-mi „tu”!

— Măi, măi să fie! Da, îmi place, da, ÎŢI stă bine, eşti mulţumită? (Insistă mult pe TU.)

— Pentru a-ţi răspunde la întrebarea legată de sutien, am să-l scot. După cum vezi, nu e încă indispensabil. Doar că întârzie dezastrele cât mai mult posibil…

— Pentru a-ţi răspunde la întrebarea legată de slip: dacă nu îmi pun, îmi prind firele de păr în fermoarul pantalonilor…

— Pică foarte bine răspunsul tău, nu mai ai fermoar, nu mai ai nevoie nici de antiagăţătoare de păr. Ce aştepţi? Hai, gata, jos antiagăţătoarea de păr!

Cum el ezita în continuare privind pieziş spre chiloţeii mei, cu un gest strategic ne-am eliberat pe amândoi, pe mine, de ultima redută a pudorii (deşi e cam mult spus pentru cei câţiva centimetri pătraţi de dantelă albă!), pe el – de această mândrie naivă care îi interzicea să se dezbrace primul. Iată-l uşurat şi mulţumit de ceea ce, în frumosul lui cap de viitor cadiu, va fi considerând a fi o capitulare.

A abdicat şi el, la rându-i. A apărut vergeaua. O vergea colorată şi fără prepuţ, un mic cuib care începe

să se trezească la viaţă. A rămas acolo, cu braţele puţin depărtate, mut, încurcat. Pielea lui întunecată scânteiază în penumbră. Tot privindu-l, am uitat că şi el mă priveşte. Admiraţia şi ispita mi-au alungat timiditatea. Sunt singură, la capătul lumii, cu acest zeu tânăr al unei mitologii cu rezonanţe stranii, cu acest copil-rege dintr-un Bagdad de legendă, cu acest mic prinţ cu ochi negri, cu vergeaua indecisă…

Sindbad, dulce marinar, mă iei cu tine în călătorie? Mă apropii de el. Cu braţele după gâtul lui, cu pântecele lipit de al lui, unde simt că începe să zvâcnească ceva, îi şoptesc:

— Cred că eşti excitant.

Am ales din instinct formula care va resuscita dialogul, ucis de jena lui şi din cauza emoţiei mele. Atenţie, microfonul e pornit!

— Aha? Eşti excitată? (Ce vă spuneam?)

— Mizerabil mic ce eşti, sigur că sunt excitată! Uite, pune mâinile pe sânii mei. Dacă nici asta nu e excitare, atunci ce mai este? Atinge, atinge, vezi cum îi faci să se umfle? Şi încă, aşteaptă, vino aici, mai aproape, în genunchi, în genunchi îţi spun! Priveşte acolo, acolo, ce vezi? Vezi? Cum se cheamă asta?

— Pisicuţă…

— Da, aşa îi spun şi eu, şi altfel?

— Fofează, păsărică, fofoloancă, cloacă, născătoare…

— Da, dar ăsteia, ăsteia cum îi spui?

— Pizdă…

— Nu pizdă, uită-te mai îndeaproape. Vezi, şi asta e excitată, atinge-o, atinge-o, pune degetul acolo. E clitorisul. Spune bună ziua domnului Clitoris, Clitoris, el e Jamal. Nu ştiu dacă Jamal a mai văzut în viaţa lui un clitoris excitat. Ia spune, Jamal, ai mai văzut aşa ceva de aproape?

— Am văzut poze…

— Poze, dar o femeie în carne şi oase?

— Nu, niciodată.
— Nu ai făcut niciodată dragoste?
— Ba da, puţin…
— Cum adică, puţin?
— Două sau trei fete?
— Două sau trei?
— Două, una scurtă, în pivniţă, seara…
— Aha! Bineînţeles, pivniţa nu e locul ideal ca să urmăreşti un clitoris! Şi a fost bine cu fetele alea?
— Păi… Nu, nu prea…
— Nu prea pentru ele sau pentru tine?
— Pentru mine.
— Şi pentru ele?
— Nu ştiu.
— Nu le-ai întrebat?
— Nu.
— Bun. Atunci, Jamal, astăzi o luăm de la capăt, ca şi cum nu ar fi existat niciodată nici pivniţă, nici fete, nici fotografii, de acord? Îţi voi arăta totul, îţi voi spune totul, iar tu îmi vei mărturisi absolut tot ceea ce simţi, ceea ce gândeşti.
— Ca să scrii?
— Da, dacă vrei, ca să scriu, dar e bine şi pentru tine, şi pentru fetele care vor urma, poate şi în alte părţi decât prin pivniţe. Mai întâi, vino, vino cu mine în pat. Aşază-te bine. Am să te mângâi pentru că aşa am chef, pentru că e normal să ne mângâiem. Cu vârful degetelor. Lasă-te în voia mea. Îmi plimb mâinile peste tine. Aici, peste braţe, sub braţe, nu te mişca, nu te încorda, dacă nu te destinzi nu te va mai gâdila. De o parte şi de alta a abdomenului. E bine, nu? Ţi se strânge stomacul. Aici, peste părul pubian. Ai un hăţiş stufos, îmi place să mă încâlcesc în el. Şi măciuca ta e frumuşică. Ah! Ia te uită, măciuca ta încearcă să mă împiedice! Ştii că nu am văzut niciodată o măciucă atât de întunecată? Pe sub testicule, cu vârful degetelor… Spune-mi, îţi plac degetele mele sub ouăle tale?

— Da, îmi place, mă excită.

— Foarte bine, lasă-te în voia excitaţiei. O să ţi se întărească şi mai mult. Ţi-ar plăcea dacă ţi-aş lua-o în gură?

— Da.

— O voi face, dar va trebui să vorbeşti, să mă încurajezi, să îmi explici ce simţi…

— Oh! E plăcut, e… foarte plăcut…

— Încă! Vorbeşte! Vorbeşte sau mă opresc!

— Nu, nu te opri! Îţi spun! E prima dată când cineva îmi face asta. Am văzut şi filme la magnetoscop, cu prietenii, şi când vedeam o tipă sugându-i-o unui tip mă excitam rău… Nu îmi găsesc cuvintele, nu ştiu să îţi spun de ce e bine, dar te asigur că e bine, când tragi aşa, cu buzele… când îţi simt limba în capăt, când o înghiţi toată…

— Nu e cazul să taci, continuă-ţi comentariile. Îndrumă-mă aşa, îmi place. Îmi place să te aud. Am să-ţi arăt după aia cum m-am umezit doar auzindu-te.

— E bine, e bine, foarte bine, suge, mai suge! Nu te opri, nu te mai opri niciodată, am să juisez, nu mai pot vorbi, nu mai pot, orice, numai nu te opri…

Ah, ce bine e să fii tânăr! Şi tu vorbeai de o călătorie! Aş fi vrut să îi fac un număr complet, pentru a-l face să delireze puţin (dar mă tem că banda care se învârte sub pat nu prea ar avea ce înregistra), dar şi pentru a-i lăsa o amintire frumoasă. Dar iată că şi-a consumat prima pipă cu viteza unui foc de paie, iar tânăra lui nerăbdare mi-a explodat în limbă într-un val călduţ, uşor amar…

Îmi vei scuza acest gând perfid, dragul meu, dar simt că am comis o greşeală tactică, prea rodată de experienţa mea în a copleşi cu tot felul de mângâieri prea precise un bărbat care cochetează (cât se poate de onorabil, fireşte) cu vârsta de patruzeci de ani. Iepuraşul ăsta fierbinte are toată sensibilitatea adunată în vârful măciucii. Sunt o idioată cu memorie scurtă, am uitat de

propria mea ardoare adolescentină, cu emoţiile ei urgente, toride, satisfăcute de îndată ce erau resimţite.

Cu capul pe pieptul lui neted, ascult cum respiraţia lui Lucky Luke al meu se potoleşte (bărbatul care ţinteşte mai repede decât propria-i umbră). Magnetoscopul înregistrează o nouă pană de sunet. Nu îndrăznesc să analizez dacă cu gândul la el sau la mine, care am rămas flămândă, dacă se poate spune aşa, îl întreb:

— Jamal, vrei să atingi şi să vezi cât de mult te doresc? Dă-mi mâna, simţi cât sunt de udă? Nu doar bărbaţilor li se întăreşte, nu doar ei ejaculează, ai să-ţi aminteşti? Promite-mi că ai să-ţi aminteşti!

— Îţi promit!

— Şi clitorisul?

— Am să-mi amintesc.

— Nu prea se întâmplă să nu îţi placă o femeie când o atingi. Atinge!... Au! mai încet! Şi mai încet! E foarte fragil... Dacă mă sui pe tine te zdrobesc?

— Nu.

— Atinge-mă cu amândouă mâinile, pe la spate. Da, acolo, acolo e pizda, îţi aminteşti? Intră, vâră un deget, mai adânc, două degete, ieşi puţin, intră şi ieşi din nou, repetat, mai multă vreme... Le-ai făcut aşa prietenelor tale din pivniţă?

— Nu.

— Ce le-ai făcut?

— Oh! Nu prea mare lucru. Ne-am îmbrăţişat, m-am frecat de ele, m-am excitat, ele s-au întins, iar eu am încercat să intru. Dar am ejaculat de fiecare dată înainte...

— Dar ele nu te-au ajutat deloc?

— Nu.

— Nu ţi-au spus nimic?

— Nu, gâfâiau, gemeau uşor şi atât.

— Continuă să îmi pipăi fofează. Aşteaptă, am să mă ating şi eu în acelaşi timp. Vezi tu, eu nu pot juisa dacă

nu îmi ating clitorisul. Ah, s-a întors şi măciuca ta! Ce ciomag! O să ne regulăm şi îţi promit că ai să intri, am să te las să vezi cum e înăuntru, doar n-ai să rămâi pe dinafară! Eşti pregătit?

— Da, da…

— Rămân peste tine, te iau. Simţi? Simţi cum îţi pompez…? Cum îi spuneai? Scărpinătoarea? Scărpinătoarea… Ţi-e bine, mă simţi?

— Da, da…

— Atunci, hai începetişor acum… Eu mă mişc, iar tu aştepţi cuminte. Dacă te simţi presat, mă anunţi. Continui să mă mişc. Cum e înăuntru?

— Bine, foarte moale… umed… cald… aşteaptă! Aşteaptă!

— Cum? Deja?

— Nu mă mai pot ţine mult dacă te mişti aşa!

— Da, dar dacă nu mă mişc, nu voi putea termina şi eu. Să rămânem puţin liniştiţi. Respiră adânc… Ah, ştii, am chef de măciuca ta, foarte tare, doar n-ai să mă refuzi, nu? Ai să mă regulezi şi tu, spune, nu-i aşa? încerci? Nu te-ai antrenat niciodată, masturbându-te cât mai mult cu putinţă?

— Nu, niciodată.

— Multe trebuie revăzute în educaţia ta…

— Da, ştiu, o femeie se excită şi juisează, apoi clitorisul, şi antrenamentul. De mâine revizuiesc totul!

— Ai tot interesul. Hai, vorbeşte în continuare, mă las din nou pe măciuca ta. Uite, mai recită-mi o dată toate numele pe care mi le-ai spus adineauri.

— Pentru?

— Pentru pulă.

— Seringă, măciucă, vergea, scărpinătoare… sculă, mădular, nod, pulă, penis, falus, sulă, mătărângă…

— Încă, încă… fă abstracţie ce fac eu, te penetrez în timp ce tu reciţi. Hai, altele!

— Dar nu mai ştiu! auzi la tine: „Fă abstracţie”! Dar nu mai pot! Doar simt şi eu totul…

— Ascultă, să nu te prind că ejaculezi înaintea mea, ai priceput? Descurcă-te! Dacă perturb cadenţa, sare totul în aer.

— Ah! E greu… Opreşte-te! Atenţie, atenţie, îmi vine!

— Mă opresc, mă opresc! Ultima oprire înainte de ultima staţie, de acord? Ai să mă ajuţi să juisez, pipăie-mi fesele, fesele şi fundul, vrei? Hai, am reînceput! încetişor, foarte încet. Ce bine alunecă! Fundul, fundul, atinge-mi fundul. Nu-ţi fie frică, nu muşcă. Vâră un deget. Nu, nu chiar imediat, umezeşte-l întâi. Da, umezeşte-l acolo… Acum bagă-l… Ai să le faci asta şi fetelor din pivniţă. Dar încet, delicat. Ai să le-o faci?

— Da.

— Repetă tot, tot ce ai să le faci.

— Am să le excit şi am să le fac să juiseze. Să le excit sânii, clitorisul. Am să le bag un deget în fund, e grozav… Am să-l înmoi în suc de la păsărică şi am să-l vâr încet…

— Foarte bine. Foarte, foarte bine. Perfect. Şi ai să le laşi să te călărească, iar tu ai să respiri adânc ca să le aştepţi…

— Am să respir adânc ca să le aştept…

— Mişcându-ţi degetul…

— Mişcându-mi degetul…

— Şi să le laşi să se frece de mătărânga ta câtă vreme au chef… Să urce, să coboare, să le regulezi cât vor…

— Cât de mult pot, ce mai!

— Termin şi eu curând, curând, Jamal, Chéri, Micuţul meu Prinţ, ai cea mai dulce vergea pe care am văzut-o vreodată… Vine, vine repede, nu-ţi scoate degetul, e fain aşa, vine, dă-ţi drumul, dă-ţi drumul şi povesteşte-mi tot, tot…

— Şi eu! Şi eu!… Dar cum te cheamă? Cum te cheamă?

Bucuria l-a făcut să ridice capul spre mine. M-a

privit o secundă cu nişte ochi smintiţi, cu un aer rătăcit şi încântat, dar şi dezolat pentru că prima lui adevărată plăcere de bărbat e anonimă… Nu, nu îţi voi spune cum mă cheamă, Jamal. Nu vreau să îl strigi în momentele tale de fericire, nu vreau să ţi-l aminteşti, nu îţi aparţine. Vreau să rămân pentru tine o femeie necunoscută, cu capricii bizare, ale cărei cuvinte, gesturi, poate şi al cărei trup îţi vor deschide o cale pe care va trebui să porneşti singur. Pentru mine, tu vei fi Jamal, Mohammad, Ali, nu contează, eşti miza unui pariu nebunesc, un fruct ispititor şi abia dat în pârg, un mic prinţ de mahala, un mic rasta cu păr lânos, cu blugi decoloraţi. Prin gura ta, îţi sărut întreaga ta ţară, regretul palmierilor pe care nu-i cunoşti, durerea exilului, suferinţa de a nu fi nici de aici, nici de altundeva, mizeria de a pierde vremea prin culoarele imunde ale unor blocuri ieftine şi dărăpănate, de a marca fără victorie cu fete anonime prin pivniţe, tu, cel a cărui privire întunecată de tuareg mândru a fost făcută să scruteze orizonturile de nisip, nu grămezile de gunoi…

Jamal, Mohammad, Ali, micul meu derbedeu, pepenaş cu parfum suav, tu, care stai gol, aici, alături de mine, pari a fi ieşit din grădina plăcerilor, iar eu aş vrea să îţi spun poveşti, căci acum sunt Şeherezada… Dar îmi păstrez elocinţa pentru un alt sultan, mai puţin tânăr, mai puţin pur decât tine, a cărui ureche lascivă se pleacă la poveştile mele scabroase, şi nu fac dragoste cu tine decât pentru a face mai bine amor cu el, mai apoi, el, care va asculta imediat vocea ta dulce şi timidă şi răsuflarea ta înnebunită, captivă într-un aparat nenorocit. Fără să ştii, Jamal, eşti eroul unei poveşti, dragul meu adolescent rătăcit între două continente, iubitul meu romanesc şi fugitiv…

— Jamal?

— Ce-i?

— Măciuca ta e ca de catifea. Parcă ar fi un animăluţ frumos şi satinat sub degetele mele. Şi docilă, ia te uită!

— Da, nu mă pot plânge…

— Încă una mică? Aşa, de rămas-bun?

— De ce nu?

— De data asta te sui tu pe mine? Mângâie-mă cu… Exact, cu capul, acolo, peste clitoris. Ai să-l deschizi, ai să vezi. Trebuie să spui „Sesam, deschide-te!”, dacă vrei să intri în peştera comorilor… Spune!

— Sesam, deschide-te!

— Vino, vino, Ali, peştera s-a deschis, vino, înaintează, încet. Acum dă înapoi. Până la intrare. Ieşi. Întoarce-te. Te simt la capătul meu, simt capătul sculei tale care mă deschide puţin, care forţează intrarea, îmi place asta. Iar tu, tu ce simţi?

— Am impresia că mă strângi, că mă înghiţi. Aş vrea să mă mişc…

— Nu atât de repede!

— Ba da, ba da, să mă mişc repede!

— Dacă galopezi aşa, ai să mă laşi în urmă, ai să pleci fără mine, nu vreau să mă laşi…

— Nu, nu te las… Atinge-te acolo! Ai să vezi, îmi cunosc lecţia până în vârful degetelor!

— Da! Până în vârful degetelor!

— Îţi place degetul meu aşa, acolo?

— Da, îmi place…

— L-am înmuiat cum trebuie, l-am pus cum trebuie?

— Da, foarte bine!

— Te regulez bine? Îţi place cum te regulez?

— Da, da, îmi place mult. Mişcă-ţi degetul, înaintează, dă înapoi… Freacă-mă, freacă-mă bine, Aladin al meu, sunt o lampă magică. Freacă-mă, Aladin, ai să vezi curând un duh…

— Te frec, te frec, te frec… Am o sculă groasă, groasă, grăbeşte-te, grăbeşte-te…

— Freacă, mai freacă-mă…

— Nu ne mai oprim, acum nu ne mai putem opri…

— Nu, nu, nu ne mai oprim, dar mişcă-te şi în fundul meu, dacă vrei să vezi duhul!

— Ah! îl văd deja! Şi tu? Şi tu?

— Şi eu îl văd, Ali, da, şi eu îl văd, îl văd!

Şi eu, care credeam că puştiul e un elev slab!

L-am condus înapoi la bomba gălăgioasă; se aprinseseră luminile, dar părea la fel de mizerabilă. Prin uşa deschisă străbăteau valuri de muzică, strigăte de puşti, care antrenante, care triste. A ieşit un mic grup, l-au recunoscut pe Jamal aşezat în maşină, în faţă, lângă mine, puţin încurcat, căci nu ştia cum să mă părăsească. Fără urmă de discreţie, s-au aplecat, l-au măsurat prin geam (cum a fost? a mers? ticălosule!), m-au măsurat şi pe mine, şmecheri, complici, indulgenţi faţă de lăcomia mea de femeie în toată firea cam dusă cu pluta, care îşi oferise, alături de cana cu ceai, un mic biscuit crocant. Indulgenţa asta voioasă a fost mai greu de suportat pentru mine decât cele mai severe dintre judecăţi.

— Atunci, salut!

— Salam, frumosule Jamal… Ştii că e un pleonasm să spui „frumosule Jamal”?

— Un ce?

— Jamal, Jamal înseamnă deja „frumos” în arabă.

— Vorbeşti arabă? (Un licăr de interes în priviri.)

— Oh! Nu, doar câteva cuvinte, aşa…

A deschis portiera, a coborât cu regret… Era să uit!

— Jamal! Ascultă!

S-a răsucit, s-a întors, s-a aplecat.

— Şi banii?

— Nu vreau!

Mulţumesc, puştiule, mulţumesc, sahib. Atâta simplitate, atâta delicateţe… Îi privesc fundul frumos legănându-se înspre cafenea. Se răsuceşte, iată-l din nou la portieră:

— Deşi… Datorez cincizeci de bătrâne bătrânei, acolo (face un gest cu bărbia peste umeri), mi-a făcut un circ întreg…

— Ţine!

Nu îl voi jigni rotunjind suma. Ia bancnota, deschide

gura, se răzgândeşte şi pleacă.

Se răsuceşte iar. Ah! Micul meu metec pare specialist în false ieşiri din scenă. Greutatea cu care mă părăseşte mă doare.

— Nu vrei să îmi spui?

— Ce?

— Cum te cheamă?

— Mă cheamă Lea, dragul meu…

Când mă întorc, te găsesc ascultând banda şi, după aerul tău resemnat, ghicesc că nu e prima dată…

Ai un zâmbet caraghios, puţin crispat. Mă cam îndoiam, probabil că nu considerai încercarea prea concludentă, nici emisiunea – ca fiind cu adevărat delirantă… Deschid gura pentru a pleda nevinovată (la urma urmelor, am făcut tot ce am putut!), dar tu mi-o iei înainte: „Doar nu te-a făcut cu adevărat să juisezi!”

Pe cuvântul meu, dar erai gelos! Hai că asta e o chestie tare! Ezit între indignare, incredulitate, amuzament, îmi caut cele mai ironice cuvinte, cele mai perfide intonaţii şi apoi, în mod incomprehensibil, las să îmi scape cât mai firesc: „Sigur că nu! A fost doar pentru el, ca să-i fac plăcere!”

Dragul meu, dragul meu, sultanul meu, dorinţa mea de a-ţi fi pe plac m-a împins să te înşel cu vagabondul ăsta mic, şi acum iată că dorinţa mea de a nu-ţi displăcea mă incită la o a doua înşelătorie, secretă de astă dată, şi cu atât mai tulburătoare…

Când mă gândesc că am încercat să înăbuş din f machismul născând al unui puşti de şaisprezece ani pe de altă parte, ocrotesc şi gâdil orgoliul înduioşat dar aspru, al unui bărbat matur! Ce m-o fi apucat îţi suport toate toanele, dar ce naiba am?…

Nu m-ai lăsat să mă gândesc prea mult în se aceea. Nerăbdător să ştergi din mine şi cea mai mi urmă a precedentului şi a unei treceri poate prea emoţionante, m-ai străbătut, m-ai umplut, m-ai copleş m-ai muncit până ce ţi-am cerut îndurare, până ce st gătele şi

suspinele mele au şters cu totul murmure şi litaniile benzii spioane, care se derulează în continuare în umbră. Doar frecvenţele atinse te vor put convinge, prin comparaţie, de zdrobitoarea ta victorie.

La donna e mobilei... Verdi, te sfătuiesc să o aduci îndărăt!...

12

Am plecat la întâmplare, fără un scop precis, şi furtuna ne-a surprins pe o şosea îngustă, locală, departe de tot şi de toate. O furtună teribilă, care în cinci minute a inundat drumul şi a orbit parbrizul. Ai fost nevoit să încetineşti, oricum drumul avea foarte multe curbe. Te-ai uitat la mine: „Ce facem?” După un viraj, s-a ivit o clădire. Prin rafalele dese de ploaie abia ce se zărea panoul mare, de pe grilajul de la intrare. „Casă de sănătate pentru pensionari. Clinică specializată...” Rândurile următoare, scrise cu caractere mai mici, se pierdeau în potop. Mi-ai spus: „Am o idee”. Şi ai luat-o pe aleea gudronată, străjuită de peluze vaste, pe care se înecau acum scaunele şi mesele de grădină, precum şi parasolarele pe care lumea nu a apucat să le ducă la adăpost.

Ai parcat în faţa peronului (în locul rezervat ambulanţelor). Ne-am udat leoarcă, deşi nu am avut de urcat decât trei sau patru trepte până la intrarea în clădire.

În hol, te-ai îndreptat fără ezitare spre recepţie, unde o tânără roşcată completa nişte hârtii. Foarte degajat, ca totdeauna, de altminteri, mai ales când te aflai în faţa unui public feminin şi cu atât mai mult când acest public e plăcut vederii, ţi-ai început numărul. Zâmbet şi voce irezistibile, voce adecvată, umeri mobili (te prefăceai a-i bate cu două degete, ca pentru a scutura câţiva stropi de pe geaca udă). „Mă scuzaţi, domnişoară (un vechi truc de seducător: să spui „domnişoară” oricărei femei cumsecade care pare a fi depăşit vreo

treizeci „de ani, în aşa hal încât cele mai şmechere ar trebui să sfârşească prin a se supăra, căci printr-o întinerire aşa de evidentă erau de fapt ştampilate cât se poate de categoric), suntem în trecere prin regiune şi am dori să ne vizităm un prieten, dar nu îi cunoaştem numele…

Tăcere uimită a roşcatei, care a rămas cu privirea aţintită la buzele tale.

— Da ştiţi, era fratele unei bătrâne, o fostă vecină, dar ea era măritată şi, evident, nu aveau acelaşi nume. Mi se pare că cum e aici şi cred că i-ar face plăcere să ne revadă…

— Dar nu îmi puteţi da ceva mai multe detalii despre acest domn? Vârsta, situaţie familială, alte indicii, prenumele, poate…

— Vârsta? Nu, nu o ştiu, dar trebuie să fie destul de bătrân. Îmi e imposibil să îmi amintesc prenumele lui, dar sigur sunt că era celibatar sau văduv, în fine, absolut singur…

Te ascult improvizând. Ea la fel, cu toate că roşcata te admiră din alte motive decât mine. Uită-te bine la el, admiră-l cum se cuvine, Morcoveaţă drăgălaşă! Dacă ai şti ce cursă e pe cale să îţi întindă! Ai căsca ochii ăia verzi ai tăi şi mai mult!

…În ciuda bunăvoinţei ei evidente, Morcoveaţă asta a rămas în continuare perplexă. Ai adăugat: „A avut un soi de atac. Probabil că e parţial paralizat. Ba chiar mă întreb dacă nu cumva şi-a pierdut şi uzul vorbirii!” îmi arunci o privire maliţioasă. Uzul vorbirii! Tu ai merita să ţi-l pierzi, bandit nenorocit! Sper din suflet că asistenta va adopta un aer dezolat şi îţi va răspunde: „Nu, nu avem pe nimeni aici care să corespundă acestor semnalmente”.

Numai că nu e niciun secret, norocul surâde celor îndrăzneţi. La fel şi roşcata care, cu un zâmbet larg motivat atât de satisfacţia profesională („Ah, da, am înţeles!”), cât şi de plăcerea personală de a-ţi face un

serviciu, ne spune:

— E vorba despre un polonez?

E mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Nu prea ai de ales.

— Da, ceva de genul ăsta…

— Camera 22, etajul al doilea!

Şi cum tu îi mulţumeşti cu o privire catifelată, ea continuă cu duioşie:

— Va fi foarte fericit, nu îl vizitează nimeni, niciodată!

Pe scară, te distrezi cu obişnuitele tale răutăţi: „I place să văd femeile urcând treptele în faţa mea”.

Numai că eu sunt udă şi tremur. Aventura care ne aşteaptă sfârşeşte prin a-mi înmuia picioarele. «De câte ori trebuie să îţi mai spun că eu nu sunt „femeile”?»

Holurile sunt pustii. Niciun zgomot, e ora siestei. În faţa uşii, am o uşoară ezitare pe care tu te prefaci a nu o băga de seamă. Cu un braţ în jurul taliei, încerci să mă linişteşti şi să mă obligi totodată; baţi la uşă şi deschizi, discret, dar autoritar.

Iată camera, mică, destul de întunecată. E un amestec de cameră de hotel, cu draperiile şi o cuvertură din tergal, o tapiserie înflorată, un fotoliu adânc, şi cameră de spital, cu tăblia de la capul patului sofisticată, cu multe butoane, manete, întrerupătoare şi prize. Într-un colţ, un televizor alături de un scaun cu rotile.

Te dai la o parte pentru a mă lăsa să trec, mă împingi puţin, mă urmezi şi închizi uşa în spatele nostru. Bărbatul întins în pat are o tresărire imperceptibilă. „Bună ziua, tataie, ce mai faci? În curând e Ziua Taţilor, ţi-am adus un cadou!”

Pe faţa lui osoasă strălucesc nişte ochi de un albastru-deschis, aproape transparent. Nu prea poate întoarce capul, ca şi cum ar fi imobilizat într-un corset rigid. Braţele îi zac pe cearşaf, imobile, poate moarte.

Traversezi camera, dai la o parte draperiile. Ploaia răpăie în geamuri, iar lumina care inundă încăperea are

o nuanţă verde-albăstrui. Se ivesc câteva detalii, pe care nu le-am observat iniţial. Bolnavul e în pijama.

I.are foarte bătrân, degetele lui noduroase tremură puţin. Nu îndrăznesc să îi înfrunt din nou privirea de porţelan palid, privirea pe care a fixat-o asupra noastră cu surprindere, cu interes…

Fără a te mai încurca în întrebări inutile, fără scrupule, te instalezi. împingi fotoliul rulant în faţa receptorului, dinaintea patului, te aşezi şi mă tragi pe genunchii tăi.

— Trebuie să fie greu să stai închis toată ziua închis aici, nu-i aşa, tataie? Ia şi te uită, e mai bine decât la televizor…

Şi începi să mă dezbraci. Mai întâi tricoul, pe care mi-l scoţi peste cap, cum ai dezbrăca un copil. Resemnată, am ridicat braţele fără a discuta, şi mă pregăteam să rămân şi fără sutien, a cărui încuietoare de la spate nu vei întârzia să o acţionezi. Dar nu. Eroare de previziune. E un sutien cu „balconaşe”, foarte decoltat, aşa că te distrezi scoţându-mi sânii, care acum se odihnesc pe cele două armături în semicerc care îi subliniază şi îi fac mai nervoşi. Ai început să îmi gâdili sfârcurile cu policarul şi, împotriva dorinţei mele, care muream de ruşine în faţa bătrânelului atent, au început să se umfle cu o jalnică impertinenţă. Fraţi vitregi, ce mai! Nu mai ştiu încotro să mă uit. În faţă, dau peste pupilele de miozotis ale moşului la pândă, iar dacă plec pudic ochii, îmi văd mameloanele ca nişte fragi care se coc sub degetele tale.

Dar mâinile tale de horticultor au decis să cucerească hăţişuri mai clandestine. Îmi ridici fusta fără prea multe menajamente. Jilavă, se lipeşte de coapse şi rezistă o vreme onorabil, apoi cedează sub ameninţare (mi se pare că am auzit pârâind o cusătură). Chilotul nu te deranjează prea mult. Ajunge iute pe jos, alături de tricoul meu ud, azvârlit în praf.

Iată-te vagabondând pe gazonul meu, încâlcit din

cauza drumului cu maşina şi contactului cu slipul, şi pe care te apuci să îl potriveşti, umflându-l cu falangele tale făcute greblă. E o activitate care-ţi place, zăboveşti îndelung, spectatorul nu pierde nimic din zelul tău de peisagist, îi deschizi toate porţile grădinii mele secrete, desfăcându-mi picioarele cu o palmă care nu acceptă rezistenţă, instalându-mi coapsa dreaptă pe un mâner al fotoliului, iar stânga, pe celălalt.

Bun venit în paradis, tataie! Cu părul tău alb, parcă eşti bunul Dumnezeu! Dacă vrei, poţi să îţi vizitezi opera! …

Împingând din şale, ai propulsat scaunul pe holişor, foarte aproape de bătrânul cu ochii ieşiţi din orbite care, în ciuda evidentei rigidităţi a cefei, reuşeşte totuşi să întoarcă capul spre noi. Priveliştea pare a-l fascina. Trebuie spus că eşti un ghid extrem de conştiincios.

Abandonând vegetaţia de suprafaţă, te aventurezi în străfundurile pădurii, te afunzi în vizuini mai adânci, ieşi la suprafaţă doar pentru a te afunda din nou, iar acest joc îmi înlătură reţinerile şi îmi dă fiori. Puţin câte puţin, simt cum cedează şi ultimele mele bariere. Un izvor ascuns, pe care ai izbutit să îl descoperi, începe să curgă încetişor. Uite, tataie, în Edenul meu e

11 I amână, un firicel de lapte şi miere care mă udă peste tot, îmi face bumbul clitorisului să scânteieze, îmi inundă caisa, îmi irigă în profunzime această garoafă întunecată şi pofticioasă pe care amantului meu îi place’s e chinuiască, s-o potolească şi s-o înfometeze alternativ.

Îţi place să vezi asta? Îţi aminteşte de nişte chestii? Cu ochii tăi azurii, pesemne că la viaţa ta ai dat pe spate multe fete, ai găurit, ai tulburat, ai pipăit destule… Acum eşti acolo, încremenit pe un cearşaf care ţi-a devenit linţoliu, mâinile îţi tremură… Mă tem să nu-ţi fie frig acum, bătrân polonez prăpădit ce eşti, probabil vei fi fost şi tu odinioară înalt şi solid, vei fi cântat multe cântece, vei fi băut mult vin, vei fi dansat pe muzică slavă…

Mă tem să nu-ţi fie frig, mai ales când văd că trupul

ţi-a îngheţat deja, iar irişii tăi au reflexe de aisberg. Uită-te bine ce înseamnă o fată ai cărei ochi nu îi sunt îngheţaţi, căreia nu îi este deloc frig. Eu am încă sub pleoape scoarţa unei castane, netede şi maro, care explodează în flăcări. Iar între coapse, un ciulin care înţeapă şi arde, un rug arzător, un incendiu în prerie.

Încălzeşte-te lângă mine. Sunt o femeie latină şi caldă, cu pielea de ambră, cu plete întunecate, cu pântecele brun. Încălzeşte-te contemplându-mă, impudică şi hulitoare cum sunt acum; priveşte! Sunt, pe dinăuntru, roşie ca o rodie care explodează, ca o smochină dulce, ca un ardei, ca un fruct al soarelui, şi am chef să mă iubesc!…

Am să mă las regulată în faţa ta, aşa cum iarna aprindem focul pentru a încălzi un oaspete trecător. Urmăreşte bine totul, să nu cumva să pierzi nicio frântură din această scenă! Vei avea de frunzărit un album de amintiri cu noi. Bărbatul acesta, peste care îmi unduiesc crupa incandescentă, ai putea fi tu, acum câţiva ani. Mai brunet. Cu o privire mai vegetală, lumina verde a unui râu care curge pe un pat de muşchi, în unda căruia joacă uneori o rază maliţioasă… Cu aceste mici excepţii, ar putea foarte bine interpreta rolul tău. Fără îndoială că şi tu ai fost la fel de abil în a convinge femeile, la fel de mândru de a le pune pe jar, şi ai ştiut la fel de bine să le copleşeşti cu o măciucă sălbatică şi magnifică.

Vezi, se descheie şi el. Tu eşti acolo, şi tu te excitai la fel, nu cu foarte multă vreme în urmă… Încălzeşte-te cu amintirile tale, tataie, încălzeşte-te cu amintirea vremurilor în care era bine să fi ţeapăn… Încălzeşte-te la flacăra şemineului meu în care el va arunca un buştean admirabil, ai mare grijă c-o să sară scântei!

M-am ridicat pentru a-ţi lăsa libertate de mişcare, pentru a putea scoate din pantalon rădăcina aceea pe care o simţeam umflându-se sub fesele mele. În timp ce te descheiai, eu am scăpat de fustă. Bătrânul palid şi

tremurător ne contempla în continuare cu o atenţie vie şi cu un fel de ţipăt tăcut al întregii lui făpturi…

M-ai luat de braţ şi m-ai culcat pe burtă pe pat, peste picioarele lui inerte. Te-am simţit în spatele meu preţ de o secundă, căutându-mă. A urmat invazia…

Aveam un asemenea chef să te primesc, că ai intrat până la rădăcină fără a întâmpina nicio rezistenţă. Ah! Ce mult îmi placi! Ador acest falus cu care îmi biciuieşti ardoarea…

Priveşte, tataie, priveşte ce bine mă regulează! Mă cramponez de marginile fericirii pentru a-l mai degusta puţin, încă puţin. Îl aspir cu o indicibilă voluptate. E deopotrivă gros, dur şi suplu, catifelat, zemos, pocneşte în mine, mă inflamează toată. Simţi ce tare arde, bunicule? Nu te încălzeşte între picioare femeia asta care şi-o pune aşa, peste picioarele tale? Ştii că o asemenea chestie trebuie să fie tare bună pentru reumatism?

Pântecele meu dă în clocot, iar fofează mea e în flăcări. Face cât toate cataplasmele din lume, nu? Nu îţi vine şi ţie să te mişti? Ascultă, aici se cântă o adevărată simfonie. Îl vezi pe tipul ăsta? E un Chopin al amorului, tataie! E prima dată când vei auzi o „poloneză” astfel executată, cu un arcuş aşa de viu, cu un trombon atât de năvalnic! Ah! Mă conduce din vârful baghetei, să ştii că voi cânta curând alături de el partitura pe care o compune în mine, cu un instrument iute…

În spatele meu, agăţat de fesele mele, greşeşti zona folclorică şi începi să dansezi ca un negru, din bazin şi din şolduri. Mâinile tale mă zgârie, mă frământă, îmi intră în carne. Dintr-odată, simt o altă mână, mai proaspătă, mai uşoară, care se aşază pe pletele mele. Ah! Ce-i, tataie, vrei să participi şi tu, vrei să ni te alături? Solidaritatea, nu?

Ştii că e bine cu mâna ta pe pletele mele, e liniştitor, e ca binecuvântarea unui patriarh cu părul alb care a trăit mult şi care parcă ar spune: „Iubiţi-vă, copiii mei, şi

continuaţi şi după ce eu nu voi mai fi. Doar acest lucru e frumos şi adevărat”. Îl privesc, epuizat şi mulţumit de acest unic gest, de această modestă, victorie care l-a lăsat fără suflare, şi am decis să îmi dau drumul atunci, acolo, cu o mână de bătrân pe cap, ca pentru a mă apăra, şi cu măciuca unui oştean imperios în pântece, care continuă să se lupte. Iar eu hotărăsc să plec, să mor puţin, să fiu fericită, să juisez în sfârşit sub această privire albastră, sub cerul Poloniei, încărcat de nostalgie…

Când am coborât, roşcata nu te-a ratat.

— Cum a fost, a fost fericit?

— Foarte, foarte fericit.

— A vorbit?

— Nu.

— Ei, poate va vorbi data viitoare!

— Oh! Nu ne vom întoarce prea curând!

— Păcat! Dar, în orice caz, vom putea totuşi exploata vizita dumneavoastră în plan terapeutic.

— Aici e o clinică-pilot. Vindecăm anumite blocaje ale sistemului nervos cu ajutorul audiovizualului!…

— Serios?

— Da, le punem bolnavilor să asculte vocile celor apropiaţi, chiar de mai multe ori pe săptămână. Am obţinut rezultate remarcabile.

— Prin urmare, am fost înregistraţi?

— Oh! Chiar mai mult de atât! Fiecare cameră e dotată cu un sistem video complet. Vizita voastră a fost în întregime filmată. Îi vom pune banda domnului Grocholski. Poate vom obţine o cât de mică ameliorare…

— Nu vă deranjează?

— Deloc! Din contră! Dacă vă putem fi de folos cu ceva!…

13

Unele amintiri pe care mi le-ai lăsat din epoca întâlnirilor noastre sunt mai puţin plăcute de evocat şi,

cu toate astea, pentru că mi-am promis să fiu corectă, aş fi lipsită de onestitate dacă le-aş neglija în favoarea unor anecdote uniforme şi uşurele sau a momentelor armonioase.

Resentimentul, enervarea, decepţia fac în egală măsură parte din povestea noastră, şi au dat şi ele naştere, în felul lor destul de bizar, unei noi forme de complicitate…

A existat, de pildă, o zi în care mi s-a părut că te-ai plictisit de mine. Am fost neîndemânatică precum un animal prins în capcană, pe care atacurile nu au reuşit decât să îl tortureze şi mai mult. Şi, pentru a mă pedepsi pentru această nepricepere, în ziua aceea tu nu ai părut deloc îngăduitor, ba chiar m-ai părăsit clar, scurtând întâlnirea fără a-mi face măcar cinstea unei despărţiri abrupte, dar preţioase, pretextând nu ştiu ce vorbă de duh, de genul „Plec imediat, de teamă ca nu cumva să rămân prea mult…”

Atunci m-a copleşit o teribilă dublă ruşine, ruşinea de a nu te fi interesat îndeajuns, dar mai ales aceea de a fi fost în stare să suscit un alibi atât de derizoriu: „Plec imediat, de teamă ca nu cumva să rămân prea mult…”, umilinţa de a mă gândi că poate tu ţi-ai imaginat că te voi crede, umilinţa de a nu fi meritat adevărul, de a nu părea suficient de puternică pentru a-l suporta… Ruşinea şi umilinţa m-au făcut să renunţ la orice tentativă de a te reţine. De altminteri, încărcările de a-l reţine pe celălalt nu au făcut niciodată parte din joc, nu-i aşa?

Mult timp după plecarea ta, o plecare lipsită de glorie, se înţelege, am tot refuzat să cred că poate şi tu erai, dacă nu cel mai nefericit, cel puţin cel mai jenat dintre noi doi, la fel cum am refuzat să numesc şi teribila fiară care începuse să mă muşte cu numele de „durere”. Mă doream ofensată, grav ofensată, insultată în asemenea hal încât între noi toate erau puse acum sub semnul întrebării.

Şi atunci, pentru a spăla afrontul, pentru a-mi

dovedi că puteam seduce încă şi puteam fi sedusă, pentru a mă răzbuna cât mai josnic, cât mai mărunt, te-am înşelat…

Din acest punct încolo, s-ar părea că aventura nu mă interesa decât pe mine, neavând loc în acest caiet care îşi aminteşte de noi doi, împreună fiind. Totuşi… Totuşi o voi povesti ca atare, pentru că tu ai jucat şi aici un rol deloc neglijabil, începând cu acela de instigator, deşi involuntar, numai că responsabilitatea ta în povestea asta nu e mai puţin însemnată.

Trebuie pus la socoteală şi Destinul care mi l-a scos în cale în ziua aceea, a doua zi după o noapte pe care mi-am petrecut-o, jumătate din ea, blestemându-te, şi visând că te blestem, cealaltă jumătate. Aşadar, l-am întâlnit, i-am răspuns la salut cu aceleaşi gesturi de simpatie entuziastă. Dialogul nu a mers mai departe căci eram, fiecare dintre noi, la volanul unei maşini.

Întorcându-mă acasă, mi-am spus: „La drept vorbind…” Nu am adăugat nimic, m-am înţeles cât se poate de bine pe mine însămi. Cu ajutorul unui hazard mereu devotat, a fost floare la ureche să îi găsesc numărul de telefon. Apelul meu l-a găsit singur (Fii bine-venit, domnule Noroc!) şi extrem de amabil. Am fost foarte laconică: „Ia spune, aş fi deplasată dacă aş trece să te văd?”

— E o idee excelentă! a răspuns cu suficientă convingere pentru a mă face să cresc considerabil în propriii mei ochi…

La drept vorbind, de multă vreme ne dădeam reciproc târcoale. Dar… o anumită nonşalanţă, o anumită timiditate din partea lui. Şi existenţa ta… din partea mea… Aşa că…

Seara aceea era ocazia visată pentru a da peste cap atât indolenţa lui de băiat frumos şi rezervat, cât şi puterea lui despotică pe care începuseşi să o ai asupra mea. Trăiască revoluţia!

Nu mi-a luat multă vreme să mă pregătesc: nu

trebuie să fii nici prea sofisticată, nici prea împopoţonată pentru a te cocoţa pe baricade!

Asaltul meu a fost la început rezonabil. Mi-am parcat maşina sub geamul lui, de unde îmi pândea sosirea. A ieşit în întâmpinarea mea, a făcut onorurile casei, s-a arătat foarte civilizat, foarte prevenitor. M-a întrebat dacă nu vreau să mănânc, să beau şi, cum i-am refuzat toate ofertele, şi-a permis să insiste, încercând să afle exact scopul vizitei mele (aşadar, eu şi băiatul ăsta aveam în comun faptul că ne îndoiam la fel de mult).

— Chiar nimic? Nimic nu îţi face poftă?

— Ba da, tu! i-am răspuns eu rapid, ca şi cum aş fi urlat: „Moarte tiranului!”

Confirmarea pe care o căutase l-a lăsat o clipă fără suflare. A avut totuşi politeţea de a-şi ascunde descumpănirea provocată de o mărturisire atât de promptă, mimând o poftă ieşită din comun. Am fost sensibilă la aceste două omagii, adică la dorinţa lui curtenitoare de a-mi ignora brutalitatea şi, paradoxal, de a se preface că o gustă. A împins delicateţea până acolo încât m-a cuprins în braţe, şi i-am fost recunoscătoare, căci înţelegeam că după atâţia ani de aşteptare liniştită, rapiditatea cu care m-am mişcat ar fi putut să îl dea cu totul peste cap. Buzele lui erau dulci şi abile, mi se părea că revoluţia mea se va consuma fără prea multă violenţă.

Existau câteva cuvinte nebuneşti, incoerente, pentru a comenta pleaşca asta ce a căzut peste el (termenul e al lui) şi am decis o dată pentru totdeauna să iau această năuceală pe care nu izbutea să şi-o controleze drept un compliment imens.

Ne-am trezit pe un fel de banchetă destul de tare, probabil somiera lui, căci alta nu era în încăpere. Efuziunile noastre erau considerabil limitate de îngustimea şi duritatea jilţului. După o tăcere încurcată, mi-a mărturisit, de parcă ar fi recunoscut una dintre cele mai abominabile crime: „Mă gândesc la canapeaua-pat!”

Revoluţia mea trecea în mod necesar prin decizii

eroice. Am sărit în picioare. „Hai! O desfacem!”

Era vizibil consternat de lipsa de poezie a circumstanţelor. S-a apucat să desfacă patul cu un aer de resemnare dureroasă, şi probabil că i-am făcut destul de mult rău cerându-i ca pilota să fie blocată la picioare, căci îmi era cam frig…

Când am terminat de pregătit teatrul operaţiunii, pe care premeditasem desfăşurarea unuia dintre cele mai importante acte politice ale existenţei mele, m-a cuprins din nou în braţe, acordându-şi câteva clipe de răgaz pe care îl dorea romantic, înainte de a capitula în faţa contingenţelor materiale conform căror a te culca cu o fată însemna, înainte de toate, a te culca lângă ea.

Am profitat de îmbrăţişare pentru a-i strecura la ureche: „Nu tragi storurile? Sunt cam pudică”.

Uşurarea pe care am citit-o în privirile şi mai ales pe chipul lui spunea multe despre precedentele lui spaime. A consimţit foarte repede, timiditatea lui fiind un balsam pentru propria mea timiditate.

Nu am putut să mă opresc să mă gândesc, în clipa aceea, la mine şi la tine şi la prima noastră dată. În ciuda rugăminţilor mele, ai vrut să ai parte de lumină crudă pe trupul meu, iar eu am fost ofuscată de grosolănia ta de a mă fi obligat să suport una ca asta, de a mă analiza ca pe o iapă pe care ori vrei s-o cumperi, ori doar s-o montezi. Am fost de asemenea ofuscată şi de brusca mea docilitate, de pasivitatea mea, de lipsa mea de voinţă… În clipa aceea mi-am promis că nu voi mai avea de-a face cu tine şi că nimic nu se va lega între mine şi un bărbat care a ţinut ca din prima seară să îşi asigure controlul asupra pudorii şi a mândriei mele. Vezi şi tu cum ne înşelăm şi înţelegi de ce, mult mai târziu, alături de acest băiat tandru şi foarte delicat am avut sentimentul că te înlătur, că într-o secundă abolesc constrângerile unei domnii abuzive… Lipit de mine, se încingea tot mai mult, era tot mai apăsător, ca şi cum slăbiciunea mea mărturisită i-ar fi dat curaj. Ba chiar a glumit: „Mă duc

să încui, căci în scurt timp nu voi mai putea merge deloc!”, şi era adevărat, simţeam că celebrează, în felul lui, asaltul la care l-am supus.

Am început să mă dezbrac. Sub privirea lui lipsită de insistenţă, dar nu de interes, mi-a fost uşor să îmi scot pantalonul, puloverul. Mi-am ţinut câteva clipe sutienul, ca pe un stindard, iar în cele din urmă m-am alăturat armatei celor despuiaţi, hotărât lucru, cea mai frecventă insurecţie din istorie.

S-a dezbrăcat şi el, şi s-a ivit trupul lui, mai brun decât îmi imaginasem, mai curând mic şi îndesat, bine făcut, cu muşchi rotunzi, cu păr abundent de fiară zdravănă, cu ascunzişuri tandre, emoţionante prin graţia lor, punctul de inserţie a gâtului, a umerilor, a coapselor… Avea un aer de chinez, cu lentori impasibile, cu ochii aurii, cu pupilele exagerat de dilatate, sclipind în crepusculul artificial al draperiilor trase.

I-am atins părul, foarte fin, foarte suplu, dar în acelaşi timp destul de ţeapăn. I-am atins obrazul încă neted în ciuda faptului că se apropia seara, gura cărnoasă, gâtul apetisant, şi m-am gândit la tine. Durerea a fost netă, fulgerătoare, ca o înţepătură care anunţă o durere de dinţi. Mi-am spus, ca înaintea unei nevralgii dentare: „Oh! O să treacă!”

M-am lipit de el cu o impetuozitate care se dorea convingătoare, şi aveam chef să cânt „Ah, o să treacă, o să treacă!”, şi chiar să şi cred acest lucru… Dar în elanul meu sălbatic şi neîndemânatic precum toate bâlbâielile revoluţiilor din lumea asta, i-am atins unul dintre testicule. A avut o strâmbătură elocventă şi m-am gândit iar la tine, la soliditatea, la nebunia ta.

O altă durere, o altă înlănţuire. Nu-i nimic, îţi spun eu, o să treacă… Am rămas amândoi aşa preţ de câteva clipe, ascultându-ne suferinţele care se domoleau, el, neîndrăznind să ducă o mână prea materială la locul pe care i-l rănisem, iar eu, neştiind unde anume mă durea: ca o durere de dinţi pe care nu o poţi localiza…

Răscoala mea căpăta aspectul unei infirmerii de campanie. Prima victimă a baricadelor mele a fost un testicul nevinovat pe care l-am zdrobit înainte de a-l fi cunoscut cu adevărat. Eram dezolată… (Tu ai fi spus „bulversată!”… Şi iată ce bine mă reprezenta cuvântul acesta!) Alături de testicul, a căzut pe câmpul de luptă şi în numele libertăţii (al libertăţii MELE) şi bravul soldăţel pe care adineauri îl simţisem sumeţindu-se pe lângă pântecele meu… Ne aflam amândoi pe drumul cel bun…

— Totul a devenit dintr-odată atât de ciudat! a bâiguit confuz tovarăşul meu cel amabil, vizibil dezolat de langoarea care îl năpădea cu o crudă insistenţă. Şi analiza, aşa cum fac toţi bărbaţii în aceste circumstanţe aparte reprezentate de una dintre cele mai jenante pene care, oricât de vexantă va fi fiind pentru ei, diseca problema cu încăpăţânare, cu patetism, demonstrându-mi, galant, dar ambiguu, că eu eram singura responsabilă, dat fiind că îşi datora neputinţa prea violentei dorinţe pe care i-o inspiram…

În momentul acela, s-ar fi putut spune că eu manifestam unul dintre cele mai modeste apetituri faţă de el, căci pufneam lipită de el, de obrazul lui, de şoldul lui, de şoldul pe care îl acopeream de mângâieri total ineficiente.

A avut totuşi un scurt moment de speranţă nebunească, când s-a suit pe mine cu un suspin dornic. Am fost cât mai primitoare cu putinţă, dar el nu mi-a căutat decât urechea, la care a şoptit: „Simt că am să-ţi spun cât de curând că te iubesc”. La naiba cu declaraţiile! Nu din astea voiam eu… Nu eram acolo pentru a ne legăna, ci pentru a acţiona energic, cu fermitate. Or, pentru prea tandrul meu partener, aceste adverbe par a-şi fi pierdut sensul şi valoarea. Arma pe care încă ezita să o încarce ar fi fost mai mult decât suficientă pentru foamea mea regicidă, dar în momentul abordajului pe care l-am încercat cu preţul unor unduiri savante, o nouă năruire a trupelor!

Iată-mă singură pe câmpul de luptă, cu fofează intactă, dezamăgită, nesatisfăcută, singură, cu un vag regret, şi cu imaginea feroce, seducătoare, teribilă a unui husar cu ochi galbeni care nu ştie să spună „Te iubesc”, dar care ştie să ţină sabia sus şi după ce lupta s-a terminat…

Amintirea aceasta mă tulbură, şi, în timp ce camaradul meu abandonează asaltul şi se prăvăleşte descurajat alături de mine, resemnat cu capitularea, eu îmi adun toate forţele pentru a-mi înfrâna toate pornirile duioase.

Opreşte-te! Sunt aici din voinţa poporului… Cunoaştem urmarea, şi deja suntem îngrijoraţi! Şi ce dacă! Voi trece la baionetă! Eroismul meu mă uimeşte chiar şi pe mine însămi! îmi înşfac arma în derută, de pe marginea patului. Gata cu parlamentările îndelungate! Un adevărat conducător de oşti dă ordine clare şi precise. Aşa fac şi eu: „Mângâie-mă!”, şi cum micul meu pisoi plimbă pe mine o mână mai i unidă, mai ezitantă şi mai discretă chiar din cauza ici culci înfrângeri, îl ghidez cu un pumn autoritar şi teribil de indecent către câmpul de operaţiuni: îi plasez dreapta în partea de jos a pântecelui meu şi stânga pe fese.

Sunt în genunchi aproape deasupra lui şi îmi ţin strategic coapsele depărtate pentru a încuraja marile manevre. Iată ceva solid, precis, concret. Lupta de la Berezina a acolitului meu nu ar fi avut nimic de reproşat ardorii mele. Sunt Napoleon la podul Arcole, singură împotriva tuturor, împotriva ta, împotriva lui, ba chiar cu totul împotriva lui, de vreme ce aproape că îl călăresc…

Pentru numele lui Dumnezeu, ce firav poate fi! Ce mi-o fi trebuit muieruşca asta? Mă atinge cu falange circumspecte, şi reuşeşte în acest tur de forţă să evite toate zonele prin care m-ar fi putut forţa. Haide, soldat! Am să te trag de urechi, căci de măciucă se pare că nu te mai pot trage!

Ah! Am simţit atingerea uşoară a unui deget între

fese. „Intră!”

Ordinul, proferat pe un tot aproape peremptoriu, l-a speriat: Unde?

— Acolo!

— Serios? Acolo?

Vă jur că dialogul ăsta îşi merita greutatea în capote – militare, se înţelege de la sine. Mai că îmi venea să mă întreb ce naiba căuta băiatul ăsta în batalionul meu! Bun. Nu toţi pot fi trăgători de elită, asta e evident. Fie, nu e făcut nici pentru artilerie. Adio, artilerie. Îl trec în rândul patrulelor, dar iată că se încurcă şi aici. Hai, înainte marş, albăstriule! Doar n-ai să faci de planton până mâine, te cheamă datoria! Şi cum unduirile mele nu îi lasă nicio îndoială asupra demersului următor, soldăţelul meu de operetă încearcă, cu o disperată moliciune, o înspăimântată recunoaştere a locurilor.

Asediul (există termeni predestinaţi!) e de scurtă durată. Rezistenţa pe care o întâlneşte îl face să bată în retragere, precipitat. Pariaţi că ăsta e botezul focului? Probabil voi fi avut un aer surprins şi, pe alocuri, dezaprobator. Îmi explică, arătându-mi un index închircit, ca pe o rană de război: Nu pot face asta. Îmi face rău.

Nu, zău! Situaţia începe să semene cu un teatru de marionete! Am pus mâna pe un tip cu vocaţie de arlechin, altă explicaţie nu văd!

Cred că voi ceda emoţiilor… Aşadar, e greu de ţinut sus stindardul revoltei! E greu de ridicat poporul, e greu să îl motivezi, să îi insufli ardoarea şi entuziasmul necesare! Ah! În seara asta nu voi cânta Carmagnola… Oare unde eşti, dragul meu soldăţoi, stăpânul şi spadasinul meu, cuceritorul meu drag?

Simt că mă inundă nostalgia, nevralgia. Iat-o, durerea de dinţi, suferinţa din dragoste… Mi-e rău pentru că am pierdut un archebuzier genial, un grenadier neostenit, un fervent partizan al atacului, un campion al încărcării şi descărcării, un fitil, sufletul

petrecerii, cel care nu se teme de etimologii, un certăreţ, un distrugător, un fanfaron, un futangiu, un spadasin, un derbedeu, un Attila al iubirii, care m-a lăsat pustiită şi fără apărare, dar avidă de noi şi noi bătălii…

Inima şi trupul meu sunt brusc în doliu, sunt asemenea Andromacăi la curtea Epirului, solitară şi fără vlagă, văduva de neconsolat a unui războinic preaiubit, prea ardent, prea năvalnic… „Doamne, jelaniile mele îţi cer un exil…”

E rândul meu să mă prăvălesc de cealaltă parte a patului. Am reinventat războiul Troiei, războiul celor trei, când Hector e prea departe, iar Pyrrhus – ridicol. Gata cu campaniile mele, cu trofeele, cu himerele mele… A trecut ceasul de glorie, vitejii mei s-au dus…

Dintr-odată, în cameră s-a făcut frig. Cu el, a venit şi retragerea din Rusia, între doi eroi derizorii ai unei răzbunări ratate, tăcerea gheţurilor… Waterloo, Waterloo, câmpie mohorâtă…

Lovitura a eşuat lamentabil şi, cu nasul la perete, încerc să mă întăresc, agăţată cu încăpăţânare de această simfonie triumfătoare pe care o doream să izbucnească în mine. Ce insurgenţă jalnică mai eram şi eu!

În spatele meu, un suspin slab tulbură insondabila profunzime a visării mele… Mă credeam singură pe Sfânta Elena. Te-ai întors, soldăţelule? Ştii, nu îmi mai stă sufletul la cuceriri, ţie cum îţi e? Nici tu nu stai prea bine, din câte se vede. Te-am implicat într-o aventură ciudată, pe tine, atât de blând, de tandru, de delicat…

M-au copleşit remuşcările. Am impresia că am fost foarte prost-crescută, foarte necinstită. Întâlnirea asta îţi va lăsa o amintire penibilă, puţin umilitoare… Atât de puţin a lipsit pentru ca totul’s. i meargă între noi. Uite, nu era chiar aşa de complicai: vezi de uşor de cucerit sunt, de permeabilă la toate investigaţiile? Ţi-e frică de mine? De exigenţele mele? De vivacitatea mea? Cu toate astea, sunt şi dulce. Pe dinăuntru. Nici măcar nu ai venit

să vezi.

Mie îmi place să îmi vâri degetele peste tot în mine. Prin faţă, prin spate. Cum dracu' nu ai fost în stare să bagi un deget în mine? Vezi, intră lejer: trebuie să treci de poartă, să împingi puţin. E o şmecherie pe care o poţi face, o parolă pe care trebuie să o rosteşti, un fel de sesam care se cuvine onorat. Uită-te bine: intru, ies, intru, ies… Din ce în ce mai larg, din ce în ce mai uşor, din ce în ce mai moale… Dacă ai şti ce bine e… Nu există nimic mai voluptuos decât fundul, dacă ştii să îi vorbeşti. După câteva clipe, nu mai ai nimic de făcut, se descurcă singur. Priveşte-mă bine: îmi pun degetul acolo, fără dificultate, fără a forţa. Hop! E magic! A dispărut! Nostim, nu?

Pompează la greu, înăuntru… Te poţi juca foarte bine cu pereţii. Îi poţi lărgi, poţi ricoşa. Absolut delicios… Dacă împingi spre spate, îi dai frisoane. S-ar părea că fundul explodează singur, e excitant, ai chef să fii cu totul scârbos, dinamitează toate tabuurile din lume, te întorci în timpurile imemoriale în care eram cu toţii animale fără reţineri, bebeluşi fără constrângeri, bucuroşi să se uşureze nu contează unde, nu contează cum… Principiile de igienă şi de pudoare ne-au zăgăzuit fundul pentru toată viaţa lui. Interzis, respingător, mereu ascuns, mereu ruşinos… Ce pierdere!

Eu îmi bombardez fundul ca atunci când îmi sugeam degetul, cu aceeaşi juisare plină de sfidare, cu aceeaşi fericire de a regăsi un gest infantil, fericit, liber, superb…

Iar când împingi spre înainte e altă poveste… Se deşteaptă alte dorinţe, alte pofte, înţelegi? Gata cu Carmagnola, voi dansa o învârtită, îţi aduci aminte, nu, cântecul acela, când baţi la uşa vecinei? Baţi în oblonul vecinei. Vecina e acasă, vecina răspunde…

Ah, soldat, uită de Waterloo, întoarce-te la Austerlitz, mă înţep peste tot, nu pricepi? Nu auzi cum gâfâi, câtă plăcere îmi face? Am chef să mă iei, soldăţelule, am

chef de o ţeavă groasă de tun, de o canonadă teribilă, de gloanţe roşii, am chef să fiu mitraliată… Nu contează, nu contează, am să intru în luptă cu mâinile goale, ce păcat că ai drapelul în berna, soldat, ţi l-aş fi înălţat cu mare bucurie…

Magie a limbajului, miracol al cuvintelor, minune a poeziei atât de eficiente! Ceea ce mângâierile mele nu au obţinut vine acum cât se poate de firesc, în clipa în care mă aşteptam mai puţin: recrutul meu îmi saltă brusc între genunchi, ca un drăcuşor ghiduş, cu măciuca în faţă. „Serveşte-te de ea! Hai, ia-o!”

Prea târziu, iepuraş, am plecat deja!… Dar hai, vino, totuşi, am inimă bună… Trage salva unei victorii tardive, care cel puţin ne va permite să ne despărţim cu o impresie încântătoare…

Căderea Bastiliei nu s-a petrecut astăzi şi nu e pentru noi doi, dar ar fi fost păcat să părăseşti câmpul de luptă fără a trage măcar o salvă!…

La revedere, camarade, fără ranchiună. Mă voi alinia curând sub un alt drapel, mai sălbatic, mai dur, şi pe care l-am regretat imediat ce l-am trădat…

În seara aceea, trăgând uşa după mine şi spunând adio iubitului meu preţ de un sfert de minut, am ştiut că am salutat în el toţi mărunţeii, toţi obscurii, pe toţi cei cu scula mică, pe toţi cei care pot fi oricând distruşi de un căpitan vânjos, cu o lovitură a cizmei lui de husar, cu o lovitură a spadei lui temerare, pe toţi cei ascunşi în întunericul anonimei banalităţi…

Venită să celebrez puciul secolului, am plecat cu inima plină de dezgustul unui dezertor căit, care se îmbată cu speranţa de a păşi în continuare în cadenţa soldatului mult iubit…

14

Muzica e peste tot. Se rostogoleşte în valuri din plafon, alveolată, luminoasă, futuristă. Se ciocneşte de pereţii acoperiţi de un material gros, nedefinit, mochetă,

lemn, carton, un material deopotrivă scobit şi cald, care are o bună rezonanţă. Ţâşneşte din podea, ne vibrează în picioare. Suntem cu totul captivi într-o bulă continuă de muzică, cu totul posedaţi. Pernuţele de catifea pe care ne sprijinim cântă şi se cutremură, notele ne explodează în umeri, în piept, în pântece. Cu coatele sprijinite pe masă, ascultăm frecvenţele stranii care locuiesc paharele şi sticlele şi vi se caţără pe degete, vi se preling în sus, pe mâini.

E fascinant, e îmbătător să simţi muzica cu tot corpul în acelaşi timp, să nu mai fi decât un timpan imens, o tobă uriaşă întinsă la infinit şi infinit de sensibilă, şi să bubuie, să se repercuteze în tine toate undele, toate şocurile. În această experienţă, uităm că am putut trăi şi altfel decât unduindu-ne pe ritmuri nebune, altfel decât dansând.

În barul acesta în care m-ai dus acustica e o adevărată minune. Nici nu am intrat bine, că am trăit o uimitoare metamorfoză: m-am transformat în instrument. Coarde şi alămuri şi percuţie simultan. La început, am căutat cu naivitate boxele. Poate acolo, sus. Nu, în acest colţ. Nu, în spatele meu. Pe jos? Nu, peste tot. Peste tot şi nicăieri. Acordurile, arpegiile, melodiile vin pe lume printr-un pavilion gigantic şi invizibil, pe care aproape că îl port în mine. Iată, sunt însărcinată, însărcinată de muzică… Şi inventez arii până atunci necunoscute, partituri stranii, ecouri onirice, note angelice. Trompetele judecăţii de apoi şi tam-tamurile se îmbină în mine, într-un mixaj bizar şi entuziasmam.

Mă abandonez acestei creaţii în sens dublu, această creare a universului, această recreare, această paranteză în viaţa mea, acest moment prodigios, fără dată. Am impresia că renasc şi compun în acelaşi timp, redefinită de alte criterii, regândită pentru un alt mod de a exista…

Aici, totul e făcut pentru a favoriza evadarea şi exaltarea. Luminile se mişcă, se unduiesc, clipesc, orbesc fără a lumina, surprind, hipnotizează. Sunt simbolurile

unei lumi artificiale, cu astre fictive, cu tente insolite.

Sub fasciculele lor, ne pierdem identitatea, schimbându-ne culoarea veşmintelor, a epidermei, a părului şi ochilor noştri. Te privesc de minute bune, fascinată de dinţii tăi fosforescenţi şi de privirea ta aproape portocalie. Ştiam deja că erai un diavol, dar a fost nevoie de această coborâre în infern, pe o străduţă întunecată, un impas, trei trepte abrupte, o poartă bine păzită, a fost nevoie de această călătorie într-o lume de tenebre şi strigăte, de fum şi de sclipiri mov pentru a te descoperi aşa cum mi te-am imaginat întotdeauna: Satana în persoană, cu flăcări în ochi şi cu rictusul albăstriu, inuman, al acestui maxilar carnasier…

Razele se încrucişează şi se reîncrucişează pe ritmul unei muzici sălbatice, farurile se aprind, se învârt şi o jerbă de mici stropi de lumină încep să se reverse deasupra noastră, ca o ninsoare electrică.

Urmăresc din priviri, halucinată, căderea unuia dintre aceşti atomi sclipitori şi mă cuprinde ameţeala. Trebuie să mai amintesc că prin încăpere au circulat fiolele cu popper, iar noi – mai ales eu – am oficiat acest ritual… Vaporii magici au început să îşi facă efectul, mă dilatam la dimensiunile sălii, visând la un spaţiu intersideral şi la comete orbitoare, în timp ce trupul meu, mereu atent, primeşte şi difuzează armonii urlătoare, litanii apocaliptice şi geniale.

Dintr-odată, în mijlocul încăperii s-a făcut un gol mare, delimitat în forma unui cerc perfect de un fascicul luminescent.

Brusc, în mod miraculos, iviţi nu se ştie de unde, au ţâşnit pe pistă, ca propulsaţi de primul ţipăt al unui instrument ciudat care a început să se tânguie în întuneric. Erau doi negri înalţi, uluitor de frumoşi. Lumina foarte albă care îi scaldă îi nimbează într-un halo ireal. Strălucesc orbitor, cafenii, cu reflexe aurii în straiele lor de lumini opalescente, la fel de perfecţi în forţă şi supleţe. Dansează pe o melopee halucinantă şi

barbară, emisă de un aparat fără nume, sofisticat, hibrid, mai mult calculator decât pian, dar scandată şi de instrumente primitive. Alianţa aceasta de sunete milenare şi rezonanţe noi generează un climat atemporal şi fantastic.

Cei doi negri au rămas la început faţă în faţă, gemeni, absolut asemănători, de la tunsoarea lor scurtă, cu părul creţ, până la picioarele lor solide care frământau podeaua ca nişte maiuri imense. Sunt aproape goi, cu excepţia unor cârpe minuscule, roşii, care le ascundeau sexul, şi care străluceau precum o rană, mai curând stridente decât pudice, care le marchează partea de jos a abdomenului ca o însângerată şi voluptuoasă cochilie.

Sunt captivată de coregrafia lor instinctivă şi totuşi savantă, care îi face să sară, să ţâşnească din nou, să se ghemuiască şi să se ridice iar, să se mişte simultan în toate părţile. Umerii, braţele lor depărtate, fesele, şoldurile lor, coapsele lor ca de oţel scandau un ritm ameţitor şi magic, irezistibil.

Acum mimau un fel de luptă, puternică şi graţioasă, a cărei miză nu o cunoşteam. Se căutau din priviri, din mâini, din picioare, se evitau, se ciocneau, se apropiau şi se depărtau cu o expresie rătăcită şi pasionată, o mască tragică de tensiune, o grimasă care le încreţea ochii, le urca sângele în pomeţi, le întredeschidea buzele cărnoase.

Dintr-odată, unul dintre ei, învârtindu-se, îşi strecoară un deget pe sub şnurul care îi susţine acoperitoarea pe şolduri. Şnururile cedează cu o uşurinţă premeditată. Cordoanele erau aşa de încordate în clipa în care s-au rupt, că preţ de o fracţiune de secundă doi minusculi şerpi roşii au biciuit aerul, apoi a căzut totul, şi bucata de pânză, şi şnururile care o susţineau.

Dansatorul, în întregime gol, începe o serie de mişcări frenetice; şi, cum e cu spatele la noi, putem

întrezări între coapsele sale musculoase, sub fesele de statuie, o impresionantă pereche de testicule brune care se răsucesc precum limbile unui ceas smintit.

Altul, care stă în faţa noastră, cade ostentativ pradă unei hipnoze teatrale: ochii rotunjiţi şi gura întredeschisă mimează groaza. Îşi menţine privirea fixă, continuând să tremure, în partea de jos a abdomenului camaradului, la această măciucă pe care noi tot nu o vedem, dar o ghicim sălbatică şi uimitoare.

Aşteptarea durează, savant orchestrată. Nu sunt prea departe de a mă lăsa şi eu pradă fascinaţiei: o fascinaţie mai discretă, dar mai sinceră decât a actorului la pubisul căruia străluceşte în continuare floarea stacojie de un erotism aprins. Contemplu umerii sclipitori ai unui atlet de abanos, la doar câţiva centimetri de masa noastră, muşchii rotunzi care îi joacă pe spate în ritmul tam-tamurilor, fesele lui înalte, nervoase, picioarele neostenite şi testiculele lui somptuoase, impudice, insolente, atât de accesibile că îţi venea să urli, pentru că tocmai începuse să facă nişte mişcări îmbietoare şi lubrice, cu coapsele deschise, cu crupa încordată…

Pentru a amăgi ispita am inhalat pe ascuns un val de vapori din fiola acidă. Sortilegiul a acţionat rapid: această gură clandestină mi-a înfierbântat imaginaţia. Simt efectiv în căuşul palmelor cele două bule superbe care îşi continuă rotirea impresionantă. Niciodată valsatoarele nu şi-au meritat mai mult numele. Mi se părea că le ţin, că strâng masa caldă şi umedă şi că, pipăind învelişul catifelat, buburuzat ca o carne de pui, simt cele două fructe care se lungesc, tari, rotunde, zemoase, mobile sub degetele mele, înnebunitoare.

Ce mă excită negrii ăştia! Şi ăsta care nu se mai întoarce! Şi celălalt care îşi păstrează acoperitoarea peste şolduri! Nerăbdarea îmi taie răsuflarea. Aştept spectacolul măciucilor lor cu o fervoare la limita angoasei…

În contemplaţia mea, am uitat să te privesc, dar te ştiu acolo, lângă mine, atent la unduirile mele. Te caut dintr-o parte, mă sprijin de tine, de la umăr până la genunchi, îţi gust căldura şi deschiderea şi îţi pun mâna pe coapsă…

Stofa pantalonului tău se pretează excepţional la mângâierile mele, la investigaţii. Nu trebuie să te pipăi prea mult ca să descopăr sub degete ceea ce speram: o măciulie de carne, tensionată, umflată, vibrând sub atingere, fidelă şi docilă, primitoare. O necăjesc cu vârful unghiei, de la capăt până la rădăcină, apoi, excitată de ultimul salt al negrului care ne ignora în continuare, de testiculele lui înnebunite, de slipul celuilalt, plin, vizibil îngreunat de o greutate considerabilă, te masturbez pe sub masă, aşa de enervată, că nici măcar nu îmi dă prin gând să te deschei…

„Ah!” Asistenţa a scos la unison un strigăt puţin gâtuit, puţin răguşit. Plăcerea suscitată de primul foc de artificii, dar mai intimidat, mai puţin inocent: negrul s-a întors… E precedat, pe o distanţă de mulţi centimetri, de o adevărată coloană brună, lucioasă, cutremurată de o viaţă care părea a ei…

Cu abdomenul înainte şi cu mâinile împreunate sub testicule, ca pentru o ofrandă preţioasă, grea, a făcut un tur de pistă cu mici salturi spasmodice, atingând cu maliţiozitate spectatorii cu vârful acestei măciuci fenomenale, care oscila în faţa lui fără a abdica.

Iată-l în faţa noastră, aproape, aşa de aproape că îi zăresc crevasa umedă şi purpurie care îi străbate glandul şi, preţ de o secundă, îmi imaginez profunzimea, supleţea şi gustul ei pe limbă… Senzaţia este aşa de vie, că mă îngrijorează. Nu mai inhalez nimic în seara asta sau voi înnebuni de tot…

Dar brusc, baletul se transformă în dramă. Cu expresiile caricaturale ale actorilor de film mut, dansatorii interpretează acum o poveste acidă. Lupta şi sfidarea, întrerupte o clipă de spectaculoasa exhibare a

unuia dintre ei, degenerează într-un fel de urmărire spectaculoasă, căci cei doi coregrafi geniali reuşesc turul de forţă de a fugi pe loc. Iluzia e perfectă. Scena are de toate: sprijinirea elastică a tălpii de sol, elanul şi detenta piciorului opus, efortul antebraţelor care caută, pe rând, viteza şi spaţiul, saltul care îi propulsează şi totuşi se termină de fiecare dată în acelaşi loc. Fug unul în spatele celuilalt, la nesfârşit, ca şi cum viaţa lor ar depinde de asta, cu coatele pe lângă corp, cu capul plecat, iar în umbră răsunau percuţiile, însoţite şi susţinute de respiraţia şuierătoare a unui monstru muzical, a unui instrument fără nume care simulează spaima şi gâfâiala…

După groaza pe care o putem citi pe chipul celui urmărit, după sumbra determinare pe care o afişează urmăritorul, după rictusul de poftă crudă şi măciuca inexorabilă, înţelegem argumentul: dacă îl prinde, îl regulează…

Tăcerea din jurul scenei e elocventă. În sinea lui, fiecare aşteaptă, speră, se îndoieşte… încă buimacă după gura inhalată adineauri, mă prind pasionată în joc. Tremur, gâfâi şi fug alături de acest uriaş obscur şi terorizat: Salvează-te! Salvează-te! Fugi! Vine! E aici! Te prinde! Sare pe tine! Uite-l!

Distanţa care îi separă s-a redus imperceptibil, diabolic. Vânătorul aruncă o mână în faţă o dată, de două ori… Gata, îşi atinge prada! Nu, încă nu, prada se zbate, îi scapă, îşi ia literalmente zborul şi, în efortul său, îşi pierde acoperitoarea din şold, care rămâne în pumnul atacatorului.

Ah! Tabloul merită toţi banii! Africanii ăştia sunt gemeni pe de-a-ntregul, şi la nivel de penis. Acum fug din profil, în şir, dacă se poate spune aşa, şi efectul e năucitor. Sunt amândoi în erecţie, cu o sănătate, o energie, o convingere formidabile, cu o magnifică evlavie.

Admiraţia şi dorinţa îmi dau furnicături în degete,

frisoane în tot corpul. Am găsit fermoarul prohabului tău, iar tu, amabil, îmi uşurezi manevra de extragere cambrând şalele, desfăcând picioarele. Ţi-am scos vergeaua pe care un slip simpatic oricum nu o ascundea prea mult şi, tot pe sub masă, m-am cramponat de ea cu o ardoare elocventă. Alunecă docilă în mâna mea, puţin lipicioasă, iar contactul cu ea a sfârşit prin a mă da de tot peste cap. Am chef să te trag ca niciodată, să-ţi fac rău, să te frământ, simţi ce feroce s-a făcut mâna mea, ce nerăbdătoare, ce solicitantă? Îţi vreau capătul cât mai gol cu putinţă, vreau să te decalotez până la durere, până sus, să ating firele de păr, să trag învelişul pentru a întinde vergeaua, să umflu glandul, să îl torturez…

Apoi, foarte iute, îl îmbrac la loc, în întregime, închis, cusut, ermetic. Ţin prepuţul zdravăn, bine strâns, aş putea face un nod, un pachet-cadou, iar în el, un mădular dur, gata să ţâşnească, ca o banană coaptă, cu coaja care stă să plesnească…

Nu, nu va ieşi, o sugrum, ţi se trag testiculele înainte, simţi? Uite, dau drumul pielii, dar încet, foarte încet. Milimetru cu milimetru. E drăcesc. Trebuie ca melcul să iasă din cochilie cât mai încet cu putinţă, trebuie să controlez pe deplin situaţia în fiecare secundă. E ceva magic.

Puţin câte puţin, puţin câte puţin, relaxez presiunea, puţin câte puţin vergeaua împinge şi îşi croieşte drum printre degetele mele, dilatează orificiul pe care îl ţin cu fermitate, se naşte cu încetinitorul în mâna mea extaziată. Capul e pe cale de a trece, dur, rotund, alunecos, iar pielea se trage în continuare înapoi…

Sub ochii noştri, teribilul prădător sare în sfârşit asupra prăzii şi o încolţeşte. O ţine jos, ghemuită, îi apasă umerii cu cele două braţe puternice. Muzica nu mai este decât o rostogolire de bătăi de tobe îndepărtate, halucinante. Puţin câte puţin, victima abandonează lupta, epuizată, capitulează, îşi lipeşte mâinile de pământ, iar celălalt profită pentru a face o primă

recunoaştere concupiscentă a locurilor. Cu genunchii proptiţi de o parte şi de alta a învinsului, plimbă peste fundul acestuia o măciucă dementţială, se leagănă de pe un picior pe altul pentru a o dirija mai bine, încremeneşte o clipă înaintea asaltului final, cu vârful ciocanului exact între fesele partenerului care, dacă nu ar avea între coapse această vergea revoltată care zvâcnea nebuneşte, nu ar mai semnifica decât supunerea.

În mâna mea, scula ta îşi urmează înaintarea regulată. Acum strâng baza glandului care ţâşneşte din mâna mea ca un as de pică, iar contactul cu gulerul rulat care coboară în continuare mă înflăcărează la fel de mult ca reprezentaţia la care asistăm: negrul triumfător, sigur de victorie, îşi ia răgazul de a se asigura de poziţia lui. Îşi trece mâinile pe sub subţiorile victimei, o trage spre el, se lipeşte strâns de fundul care i se oferă şi, celebrându-şi invazia brutală cu un strigăt sălbatic, i-o bagă în fund până la rădăcină.

Văd scena în trei dimensiuni: în mâna dreaptă am obiectul în relief, iar acesta continuă să evolueze în legea lui. Îţi ating din nou pubisul: măciuca ta e dezgolită, incandescentă, udă din cauza acestui îndelungat striptease la care a fost supusă. Şi eu sunt tulburată să o ţin aşa, mult mai mult decât de obicei, debusolată complet de acest viol în direct, în care victima şi călăul continuă să danseze unul în altul, asalturile acestui rut fiind punctate de o melopee halucinantă.

Cu o privire scrutătoare, urmăresc cu o atenţie febrilă îndelungul du-te-vino al acestui Tamango smintit cu şolduri neobosite, măsor, în distanţa care îl separă de iubitul lui, atunci când se dă îndărăt, fără a i-o scoate totuşi din fund, mărimea vergelei cu care îl ţintuieşte. Celălalt este magnific sub tortură. Înalţă capul ca un cal care se cabrează, sub abdomen mădularul i se zbate frenetic, pe chipul lui trece expresia rătăcită a martirilor, deopotrivă agonie şi extaz.

Mă copleşeşte o poftă infernală… Aş da zece ani din viaţă ca să îmi simt fundul explodând sub atacul acestui negru etalon! Toate zvâcnesc în mine; am impresia că sunt larg deschisă din cauza intensei chemări, şi în faţă, şi pe la spate, dar mai ales în spate. Mi se pare că m-am umezit peste tot, chiar şi fundul, şi am impresia că nu sunt singura. În mâna mea frenetică, ce a început să îţi zgâlţâie scula cu violenţă, să o acopere şi să o descopere cu furie, scapi şi tu o lavă groasă, caldă şi vâscoasă, care mă înnebuneşte, iar eu îţi frământ cu conştiinciozitate măciuca, te trag de testicule, de părul pubian, de parcă aş vrea să mă lipesc de tine. Efectiv mâna mea rămâne o secundă iluzoriu lipită de abdomenul tău şi mă delectez, cu o beţie exagerată datorată fără îndoială vaporilor inhalaţi, cu contactul cleios al spermei tale care începe să se usuce…

În haloul de lumină din faţa noastră cei doi şi-o trag în continuare, cu regularitate, puternic, cu o amplitudine din ce în ce mai convingătoare. Măciuca celui regulat a devenit absolut smintită, bate, între coapsele bărbatului, o măsură regulată şi fabuloasă. Dintr-odată, când celălalt a încetat pomparea şi a încremenit, cu grumazul răsturnat şi cu ochii spre cer, iată că din ea izbucneşte un val onctuos, generos… Sunt aproape uimită să văd că această măciucă din marmură neagră juisează alb. Şi ce abundenţă! Chiar a meritat efortul de a fugi aşa, ipocritule, de a tremura aşa, pentru a te lăsa mai apoi regulat cu atâta bucurie şi pentru a juisa la nesfârşit! Frumoasă descoperire! Unchiul Tom e de fapt mătuşa!

O gelozie perfidă mă necăjeşte şi, în timp ce actorii părăsesc scena în aplauze umede (probabil nu sunt singura care şi-a încleiat mâna), rămân cu un penibil sentiment de frustrare…

Muzica şi luminile s-au schimbat… Acum e aproape întuneric şi particulele de praf în suspensie din aer scânteiază în razele mov care cad din plafon. Tensiunile se calmează într-un slow languros, iar eu ascult cum mi

se potolesc bătăile inimii pe care le-au stârnit spectacolul anterior. Dacă am dansa? Mă voi lipi de tine cu emoţia şi tulburarea mea, mă voi alinta şi îmi voi uita poate setea neostoită…

Tocmai deschideam gura pentru a te invita, când mâna ta s-a aşezat peste a mea, imperioasă, presantă: Priveşte!

Nici măcar nu ai întors capul spre mine, fixai altceva, de cealaltă parte a sălii, ceva care părea a te pasiona. Am căutat din ochi punctul pe care mi l-ai indicat cu un semn vag din bărbie şi am zărit-o imediat. E superbă. Nu puteam fi de acord mai mult decât atât în această seară exotică.

O mulatră înaltă, foarte aranjată, se unduia languros într-o rochiţă gen furou din mătase bleu. Umerii goi erau mângâiaţi de blondul artificial ale coafurii ei de vampă. Am conchis că îţi plăcea de ea. Dansa singură, vizibil satisfăcută de corpul ei, de rochia care mai mult o dezgolea decât o acoperea, de sânii ei atât de încordaţi pe sub rochie, că îi ghiceai sfârcurile dure şi obraznice, de talia ei suplă, de şoldurile rotunde, de crupa ei ispititoare…

Mai ales pântecele ei era captivant, uşor bombat, mulat cu o asemenea indecenţă de la stomac până la pubis, că îi puteai zări, prin pânza fină, gaura buricului şi emoţionanta densitate a părului pubian.

Vaporii de acid mi-au dat toată îndrăzneala din lume. „O vrei?”

Am murmurat întrebarea în gâtul tău, iar privirea ta interesată, vag neîncrezătoare, m-a recompensat deja. Lasă-mă pe mine, îţi voi aranja o partidă magnifică…

M-am strecurat printre cuplurile înlănţuite care se mişcau pe ring şi m-am fofilat pe lângă ea, dând din fese şi din umeri. Am ajuns. Lipită de ea, îi simţeam parfumul şi mişcările din şolduri. Ea nu a remarcat prezenţa mea; părea pierdută în lumea ei. I-am atins uşor cotul şi, cum nu a reacţionat, am pus mâna pe braţul ei. Aha! Totuşi!

Mă vede! Intru destul de abrupt în subiect. Îi arăt fiola cu vapori-minune pe care am păstrat-o în palmă. „Vrei?”

Ea a clătinat din cap: Nu, am ce-mi trebuie. Dar s-a oprit din dans, aşteptând continuarea. Vocea ei era gravă, caldă, dar părea mai curând răguşită decât senzuală şi mirosea puţin a alcool. Cu atât mai bine, va fi mai uşor.

— Îl vezi pe tipul de acolo?

— Cel care e aşezat?

— Da, în roşu.

— Un aranjament?

— Şi-ncă cum!

— Hai la toaletă, să mi-l prezinţi.

Ce lume aparte! Aproape că m-a dezamăgit extrema simplitate a demersului! M-am întors la tine nu foarte mândră de această victorie uşoară. Cu un gest, te-am invitat să mă urmezi, iar tu te-ai supus fără comentarii. Ai fi putut măcar s-o faci pe uimitul!

Ea era deja la subsol, examinându-se aplecată în oglindă, deasupra vasului roz al unei chiuvete de lux, cu riscul de a-i ieşi sânii magnifici din rochiţă. Ne-a zărit în oglindă, s-a întors. Frumoasă mutriţă, la drept vorbind, în mod cert revăzută şi corectată de o chirurgie aşa-zis estetică, ce regularizează şi în acelaşi timp banalizează nasuri, pleoape, maxilare…

Chipul ei era absolut perfect, absolut stereotip: ochi migdalaţi, pometi vag asiatici, nas mic, drept, gură cărnoasă, bosumflată, bărbie ovală… Am văzut de o sută de ori trăsăturile astea pe copertele magazinelor, la cinematograf şi, fireşte, în câteva cluburi de felul acestuia.

Prezentările nu vor fi dificile, doar pe tine te frecventez cu asiduitate, iar pe ea o cunosc, cu toate că nu am mai văzut-o niciodată. Poate îţi va cere bani…

O analizezi cu o anumită plăcere, căzut în capcana frumuseţii ei impersonale, şi nu sunt deloc supărată că îmi apreciezi într-atât darul. Te contemplă şi ea, fără

repulsie. Bun, examenul a durat destul, să trecem la protocolul unei întâlniri cordiale şi de bonton.

Ezit o frântură de secundă, căci brusc îmi dau seama că nu îi ştiu prenumele şi că va fi greu să salvez aparenţele în asemenea condiţii. Doar nu puteam spune: Uite, ţi-o prezint pe fata la care te-ai uitat adineauri cum dansa… Nu contează, cert e că eu căutam în adâncurile beţiei mele curajul de mă arunca în cea mai deşănţată improvizaţie cu putinţă, când ea ne-a anunţat, hotărâtă: Cu amândoi în acelaşi timp!

…Dumnezeule, la asta nu mă aşteptam, nu zic nu, şi mă gândesc că nici tu, deschis cum eşti la toate experienţele, nu vei refuza proiectul! Tăcerea noastră lipsită de reprobare o încurajează să continue. „Când şi unde?” te aud gândind cu voce tare şi mă alătur mutual aprobării tale. Cu un index priceput, ea ne răspunde, la fel de tacit, la întrebare. Ah! Ce dialog concis! E clar, nu suntem într-un film de Cocteau! Să sperăm că măcar acţiunea va compensa lipsa cuvintelor.

Unghia lăcuită cu care a împuns întunericul indica o mică încăpere primitoare, un fel de chicinetă deschisă, dar discretă, destul de întunecoasă, intimă, păzită de un fel de draperie şi mascată de ferigi stufoase. Nu avea rost să mai pierdem timpul, urma să se întâmple aici, imediat. O scurtă privire de conivenţă între noi. Drace! Şi am luat-o după ea.

În alcov, în spatele plantelor dese, zărim un dulap ale cărui umeraşe goale ne liniştesc în privinţa lipsei de animaţie a locurilor, un suport mare pentru umbrele, la fel de gol, un fel de fântână de salon, cu nişte robinete complicate. De parcă eram în holul unui hotel de lux.

Gazda noastră, care părea a cunoaşte foarte bine locurile, împinge cu o mână hotărâtă vaza care ţinea draperia. O nouă privire complice.

— Ai văzut?

— Da, un semn mai curând bun.

Draperia, acum liberă, ascunde pe trei sferturi

intrarea în vizuina care s-a întunecat din nou. Iată-ne toţi trei în penumbra înghesuită şi caldă a unui cabinet de trei metri pătraţi, la adăpost de privirile indiscrete graţie unei catifele pe post de draperie, care mirosea a praf şi a neumblat.

Atmosfera asta mă îmbată. Dar nu era momentul să mă las pradă deliciilor ambianţei: însoţitoarea noastră, care în mod evident are simţul realităţii şi fobia timpului pierdut, ne zgâlţâie, ne violentează, ne porunceşte. „Tu, îţi ordonă ea pe un ton fără replică, mă iei pe la spate!”

Şi, însoţindu-şi gesturile de cuvinte, se răsuceşte, îţi întoarce spatele, îşi ridică în grabă cu mâna stângă cel mai strâmt furou din lume şi îţi întinde fesele, mă împinge puţin cu mâna dreaptă pentru a lua un săpun aflat pe aripile de lebădă ale lavaboului, care dispare în spatele ei şi, după ce presupun că a efectuat una dintre cele mai intime oncţiuni reapare la fel de repede după ce i-a umplut orificiul cu spumă. Îl aruncă fără să se uite în chiuvetă, iar eu îl aud căzând.

Ochii mei, încă neobişnuiţi cu întunericul, mai curând au ghicit decât au văzut scena; încă îmi puneau întrebări asupra itinerarului exact al săpunului, asupra reacţiei tale, căutând în întuneric sclipirea aprinsă a pupilelor tale galbene, când ea m-a atins cu un deget autoritar: Tu mă sugi!

Şi, cu o mână pe umărul meu, m-a obligat să mă aplec, să îngenunchez în faţa ei. În toată graba asta a ei exista însă o organizare extrem de rezonabilă care nu pot spune că nu mă seducea…

S-a unduit puţin, suscitându-ţi dorinţa frecându-şi fundul de scula ta, şi presupun că, aflat în spatele ei, te-ai descheiat deja la pantalon. Eu sunt între picioarele ei, între cele două coloane superbe, regale, satinate, pe care le mângâi cu adevărate furnicături de plăcere în degete. Cu dosul palmelor urc spre interiorul coapselor ei, pe care le desface pentru a ne primi mai bine pe amândoi, şi ajung la fofează încă acoperită de partea de jos a rochiei.

Îi ridic mătasea pe abdomen, gata să îi descopăr tufa de păr prin care mă pregătesc să scormonesc cu gura plină. Dar cu uimire, descopăr sub degete un material textil destul de tare. Ce-i asta? Doar i-am zărit fesele când s-a întors spre tine, şi mi s-a părut că erau goale. O acoperitoare? Aşa pare, acum încep să observ, efectiv, în întuneric, un triunghi alb pe pubisul umflat. Dar ce textură ciudată! Puţin cerată, ca un fel de gumă! Oricum, nimic mătăsos. Să fie oare o sculă din cauciuc? Caut elasticul acestui chilot bizar, dar ea scapă de el, îşi îndepărtează puţin bazinul de mine, în acelaşi timp ţi se oferă ţie şi, aplecată, cu picioarele îndepărtate, mă ţine cu o mână de cap, o mână care înseamnă „Aşteaptă!”, departe de ceea ce se petrece acolo, în faţa mea. Cu bărbia înfundată în umăr, coordonează invazia care se petrece în spatele ei: Haide! Treci! Intră dintr-o lovitură, zdravăn şi adânc, vreau să îţi simt ouăle!

E genul de ordin pe care nu trebuie să îl repete de două ori. Îţi percep abordajul de corsar sălbatic. Aproape că s-a rupt în două, înţepată dincolo de speranţele ei, aproape frântă. Luptă sălbatică corp la corp! Furtună la orizont! Ah! Frumoaso, nu ştiai cu ce pirat ai de-a face, nu? Are o lovitură eficientă şi precisă, îţi vei da curând seama!…

O clipă, mă simt tentată să mă ridic şi să o sprijin să suporte şocul, căci acostarea a dezechilibrat-o pe moment, iar tu o zgudui acum cu o spadă atât de puternică, încât se va prăvăli peste mine în mod sigur! Dar de fapt, fata pare obişnuită cu genul ăsta de confruntare şi, odată trecut şocul primei lovituri, şi-a întărit poziţia, s-a înfipt solid în tocuri şi s-a înclinat cât mai mult, pentru a profita de toată floreta cu care o străpungi în ritm rapid…

Ei, şi slipul acela? Mă întorc la căutările mele, din ce în ce mai perplexă. Nu tu cordon, nu tu elastic, nu tu şnur… Mâinile mele încep să se enerveze în aceste căutări sterile. La naiba, chestia asta se ţine singură! Dar

când cu un singur gest brutal ea şi-l smulge singură, înţeleg pe dată! Crac! Un plasture enorm cauciucat pentru a ascunde, pariez că nu veţi ghici ce! O nenorocită de sulă care se prăvăleşte cu viteza luminii sub ochii mei neîncrezători…

— Ţine! Asta e pentru tine! precizează ea (precizează el), înşfăcându-mă de plete şi trăgându-mă spre obiectul năucelii mele. Pe moment, m-am îndoit o fracţiune de secundă de propria mea luciditate. Poate am inhalat prea mult? Folosindu-mi mâinile pe post de spioni, cu toate simţurile în alertă, scrutez, adulmec, palpez, gust chestia cu pricina. Nicio îndoială, e o măciucă, una adevărată, cu o pereche de ouţe lipsite de păr, asemenea pubisului (plasturele obligă!), dar în bună stare de funcţionare, care îmi joacă printre degete, se întăresc, se rotunjesc… Şi vergeaua funcţionează, are mişcări de du-te-vino, alunecă, se umezeşte…

O poveste de nebuni care îmi taie răsuflarea, şi poate că e mai bine, pentru că această creatură onirică, felliniană, cu sânii ca nişte pepeni, cu un fund de zeiţă, tocmai îmi înfundă-n gât scula ei enormă, fără a-mi lăsa timp să inspir în mod adecvat acestui tip de exerciţiu. Ce destin tragic, am s-o sfârşesc sufocată de măciuca nemiloasă a acestui travestit pe care tu îl pompezi de mama focului, iar tu vei fi indirect responsabil de moartea mea, pentru că de fiecare dată când te înfigi în fundul lui, vergeaua lui îmi gâdilă glota, obturându-mi traheea şi smulgându-mi un lătrat convulsiv şi surd, care precede un val de greaţă. Nu mă auzi?

Opriţi-vă! Opriţi-vă! Ajutor, am să mor sau, în cel mai bun caz, am să vomit aici, pe jos, printre ferigi!

Urâtă treabă…

Încerc să rezist, încerc să frânez entuziasmul care îl propulsează până în fundul gâtului meu, dar ea mă ţintuieşte cu un pumn de fier, violentă, sacadată, ceea ce spune mult despre senzaţiile pe care i le oferim, eu – cel puţin – în mod involuntar! Tu o pompezi în continuare,

aproape că te aud gâfâind, ca un tăietor de lemne care ridică toporul sau mai curând coada, şi percep undele şocurilor tale prin intermediul freamătului şi unduirilor ei. Ah! E prea mult! Căpcăuna asta o să mă lase fără vlagă, gata, e destul, pe toţi dracii! Şi cu palmele hotărâte, placate pe pubisul ei, cu degetele mari orientate în jos pentru a-i controla bijuteriile de familie, o împing şi o menţin la o distanţă rezonabilă, iau în sfârşit o gură de aer şi îmi umplu plămânii, şi îmi recapăt suflul cu uşurarea celui care a scăpat de înec. E pentru prima dată în viaţa mea când o sculă mi-a tăiat la propriu răsuflarea!…

Revolta aceasta nu e pe gustul androginului meu, care încearcă să forţeze din bazin barajul buzelor mele şi mă trage cu frenezie de plete. Dacă mai continuă aşa, am să-l muşc de sculă. Şi cum agitaţia lui e departe de a se potoli, ba chiar pare a se transforma în furie, mă prefac, cu o anumită repulsie, că strâng incisivii în jurul glandului cu care mă asaltează din ce în ce mai brutal. Ameninţarea mea nu obţine efectul scontat: smintitul începe să scrâşnească din dinţi şi să mormăie cu accente care frizează demenţa: Da, da, muşcă-mă! Umfl-o! Hai! Muşcă! mai tare!

Pe cuvânt, ăsta e nebun! Un sărit de pe fix! Doar n-am să-i retez eu socoteala! Există clinici pentru asta! Dacă vrei să-ţi tragi o fofează, dragule, du-te la Casablanca, nu conta pe mine!

Tot în genunchi, cu maxilarele crispate, cu braţele încordate pentru a limita incursiunea, cu pletele torturate, mă rog fierbinte să juisezi cât mai repede şi să plecăm cât mai departe de acest hermafrodit isteric care se zvârcoleşte acum de parcă ar fi ars de viu pe rug. Numai că asta însemna că nu te cunosc îndeajuns! Dacă te-ai abandona prea repede plăcerii, ai avea impresia că ai dat chix, că nu ştii să profiţi de o aventură. Mai întâi, vrei să o copleşeşti, să o surprinzi cu o măciucă robustă, neostenită, vrei ca ea să geamă, să se predea, să te

implore, să exclame, să se extazieze, vrei să gâfâie, să ţipe, să roşească şi să danseze înţepată de vergeaua ta magică. Dacă ai şti, dacă ai şti… Căci, evident, nu ai habar de nimic. Ai rămas în spatele ei, respirându-i în plete, năucit de unduirile ei, străduindu-te să o pompezi, iar eu nu văd din tine decât mâinile pe sânii ei, care au ţâşnit din strânsoarea rochiei şi s-au eliberat, şi pe care acum îi frământi, îi zdrobeşti, îi apeşi cu o voluptate de condamnat.

Ah! Dragul meu, ai în braţe un foc de artificii, iar tu habar nu ai. Hormoni şi silicon, vrăjitorie a timpurilor moderne, alchimie încă bâiguită şi deja teribilă a unui secol care mărşăluieşte spre ambiguitate…

Dacă ai şti că în partea de jos a pântecelui pe care îl pompezi atârnă o mătărânga asemănătoare cu a ta, că această creatură pe care o muşti de ceafă, căreia îi frământi sânii, căreia i-o tragi pe la spate cu măiestrie intră în erecţie sub dinţii mei, sub limba mea, sub amigdalele mele, mă trage de păr pentru a-i ciopli cea mai ciufulită pană din istorie. La un moment dat, îşi scoate labele din părul meu şi îmi ghidează mâinile spre testiculele sale umflate şi fremătătoare pentru a le aplatiza, cerându-mi, prin gest şi prin cuvânt, o mângâiere arzătoare, pasionantă, al cărui impuls însă îmi lipseşte.

— Zdrobeşte-mă! repetă ea rătăcită, pierdută, iar tu în continuare nu ştii, dragul meu, că acest nebun, această nebună vrea să îi fac terci ouăle cu un sadism care îmi lipseşte. Ah! Mă simt atât de mică, de neînsemnată, de pacifistă! Tipul ăsta îmi face milă prin neîncetata lui căutare a suferinţei. Oare de fiecare dată trebuie să îşi regizeze un simulacru de castrare pentru a reuşi să juiseze? Eu, care odinioară mi-am dorit atât de mult să am o sculă pentru a te silui, pentru a-mi asigura stăpânirea şi puterea asupra ta, pentru a-ţi vizita măruntaiele calde şi strâmte, pentru a te simţi temându-te de mine mai întâi, apoi privindu-mă neîncrezător, iar

după aceea primindu-mă puţin câte puţin, făcându-mi loc, pompându-mă…

Ah! Tristă viaţă! Tristă trebuie să mai fie viaţa celui care se neagă pe sine, se refuză, tristă viaţa acestui mădular sufocat sub un plasture, înghemuit, pansat ca o rană, considerat o boală ruşinoasă, era să spun „bandajat”! Mădular trist, suicidar, care se agaţă de dinţii mei, cere ghilotina unei muşcături expeditive şi răzbunătoare…

Nu am inima să te muşc, biet travestit copleşit de o nedorită virilitate, paradoxală, de nestăvilit, nu am inima să te ascult, să îţi zdrobesc testiculele, să te masacrez, să umilesc şi mai mult ceea ce tu oricum ascunzi şi reprimi…

Şi totuşi, ce puteai face tu cu compasiunea mea, monstru mândru şi nemilos, soră a mea doar pe jumătate, numai pe jumătate, deşi cu mult mai frumoasă, dar şi mult mai fragilă?… Mâinile mele ezitau în continuare la marginea tandreţii, gura mea la fel, iar ea a uitat dintr-odată să mă mai forţeze, abandonându-se uneia dintre cele mai spectaculoase cavalcade. Trupul i se zgâlţâie, se clatină, tresaltă, în întregime cuprins de fierbinţeală, dar tot nu juisează…

Iar tu, masculule, cel adevărat, vei mai ţine multă vreme cadenţa asta fulgurantă? îmi fac griji pentru voi doi, pentru tine mai ales, care rişti în orice moment să dai peste cap ordinea fragilă, să încerci altceva, o altă abordare, în altă poziţie. Îţi cunosc propensiunea către varietate şi ardoarea îndrăzneaţă de care faci uz pentru a trece dincolo de limitele voluptăţii. Păzeşte-te, aşadar, de şoc! Reacţia ta mă înspăimântă dinainte. La fel m-a înspăimântat şi Carmen Jones când, cu o mână sub bărbia mea, a încercat să mă ridice, poruncindu-mi: Hai. Întoarce-te! Groaza m-a copleşit cu totul. Nu, în niciun caz asta! Doar n-o să înşirăm în şir indian, nu? Nu vreau, nu vreau ca tu să îţi dai seama de adevăr, nu vreau să te vezi regulând un travestit, mă simt responsabilă de

toate, de surpriza pe care nu ţi-o vei putea ascunde, de scandalul pe care l-ai putea face, de ura din privirile lui, ale ei… Ce-aş putea spune? Ce-aş putea face?

Sunt panicată. Şi, e drept, nefututã, dar nu de asta îmi pasă acum. Fierbinţeala mi-a trecut de o bună bucată de vreme deja. Sunt prinsă în capcana absurdă a prea marii şi prea iluzorii noastre libertăţi. E un coşmar. Continui să dai din buci în spatele ei, conştiincios, inocent… Dar pentru cât timp? Lupt cu tot trupul meu îngenuncheat, de parcă i-aş cere o ciudată iertare. Iertare, nu mai fac, nu ştiam… împing cu o mână disperată pumnul lui de pe bărbia mea. „Ridică-te! Întoarce-te!” Cealaltă mână a mea mi s-a strecurat în buzunar. Fiola e acolo, micul meu cilindru purtător de speranţă… Doamne, mulţumescu-ţi! O adulmecare rapidă şi îmi voi regăsi liniştea…

Mireasma explodează în mine, îmi scaldă creierul cu un efluviu binefăcător. Simt că mă destind şi mă extind peste tot în acelaşi timp, inima, fundul, ideile, da, mai ales ideile. Totul devine simplu, simplu şi bun. Aşteaptă, travestitule, mă ocup eu de măciuca ta. Pe bune, ai să vezi! Preţ de un minut, ai să uiţi cu totul de necazul tău de a fi bărbat, pe jumătate, fără îndoială, dar deja prea mult! Vei mulţumi cerului care ţi-a dat ouţe şi, poate o frântură de secundă, vei regreta că eşti nevoit să le oropseşti, aşa cum îşi torturau chinezoaicele picioarele în veacurile trecute. Uită de plasture, travestitule, bandajele sunt bune pentru mumii… Vezi, nu eşti încă uscat… Din contră, eşti zemos, plin de sevă. Să ascunzi o asemenea vergea e o crimă! Uite-o cum germinează când o ling, cum se umflă. Vino în gura mea, da, până la fund, de data asta controlez bine situaţia. Aha! Climatul tropical îşi convine? Cald şi umed… Pun la cale un mic muson, eu singură, pentru tine… îşi sug scula cu o abundenţă pe care nu mi-o cunoşteam. Niciodată nu am avut atâta salivă. Mă transform într-o mlaştină, iar tu aluneci pe limba mea ca o luntre lungă, un buştean

parfumat, acum bine primit.

Ei, fetiţo, te-ai calmat brusc? Te concentrezi asupra senzaţiilor tale? Nu-i aşa că sug bine? Aşteaptă, aşteaptă, încă nu s-a terminat! Mica fiolă mi-a dat inspiraţia asta, răbdarea şi o infinită putere. Am să-ţi umezesc ouăle, am să ţi le fac lipicioase, vâscoase, am să te umezesc peste tot, până în străfundul sufletului, am să te sug cu gura plină, cu obrajii plini, ca pe o bomboană fondantă uriaşă, aici, acolo, dincolo, peste tot, ascultă-mă bine…

Freacă-ţi bine vârful între buzele mele, distrează-te cu zgomotul micului dop umed care părăseşte sticla, freacă mai departe, mijlocul mădularului tău de vârful dinţilor mei, mai din scurt, fanta sculei tale pe vârful limbii melé, mai lung, bagă-mi în gură toată vergeaua, iar pielea testiculelor imediat sub gură… Te simţi umflându-te? Ah, bătrâne, ce noroc să fii bărbat! Ce şansă să ai aşa ceva în slip şi să te laşi stors! Eşti făcut pentru a fi supt, pompat, aspirat, băut, lins, mestecat… Scula ta singură e un adevărat banchet! Te-ai gândit vreodată că ai un adevărat supermarket alimentar pe sub rochiţă?

La legume şi fructe, tot ceea ce se căleşte, se asezonează, se taie pe lung, se înmoaie: praz cu sos vinegretă, sparanghel cu sos de smântână… Hei, surioarelor, în seara asta avem morcovi! Tari! Şi la băcănie ne năpustim asupra mărfii. E o orgie cu castraveciori… Îţi înfulec caltaboşul, îţi halesc cârnăciorul cu ceapă, îţi înghit salamul, în timp ce tu îţi lustruieşti din nou rozeta. Iisuse! Ce picnic! La care, de altminteri, tu deţii ambele roluri: eşti şi tata care înţeapă, şi mama care se lasă înţepată!

Şi refluxul? Ştii că mie îmi plac tipării, păstrăvii zvârcolindu-se, peştii-sabie? Cu o lovitură de înotătoare, iată-te din nou în străfundurile palatului meu, încălzindu-mi bărbia cu prunele tale arzătoare. La desert, deja? Aşteaptă, lasă-mă pe mine să organizez totul, sunt o

gurmandă rafinată: lasă-mă să îmi îndulcesc cafeaua cu o linguriţă lungă, pentru zahăr, lasă-mă să îţi umezesc biscuitul, să înmoi pâinea ta în lapte…

La naiba cu caloriile! îmi ofer un festin după toate regulile artei! E momentul euforic în care convivii ghiftuiţi trec la farse belgiene. Pentru mine, va fi o farsă cu tabac, de aceeaşi naţionalitate, evident, am să îţi fumez ţigara, rulată în mătase, melc ascuns în cochilia lui, da, poponarule, chiar voi înghiţi fumul ca o specialistă, fără a tuşi… Dacă vrei, îmi poţi servi acum lichiorurile…

Cu o mână lacomă şi îndrăgostită, îi mângâi testiculele ca şi cum le-aş zgâlţâi, înainte şi înapoi, la marginea unei frumoase sticle cu alcool promiţător de umflată. Partea suprarealistă a situaţiei e că, mişcându-mi degetele mai departe, dau de o altă pereche de coaie, a ta, dragul meu, care continuă să se zdrobească ritmic de fesele ei obraznice, să se dezlipească, revenind şi lipindu-se din nou, iar şi iar…

Patru surori din aceeaşi lovitură, mişto familie! În mâna stângă am cele patru fete ale doctorului Darche, iar cu dreapta strâng rădăcina lui Popaul, cu care această Virginie care nu are nimic virginal îmi obturează glandele salivare. Dacă sula asta ar fi fost o rindea, nu aş fi dat prea multe şanse limbii mele…

Numărul pe care i-l voi face îşi va merita curând renumele… Articulaţiile maxilarelor mele sunt în agonie, bărbia îmi cade brusc, iar eu o sug în continuare. Ia ziceţi, băieţi, când aveţi de gând să vă uscaţi? Niciun strop, nimic?

Dacă aş mai putea inspira puţin acid… Dar în starea actuală a lucrurilor pe care le rumegam cu o nerăbdare de înţeles, nu trebuia să mă gândesc la asta.

Nu se poate, travestitul ăsta are o dificultate majoră de a juisa! Bun, ultima linie dreaptă, te avertizez, apelez la argumentele forte, la figura patru. De data asta, trec la o felaţie diabolică, gura mea e închisă ermetic în jurul

mădularului recalcitrant, limba şi palatul meu sunt ca nişte ventuze, buzele mele ca nişte trompe… Am să-ţi aspir cu forţă sămânţa, pişoarca, scula ta cea uscată, am să ţi-o smulg din ţâţâni, am să te sondez, să te operez, am să te însângerez până ai să te albeşti, ai să explodezi odată, pentru Dumnezeu!

Măciuca ta şi-a dublat volumul, ţi-o pompez de mă asfixiez; niciodată pontiful nu a fost slăvit cu atâta credinţă, cu atâta religiozitate… Haideţi, coiţelor, e momentul evaluării! Ce liturghie! Asta e felaţia secolului, pompierul piroman, îţi dau foc şi lansez extinctorul în acelaşi timp…

Ah! Ce bine e să extragi măduva moale! încă mai trebuie să vină! Din osul ăsta pe care îl rod de peste un sfert de oră nu curge încă decât un firicel de bulion limpede care se amestecă aşa de bine cu saliva mea, că nu mai ştiu dacă el juisează sau mie îmi curg balele.

Promit, promit! Asta e ultimul dintre mohicanii mei, nu voi mai lua niciodată niciun scalp, nu voi mai fuma decât pipa păcii! Dar ce energie risipesc: aspir de-mi pocnesc obrajii, mi se umflă gâtul! Eu sunt broasca, dar boul, ia spune, frumuşico, cine-i? Sper că ai totuşi ceva în ouţe, pentru că sterilitatea eforturilor mele reuşeşte să mă aducă la disperare…

Nu, nu se poate, există o totuşi o justiţie, o morală; la şcoală am învăţat că perseverenţa e întotdeauna răsplătită! Iată că-i vine, corciturii, hoţomanei, în galop, cu ţipete, se zvârcoleşte şi cântă în furtună. Răsturnându-mi ceafa înţepenită, îţi zăresc mâinile înfipte în sânii ei, mâinile ei deasupra alor tale, zgâriindu-te cu furie, îi zăresc pântecele neted şi întunecat care se contorsionează sub valul de plăcere şi în sfârşit primesc valul bucuriei ei, al unui gâtlej neîncrezător inundat de trei spasme fructuoase, însoţite de plângerile sincopate, muzicale, lirice aproape… Cântă, Amanda Lear de veceu, suflet în delir, divă de vestiar, castrat tragic! Pentru un rebut de sculă, ţinută la

secret sub adăpostul unui plasture, a ta mă inundă cu un preaplin de iaurt cât se poate de nutritiv, ceea ce îmi aduce aminte că în meniul meu de adineauri uitasem de brânzeturi.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că şi tu, la rândul tău, din spatele ei… Dar nu am răgazul să mă îngrozesc prea multă vreme. Uitasem că, în afară de juisare, această Marilyn cu pendul le făcea pe toate foarte repede. Dintr-o aceeaşi mişcare s-a dezlipit de gura mea şi de tine, şi-a tras rochia în jos, şi-a înşfăcat geanta aruncată la întâmplare înainte de luptă, şi-a luat de pe jos biata rămăşiţă a plasturelui ei acum inutilizabil şi a dispărut aproape instantaneu cu o piruetă şi un „Salut! La bună vedere!”, care ne-a lăsat încremeniţi, unul în faţa celuilalt, năuciţi de acest turbion, de această dispariţie, de golul brusc pe care l-a lăsat între noi. În ascunzătoare, lenta noastră întoarcere la realitate e punctată de murmurul unui firicel de apă care ţâşneşte…

Aproape că nici nu îndrăznesc să te privesc. Ce ai văzut de fapt? Ce-ai apucat să observi din insolita ta iubită, ce ai ghicit din graba cu care ţi-a întors spatele, din graba ei de a ne părăsi? Nu ai simţit, sub propriile tale testicule, o atingere îndoielnică şi asemănătoare, nu ai presimţit în juisarea care a făcut-o să se cabreze una asemănătoare cu a ta, victoria unei ţâşniri îndelung dorite, triumful unui bărbat care ejaculează în sfârşit, se naşte şi moare în acelaşi timp?

Nu ştiu dacă ai juisat şi tu, nu am curajul să te întreb. Mădularul tău e încă gol, ieşit din hainele în neorânduială, şi e încă erect. Dar asta nu e o dovadă, căci îl ştiu mai independent decât media onestă şi nu o dată l-am văzut sfidând toate statisticile şi luând-o de la capăt după un prim număr, fără a se resimţi nici măcar puţin…

Acum, însă, trebuie să recunoaştem că aventura te-a obosit, pari puţin năucit, puţin încetinit. Mă întreb care sunt impresiile tale. Îţi aştept verdictul. În fine, cu un

suspin (regret? osteneală? resemnarea de a vedea cum se termină cele mai frumoase momente?), îmi zâmbeşti rostind: A fost bună, nu?

Chiar aşa, dragul meu, cu adevărat bună. Nu ai prea des parte de fiinţe din astea! Dar contează pe mine pentru a nu dezonora, cu o confidenţă veselă şi vag răutăcioasă, amintirea pe care i-o vei păstra acestei fete frumoase care ţi-a întins fesele… Eraţi frumoşi amândoi, iar eu voi rămâne în umbră, umilă şi diligentă, să beau în buza nefericirii, să consolez cu gura şi cu mâinile mele această metisă emoţionantă şi splendidă, pe care un destin ironic a făcut-o să ezite între două culori, între două rase, între două sexe, această sirenă ameţită de coada ei, această prizonieră a unei singure şi tragice gratii, această sculptură de la prora unei nave în derivă legată crud la mal de o funie inoportună…

Lasă-te legănat, iubitul meu, de orgoliul de a fi posedat o creatură de vis, o vampă, un star, un cal nărăvaş, şi lasă-mi mie, fără să ştii, durerea de a fi făcut aşa de puţin, de a fi putut atât de puţine, de a fi străpuns, sub un amărât de pansament, un abces halucinant, şi de a-mi fi obligat gura să extragă din rană otrava, aşa cum sugi veninul după o muşcătură de şarpe…

Hai afară, iubirea mea, bărbatul meu, draga mea jumătate, vino să respirăm noaptea, fericirea de a fi doi, atât de diferiţi, atât de dotaţi unul pentru celălalt. Vino şi fă-mă să-mi iubesc feminitatea, virilitatea ta, uşurinţa cu care se pot ele întâlni, copleşi reciproc. Pune mâna acolo, între coapsele mele, unde e cald, scobit, despicat, umed, vibrant, găurit…

Ştii că există bărbaţi care plâng în întuneric pentru că nu văd gaura asta, năsturelul ăsta, fanta asta?

…Spune! Ai păstrat ceva şi pentru mine? Spun? Nu mă iei aici, în stradă, lipită de zid? Da, chiar acolo, în pisicuţa mea… Cred că m-am născut cu gaura asta, cu prăpastia asta doar pentru a te putea cunoaşte pe tine,

pentru a ţi-o putea oferi într-o bună zi şi pentru a mă simţi pustiită când tu nu mă pătrunzi… Ce delicios eşti în seara asta şi cum mă mai faci să juisez! Dacă ţi-aş spune că tu m-ai învăţat să îmi cunosc corpul şi plăcerea de a mă juca astfel cu el, m-ai crede?

Dacă ţi-aş spune că nu am fost niciodată mai fericită că sunt o femeie caldă, deschisă, parfumată, uşoară, m-ai crede?

Dacă ţi-aş mai spune că…

Epilog

Ar fi lipsit de onestitate din partea mea dacă aş nega că în povestea noastră au existat episoade mult, mult mai indecente. Regulatul de la cinematograf, partida în trei sau anecdota cu ginecologul sado-maso nu sunt decât imitaţii palide a ceea ce uneori şi aproape involuntar am trăit… Spun „aproape involuntar” căci este evident că, pentru a te deda la asemenea enormităţi, nu poţi fi, cum se spune, „în toate minţile”.

Li se întâmplă tuturor să scape frânele şi să lase să se exprime fiara din ei, să o lase să se exprime cu vorbe crude şi gesturi murdare. Să devină un sex imens, un fund uriaş, fierbinte şi dezlănţuit, iată ceva cât se poate de banal şi scuzabil. Dar să amesteci aici – abia îndrăznesc să rostesc cuvântul, dar adevărul obligă, mă va ierta cine va putea! – să amesteci inima în acest gen de afaceri dezvăluie, veţi fi de acord, sper, o îndrăzneală blestemată şi o obscenitate la limita suportabilului.

Cu toate acestea, şi asta o pot jura, noi eram absolut protejaţi, râdeam evocând o asemenea eventualitate pe care o consideram în mod riguros imposibilă. Am stabilit „E interzis să iubeşti!” ca şi cum am fi spus „E interzis să mergi pe lună!”. Numai că tot căutând al nouălea cer, tot plutind pe rând prin aer, a trebuit să aselenizăm de câteva ori, fără măcar să ne gândim, să ne dăm seama…

Despre astfel de momente îţi voi vorbi astăzi, chiar

cu riscul de a-ţi tortura pudoarea, de a-ţi viola memoria care probabil că le-a pus la păstrare în dulap, ca tot atâtea scandaluri care trebuie înăbuşite. Crede-mă, şi mie îmi vine să urlu de durere, cu atât mai mult cu cât vina mea e cea mai mare. Mea culpa. Trec la mărturisiri. Ar fi bine să ne amintim că greşeala mărturisită…

Au fost semne prevestitoare care ar fi trebuit să ne pună în gardă. Îmi amintesc că într-o zi anume, după o partidă de călărie dintre cele mai frenetice – m-ai pompat îndelung şi ai avut pretenţia să juisez de un respectabil număr de ori, iar eu am considerat că nu e cazul să te contrazic –, ne-am reluat răsuflarea, ne-am lungit unul lângă altul cum ne-a venit la îndemână şi ne-am abandonat plăcerii nevinovate a micilor confidenţe lipsite de importanţă şi tachinăriilor complice.

Dintr-odată, după o strâmbătură a mea sau o interjecţie care mi-a scăpat şi care ţi se va fi părut nostimă, ai avut o mişcare plină de elan spre mine, foarte spontană, foarte vie, foarte inedită, m-ai cuprins în braţe cu acest comentariu aparent anodin: Ah! Ce mult te iubesc! M-am ghemuit lângă tine pentru a-mi ascunde tulburarea. Ceea ce tocmai îmi spuseseşi mi s-a părut dintr-odată foarte grav.

M-am luptat: mi-am ţinut predici. Mi-am demonstrat că nu eram decât o mizerabilă vicioasă care croia scenarii în gând şi vedea răul acolo unde nu era şi că exclamaţia ta, limpede şi fără gânduri ascunse, rezulta în mod cert dintr-o tandreţe postcoitală dintre cele mai fireşti.

Ceea ce nu o împiedica să semene mult cu ceea ce numim îndeobşte „strigătul inimii”…

În ceea ce mă priveşte, e drept că aveam de ceva vreme impresia că voi ceda. Nu eram întotdeauna o amantă onestă şi nu de puţine ori preocupările mele se depărtau de calea cea dreaptă pe care nu ar fi trebuit să o părăsească: cea trasată de mădularul tău, atunci când mă penetra, erect…

Am început să visez la tine, dar poate fi cineva vinovat de visele sale? Partea cea mai teribilă e că visele mele nu erau în mod necesar erotice. Mi-e ruşine să mărturisesc, dar mi se întâmpla din ce în ce mai des să mă gândesc la tine fără a mă excita, fără măcar a simţi acea fierbinţeală, acel frison onest pe care evocarea unui iubit se cuvine să îl suscite în chiloţeii amantei. Exista ceva în mine, altceva decât sexul, care se emoţiona, ceva ce nu prea ştiam unde să plasez, dar care, incontestabil, mi se părea dubios. Am păstrat pentru mine cât mai mult cu putinţă această abominabilă îndoială şi apoi, într-o bună zi, când aveam o gripă puternică, la adăpostul unei febre care ar fi putut scuza totul, agăţată de tine, am început să îţi dezvălui înspăimântătorul adevăr: decăzusem cumplit, căci în mod viclean, insidios, începusem să te iubesc…

Ai fost perfect în privinţa tactului şi a indulgenţei. Te-ai prefăcut a nu băga în seamă această mizerie în voia căreia m-am lăsat. Cu un zâmbet blând în colţul gurii, cu gesturi liniştitoare şi puţine cuvinte, m-ai mângâiat pentru a-mi închide gura. S-a terminat, a dispărut, a zburat mica mizerie a unei mărturisiri pe care aş fi putut-o regreta. Spălată cu un sărut, negată printr-o expresie dubitativă, mica mizerie s-a topit la soarele candorii tale care, se înţelege, prefera să îmi asculte delirurile imunde din momentele fierbinţi decât cuvintele bolnave de iubire…

Întărită de exemplul tău şi de un tratament dintre cele mai aspre, m-am repus repede pe picioare. „Ştii, deliram din cauza febrei…” Sigur că ştiai… Ştiai din instinct, ştiai din experienţă, ştiai „pe de rost”…

După această cădere trecătoare, mi-am promis: Niciodată nu voi mai mânji o atât de frumoasă poveste de regulat cu trivialitatea sentimentelor mele impure, şi m-am străduit să uit că exista în sinea mea un loc ciudat, nici gaură, nici fir de păr, nici epidermă, care te aştepta în continuare cu aviditate, căci pe toate celelalte ai

apucat să le mângâi, să le copleşeşti, să le lingi…

Orice ar fi, mi-am recucerit nevinovăţia prin procedee pascaliene. „Pentru a crede în Dumnezeu, spunea filosoful, îngenuncheaţi şi rugaţi-vă, restul va veni de la sine”. Aşa că am început o reeducare cât se poate de conştiincioasă. Mi-am interzis să mă gândesc la tine şi altfel decât la un amant. Asta implica o serie de exerciţii spirituale şi fizice: mă educam să nu îţi evoc sufletul decât ca suport pentru fanteziile sexuale, din vocea ta să nu îmi amintesc decât cele mai răguşite intonaţii, cele mai tulburătoare, iar din ochii tăi – numai lucirile lubrice care îi îngălbeneau. În orice caz, era mult mai bine să îmi amintesc de corpul, nicidecum de sufletul tău, de mâinile, şi nu de vocea ta, de mădularul – mai curând decât de ochii tăi…

În plus, aceste fantasme trebuiau să însoţească, de câte ori era cu putinţă, sacrificii serioase aduse celui mai convins onanism. Aşadar, de multe ori m-am mângâiat gândindu-mă la tine, într-un scop eminamente terapeutic. Ba chiar mă întrebam dacă nu cumva am dobândit reflexul teoretizat de faimosul savant rus al cărui câine saliva la auzul soneriei: înlocuiam câinele cu o căţea, soneria cu un prenume – al tău, în ocurenţă – şi obţineam acelaşi rezultat…

Eram pe calea cea bună a vindecării…

Dar tu ai compromis totul. Da! Tu! Şi recăderea a fost severă, ca să nu spun definitivă. Într-o zi, ai hotărât: Vreau să petrec toată noaptea cu tine. Vreau să dorm cu tine!

Iar eu am avut un mic şoc delicios. Nu că nu m-aş fi gândit vreodată la o asemenea extravaganţă, dar mi-a fost teamă ca acest capriciu al meu să nu dezvăluie, în ochii tăi, o viclenie extrem de vulgară. Proclamând

„Iubirea interzisă”, am ridicat în felul nostru bariere, am inventat tabuuri. „Iubirea interzisă” nu însemna şi „Sentimentalismul interzis”? A dormi cu mine, doar „dormi” ai spus, era un program inedit,

niciodată realizat, nici măcar închipuit, a cărui neaşteptată perversitate m-a dat peste cap.

În culmea corupţiei, am pus la punct scenariul. Nici lumina crudă cu care îţi plăcea să luminezi partidele noastre, nici întunericul deplin care favoriza delirul spiritelor, dar şi explozia trupurilor, ci licărirea unei lumânări, o periculoasă rătăcire spre romantism, spre intimitate, spre prietenie, spre tandreţe şi blândeţe. Flacăra ei dansa pe noi şi ne făcea mai frumoşi, mai misterioşi, mai emoţionanţi… În plus, nu eram singuri în casă şi pereţii subţiri, prea puţin discreţi, ne interziceau obişnuita noastră turbulenţă a elanurilor. Cum să nu cazi pradă mediului? Penumbra care încălzea fără a trăda strălucirea ambrată a unei lumânări, tăcerea molatică, populată doar de şuşotelile noastre… Şi alţii, mai îndârjiţi decât noi, ar fi căzut pradă ispitei…

Aveam un chef nebun de tine şi la început am crezut că trupul meu, acest tovarăş drag, zdravăn şi hotărât, ne va monopoliza toată atenţia. S-a purtat ca un erou, aruncându-se în apă pentru a salva aparenţele şi a îneca otrava, zbătându-se, luptându-se, şi juisând repede, foarte repede şi foarte puternic, tăindu-mi răsuflarea şi cuvântul.

Dar de vorbit, ai vorbit tu. Ah! Nu ar fi trebuit să vorbeşti! În obscuritatea caldă, tremurătoare, vocea ta, vocea ta scăzută, mai gravă decât în alte zile, şi măcar o dată atât de lejeră, curgea firesc, ca o apă călduţă… Nu ca o apă limpede, de exemplu. O apă tulburată, turmentată, îndoielnică, un curent care urca din străfunduri şi aducea cu sine un val de alge, nisip, resturi de cochilii, atâtea secrete, atâtea mărturisiri, atâtea confidenţe, iar eu te ascultam încremenită de stupoare, cu o imensă recunoştinţă…

Oh! Ce spune! Ce spune! înotam în plină nebunie, tu îmi povesteai despre stările tale de suflet, iar eu îţi sorbeam cu delectare cuvintele… Nu-i aşa că povestea devenea sordidă?

Sigur că animalele raţionale care se agitau în noi au preluat rapid controlul. Şi am început cu înţelepciune să ne atingem, să ne îmbrăţişăm, să ne mângâiem. Dar inima nu mai era acolo. Am înţeles că ar fi fost prea mult. M-am dăruit cu furie, cu pasiune, cu nebunie. Mi-ai cerut cele mai tandre gesturi, cele mai arzătoare capitulări, mi le-ai cerut şi le-ai comentat cu alte cuvinte decât cele din precedenta ta confesiune, dar chiar şi aceste cuvinte porcoase, suculente, în fine, convenabile, mă făceau să mă topesc de gratitudine, căci pentru prima dată îmi ofereai atâtea fraze, atâta elocvenţă, iar vocabularul pe care îl foloseai îmi aducea un omagiu, amintindu-mi de cuvintele mele (era să spun de propriile mele cuvinte, adjectivele mai au astfel de fantezii!), cele pe care ţi le-am şoptit sau strigat uneori şi pe care le-ai păstrat în tine, iar acum mi le înapoiai transformate, metamorfozate de vocea ta de bărbat îndrăgostit.

M-ai avut de mai multe ori şi peste tot, peste tot în acelaşi timp. Ai făcut în aşa fel încât să nu rămână niciun loc din mine care să nu fie acoperit de carnea ta, iar eu consimţeam nebuneşte la toate invaziile tale, şi le încurajam, şi le ridicam în slăvi. Ai intrat pe poarta mea cea strâmtă cu o uşurinţă care te-a surprins. Mi-ai şoptit: Niciodată nu ai fost atât de primitoare, şi da, era adevărat, mă simţeam profundă, uşoară, permeabilă tuturor investigaţiilor tale.

Ceva din fiinţa mea a cedat fără violenţă, fără rezistenţă, nu mai existau baraje, aş fi putut să te preiau cu totul în mine… M-ai înmuiat, m-ai înduioşat cu discursurile tale, cu vocea ta, mai mult chiar decât cu trupul tău mare şi viu pe care juca flacăra unei lumânări, mai mult cu ochii tăi în întuneric, decât cu mâinile tale pe pielea mea…

În capul meu se învârteau cuvinte, cuvinte smintite, care amestecau iubirea cu bestialitatea cea mai încântătoare, cea mai naivă, cuvinte banale, cuvinte fantastice…

Iubirea mea, vino, invadează-mă, alunecă bine în mine, locuieşte în fundul meu ca în singura ta casă posibilă… Vino mai departe, mai departe… Vino şi bate în străfundurile mele, distruge-mi digurile, cucereşte-le, năruieşte-le, sparge-le. De ce nu vii mai mult, mai gros, mai puternic, sunt o grotă magică, afundă-te bine în secretele mele, în comorile mele. Pune-ţi şi testiculele, am chef să le simt în mine, pline şi pulsând, lârgeşte-mă, e aşa de uşor, căci te iubesc şi am dreptul să o spun… Gura mea nu a mărturisit încă nimic, dar corpul meu da, o strigă în felul lui. Corpul meu care se deschide pentru tine cum nu s-a deschis niciodată. Nu degetele, nici dulcele şi teribilul tău mădular l-au umezit în halul ăsta, nu ele l-au convins. Cuvintele tale sunt cele care au curs în mine, care m-au scăldat, care m-au udat toată, sunt un hău imens care se umple de tine şi care nu se va sătura niciodată.

Când pulsezi atât de voluptuos în străfundurile pântecelui meu mă faci să plec foarte departe, îţi simt mângâierea inefabilă a testiculelor pe fese, îmi simt inima explodând de trei ori pe secundă şi minunatul tău mădular pătrunzându-mă pe mine, care sunt atât de primitoare, o catedrală larg deschisă în care berbecele tău se zbate nărăvaş…

Asta e, asta e, vine, am s-o spun, am să spun că te iubesc, că te iubesc de atât de multă vreme, şi atât, atât de tare… Te iubesc!

Am spus-o, am spus-o în mod conştient, voluntar, juisarea nu scuză nimic, am proferat această delectabilă abominaţie singură, te iubesc, de acum nu voi mai putea juisa fără a o striga iar şi iar… Te iubesc, te iubesc… Ah! E frumos, e curat, ce pierdere, ce înfrângere, de ce mă voi fi abţinut atâta vreme, de ce mă voi fi luptat atâta vreme pentru a capitula astfel din cauza unei lumânări mizerabile şi a ta, care ai devenit brusc vorbăreţ!… Sunt dezolată din cauza acestei inconştienţe, dezolată, dar şi uşurată…

M-ai posedat din nou, te-ai culcat sub mine, m-ai primit, iar eu te-am călărit, minunatul meu cal de curse, şi gura mea la urechea ta îşi continua teribila ei poveste… Fă-ţi loc, iubitul meu, trasează-ţi calea în mine, te simt palpitând în sexul meu ca pe o pasăre captivă, o pasăre foarte caldă, foarte vie, orbită de capcana în are tocmai a căzut. Te voi păstra, voi deveni colivia ta, închisoarea ta din carne şi sânge, toate cuvintele pe care le pronunţ se vor ţese într-o plasă în jurul tău, o plasă din care nu vei mai putea ieşi. Croieşte-ţi cu mădularul un tunel în mine, un tunel în care vei dori să te cufunzi mereu şi ale cărui frontiere te ameţesc…

Pune-ţi mâinile pe mine. Nu ai mâinile meseriei tale. Ai mâini de zidar, de fierar, mâini puternice, care mă vor deschide şi mai mult. De când te cunosc, nu mă mai pot mulţumi cu o singură vizită o dată, îţi vreau degetele în fundul meu, degete care mă vor netezi, mă vor umple, vor lucra pentru bucuria mea dureroasă şi suverană.

Îţi vreau buzele pe sânii mei, vreau contradicţii intense, uriaşul meu, micuţul meu, bărbat care pătrunzi în măruntaiele mele şi te întorci asemenea somonilor care revin la izvor, vreau să fiu femeia şi mama ta, vreau să te alăptez cu un lapte imaginar, un lapte de tandreţe şi de minunăţii.

Vreau să mă ţii foarte deschisă, foarte desfăcută, vreau ca braţele tale să îmi susţină coapsele, iar atacul tău să fie impetuos, profund, de parcă m-ai lăsa însărcinată sau te-ai naşte în mine…

Cer paradoxul: cer să mă aştepţi, să îţi păstrezi în mine mădularul până la limita puterilor tale, să te abţii, să te reţii mult, cât mai mult şi cer să îţi dai drumul, să te scurgi, să ţâşneşti, să mă stropeşti, să juisezi repede şi viguros, să-şi goleşti testiculele cu un strigăt de surpriză şi fericire, de regret şi de victorie…

Vreau toate aceste dovezi de dragoste şi multe altele încă, cele mai obişnuite, cele mai uzuale, cele mai minunate. Vreau să te masturbezi în faţa mea, să nu ai

pic de ruşine, vreau ca supunerea ta să mă tulbure: vreau să îţi urmăresc din priviri mâna pe măciucă, poziţia aparte a degetului mare care imprimă mişcarea, vreau grimasa de concentrare, febra solitară care în ultimul moment te aruncă spre mine. Te agăţi de gâtul meu cu mâna ta nevinovată, în timp ce cealaltă se sustrage controlului tău în cursa ei frenetică. Mă iei de după gât pentru a mă invita, pentru a mă asocia, pentru a-mi mulţumi… Ce greu eşti în clipa în care ejaculezi, ce viu şi magnific eşti, şi ce mult te iubesc pentru că mă iubeşti îndeajuns ca să fii simplu şi bărbat, şi pentru a spune: „E prima dată când fac asta pentru cineva!…” O formulă ameţitoare: „prima dată!” Căci printre toate exigenţele, printre toate banalităţile mele, există în continuare una, utopică, îmbătătoare, imposibilă: a fi prima, a fi prima pentru tine, într-un sens oarecare, a fi prima şi poate singura, cea mai mare, cea mai măruntă, superlativa, cea care le eclipsează pe toate celelalte prin fervoarea ei, prin prezenţa şi cuvintele ei, prin iubirea ei…

Noaptea nu s-a sfârşit şi noi am mai sporovăit îndelung, resemnaţi la trista noastră soartă de desfrânaţi care se iubesc. Lumânarea arde, simbol al unei elocvente fragilităţi, dar atât de tenace, aşa, protejată de vânt cum este… Ard şi eu deopotrivă cu ea şi flacăra mea nu e mai puţin ferventă. Tu vorbeşti în continuare, e o desfătate pentru inima mea. Vorbeşti şi mă emoţionezi cu vorbele tale simple, fără promisiuni, cu frazele tale la timpul trecut şi cu mişcătoarea ta grijă de a nu conjuga niciodată verbele la viitor…

Singura viziune a viitorului pe care mi-ai propus-o mi-a rămas înscrisă în memorie drept cea mai bulversantă dintre confesiunile tale. „Să nu îmi porţi pică dacă într-o bună zi va trebui să plec!” Şi am acceptat de la tine, numai şi numai de la tine, ceea ce m-ar fi rănit din partea oricui altcuiva. Mai mult decât am acceptat, am savurat aceste cuvinte…

Oricui altcuiva, susceptibilitatea mea ofensată ar fi răspuns: „De ce n-aş pleca eu prima?” Dar din partea ta, ştiam exact ce însemna această formulă şi mă îmbătăm analizând-o.

Căci era o declaraţie pe care mi-o făceai astfel, nu încape îndoială. O declaraţie dintre cele mai îndrăzneţe, un mod de a sugera: „Şi dacă într-o zi te voi iubi periculos de mult, te voi iubi până la necesitatea rupturii?...” Acest gând era demn de Napoleon, cel care spunea astfel: „În iubire, nu există decât un eroism: fuga!”; gândul acesta imperial şi delicat, modul acesta de a mărturisi şi de a te retrage în acelaşi timp rămâne pentru mine un giuvaier nepreţuit, inelul de logodnă pe care nu mi-l vei oferi niciodată, non-cererea în căsătorie a unui bărbat care se simte la marginea pasiunii, dar se pregăteşte să nu cedeze niciodată.

Iată cum am înţeles eu acest „Să nu îmi porţi pică dacă într-o bună zi va trebui să plec!”; iată de ce această rugăminte a rămas în ochii mei drept cel mai năucitor lucru pe care l-ai rostit vreodată, cel mai torid moment al romanului nostru libertin...

Nu, tandrul meu amant, nu îţi voi purta pică, eşti liber şi stăpân pe mişcările tale, pe sufletul şi inima ta, pe neliniştile şi scrupulele tale, dar liber şi de orice remuşcare, căci voi avea stoicismul, fie doar şi pentru a-ţi face pe plac, de a jura precum Cyrano în momentul morţii: „Nu, nu, iubirea mea dragă, nu te-am iubit!”...

Şi m-ai posedat din nou, pentru a amăgi emoţia, această codoaşă redutabilă. M-ai strâns şi mai tare, mai aproape, nu mai exista nicio distanţă, şi ai făcut dragoste cu mine de parcă ai fi vrut să contrazici mărturia abia făcută. În noaptea aceea plăcerea mi-a stat la îndemână. Am alergat, am dansat, am zburat în braţele tale ca un căţeluş nebunatic, ca o braziliancă posedată de samba, ca un om urmărit de un pericol incert.

Am fugit şi eu de tine, am negat puterea ta care tocmai mă copleşise, şi mi-am propus să te ignor, să nu

mă desfăt decât de sexul tău imperios, de mâinile tale dintr-odată mai pricepute, de pielea ta care aluneca peste a mea, de gura ta care mă copleşea cu sărutări şi care mă făcea să deschid tot atâtea zăvoare, să explodez, să mă predau…

Dar din nou, în momentul de bucurie limba m-a trădat, ţi-a pronunţat pronumele pe care până atunci reuşisem să îl reţin… Impetuos ca un cal evadat care rupe barierele, prenumele tău s-a prăvălit în întuneric şi nu am mai putut să îl prind, să îl reduc la tăcere… Sălbatic ca un prizonier evadat, de atunci încolo mi-a urcat de multe ori pe buze, de fiecare dată în clipe la care vigilenţa mea, adormită de voluptate, nu a mai fost în măsură să îl reprime…

Şi am adormit, atât de miraculos ghemuiţi unul în altul în acest pat strâmt, două piese complementare ale aceluiaşi puzzle, tovarăşi dintr-odată desfăcuţi din toate contingenţele cotidianului. Experienţa va fi fost nouă, dar eu aveam totuşi impresia asta bizară că am împărţit dintotdeauna somnul, şi am ştiut din instinct ce poziţie să adopt pentru a mă adapta trupului tău mare şi a nu-l jena. În odihna ta, te-am descoperit modest şi gentil, la fel de atent la confortul meu cum eram şi eu la al tău. M-am gândit: „Ah! Nu ar fi trebuit! Ar fi trebuit să păstrez imaginea lui trează, impunătoare, uneori egocentrică, turbulentă. Acum îl voi iubi şi pentru că doarme, iar somnul lui este mai înduioşător decât toate celelalte!…” Vezi tu, am ajuns la fundul pornografiei, al ororii, al indicibilului…

Zorile ne-au găsit obosiţi, tulburaţi, cumva năuciţi de aventură. Ai plecat fără prea multe cuvinte şi brusc am sperat că nu a fost nimic, că noaptea trecută era din categoria obişnuitelor partide în doi în care am exagerat puţin sau ne-am exaltat mai mult decât ne era permis…

Când te-am revăzut, te-ai arătat puţin îndepărtat, puţin molatic, puţin absent. Oh! Dureros, dar era atât de greu! După suferinţa care s-a ridicat deja în mine, vie,

ascuţită, teribilă, am înţeles că puteam face o cruce mare peste speranţele mele de vindecare, o cruce grea şi dureroasă. Ce mai la deal, la vale! Diagnosticul mi s-a precizat dintr-odată, în mod limpede şi iremediabil, după simptomele mult prea evidente: îndoiala mea şi privirea ta fugară, precum şi durerea mea că s-ar putea opri asupra altei femei…

Am încercat să privesc adevărul în faţă: era grav, foarte grav. O tumoare poate nu incurabilă, dar în orice caz malignă. Mai rău decât un abces inflamat, dar care se sparge repede, era o boală adevărată, insidioasă, evolutivă, luată prin imprudenţă, prin inadvertenţă, prin naivitate. O boală de inimă, dintre cele despre care credem că nu li se întâmplă decât altora.

Am respirat puternic şi am hotărât să trăiesc astfel, cu boala asta ruşinoasă şi bine ascunsă, cu lepra, cu cancerul acesta, cu acest nenufar în piept, dar pe care nu îl vedea nimeni, şi pe care toţi cei din jur îl ignorau: iubirea mea pentru tine.

Trecerea ta prin viaţa mea nu a fost lipsită de urme. Eşti tatăl acestui copil, singurul pe care îl vom avea vreodată împreună, şi pe care îl aduc pe lume rând după rând, pagină după pagină, şi pe care tu ai ştiut să îl chemi, să îl susciţi, să îl sugerezi… Paternitatea ta, asemenea tuturor paternităţilor, se limitează la acest unic rol de ferment, restul l-am făcut eu, cu seriozitate, cu fervoare, cu durerea şi plăcerea de a lucra îndelung, de a alege cuvintele, formulele şi frazele pentru a naşte unica noastră operă comună: un copil născut din iubire, un copil de hârtie, făcut cu sămânţa ta – amintirile pe care mi le-ai lăsat, visele pe care mi le-ai inspirat – şi ivit din munca mea loială, din naşterea mea de scriitor. Copilul de hârtie al unei femei de hârtie…

Ţi-l dedic în memoria aventurilor şi rătăcirilor noastre, semn al unei iubiri care niciodată nu se va preda capcanelor cotidianului şi care, odată devenită prea sinceră, a preferat sacrificiul de sine, banalităţii…

Ţie, bărbatule cu ochi galbeni, iubirea mea interzisă, a cărui tandreţe pudică, al cărui sex entuziast vor bântui multă vreme memoria mea de femeie de hârtie…